

THIÊN LỘ LỊCH TRÌNH

Lời giới-thiệu

DƯỚI triều Hoàng-đế James II tại Anh-quốc, nhà Truyền đạo cải-chánh nổi tiếng là John Bunyan (1628 — 1688) đã bị đưa ra tòa về tội «tổ-chức những cuộc hội-hop bất-hợp-pháp và không qui-phục quốc-giáo». John Bunyan đã bị giam vào ngục Bedford năm 1660 và ông đã bị cầm tù ở đây trong 12 năm.

Sẵn lòng chịu khổ vì niềm tin của mình, ông đã dùng thi-giờ trong ngục-thất để nghiên-cứu Lời Đức Chúa Trời. Và những Lời quý-báu ấy đã chiếu sáng tâm-linh ông với hào-quang chói rạng hơn bao giờ hết. Phải xa lìa vợ con với sự cảm biết cảnh khó khăn họ đang chịu đã làm ông tan-nát cõi lòng. Mãi đến khi ông quyết-định «giao-phó họ trong tay Đức Chúa Trời Toàn-Năng», thì sự bình-an của Ngài mới chiếm trọn tâm-hồn ông.

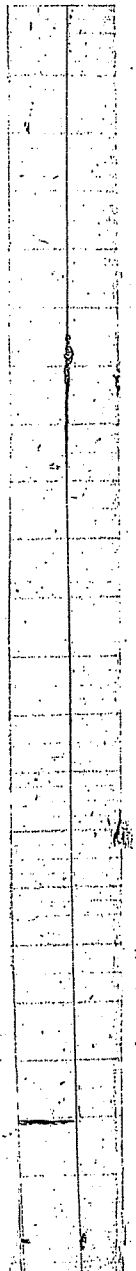
Trong khi ở trong ngục Bedford, nơi ông gọi là ngục su-tử, John Bunyan đã ao-ước gặp Hội-thánh, tức từng con-cái của ông trong Chúa. Trong niềm hi-vọng mạnh-mẽ đức-tin của họ, ông đã cầm lấy viết... rồi tác-phẩm «Thiên lộ lịch trình» (The Pilgrim's Progress) đã được ra đời:

Bao năm chìm nổi tằm thân ta,
Thiên-lộ từ đây quyết trải qua.
Đứt khỏi tội-khiên bao hiểm-trở
Nương nhờ linh-lực cứ xông-pha.
Trung-kiên giữ vững lòng tin Chúa
Kính-ái làm tròn ý-chỉ Cha.
Hy-vọng tương-lai dành sẵn đó,
Nước Trời ân-thường mãi vinh-hoa.

Nội-dung của sách trình-bày những bước từng-trải của mọi Co-đốc-nhân. Từ lúc nhận-thức tình-trạng tội-õi khó-khẩn của mình, ăn-năn, đến với Chúa nơi chân-hạp-tự-giá để được cứu-rỗi, đến những bước thăng-trầm của cuộc sống và cuối-cùng là phước-hạnh nơi Thiên-làng với Cứu-Chúa.

Tác-giả mượn hình-ảnh một lữ-khách trên đường đi thành Hủy-diệt (thế-gian) đến núi thánh Si-Ôn (Thiên-làng). Các nhân-vật lữ-khách gặp trên đường hay những địa-danh lữ-khách trải qua đều mang những tên đặc-biệt hiển-tả trọn-vẹn tính-chất hoặc tính-tình của địa-danh hoặc nhân-vật ấy.

Với mong-ước giản-dị hóa và gây sự thích-thú cho độc-giả của mọi lứa tuổi, chúng tôi xin trình-bày phần hình-thức bằng những bức tranh thích-hợp với nội-dung.

Tác-phẩm Thiên lộ Lịch trình đã được dịch ra hơn 100 thứ tiếng khác nhau, giúp nhiều người tìm được chân-lý, nhận chân chỗ đứng của mình trong cuộc sống tâm-linh và rồi, đến với Chúa Giê-Xu để nhận sự cứu-rỗi qua dòng huyết Ngài đổ ra trên Thập-tự-giá.

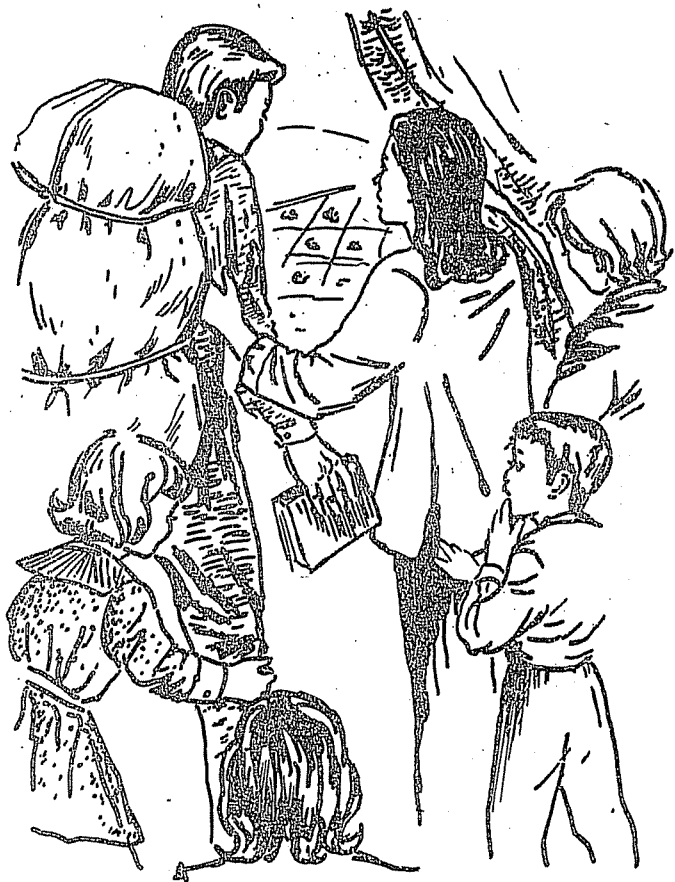
Mùa Hạ 1974

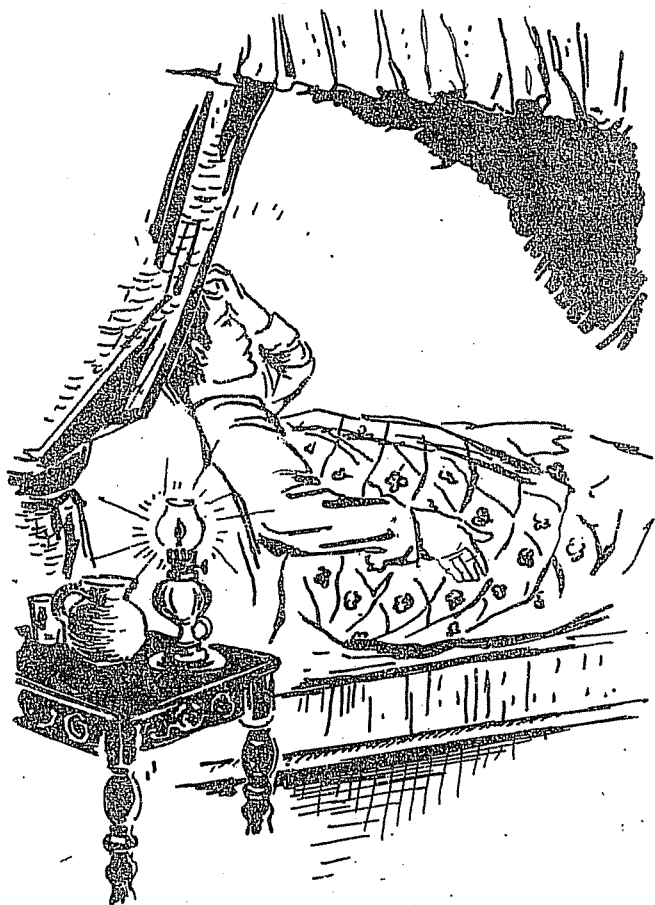
Anh tỏ cho gia đình biết nan đề của mình

Trong tâm trạng này, anh quay gót về nhà, cố đè nén nỗi sầu khổ, không muốn vợ con mình biết. Nhưng, anh không thể giữ yên lặng được lâu... Cuối cùng, anh tâm sự với vợ con: « Minh và các con yêu dấu, ta đang gặp phải một điều nan giải, đó là gánh nặng ta đang mang trên vai. Có người cho ta biết rằng thành phố chúng ta đang sống đây sẽ bị hủy diệt bởi lửa trời. Nếu tai nạn xảy đến, chắc gia đình chúng ta sẽ chết hết trừ phi chúng ta thoát khỏi nơi này ngay bây giờ.» Vợ con anh lấy làm ngạc nhiên lo lắng, không phải vì họ tin anh, nhưng ấy chỉ vì họ nghĩ rằng anh đã loạn trí.

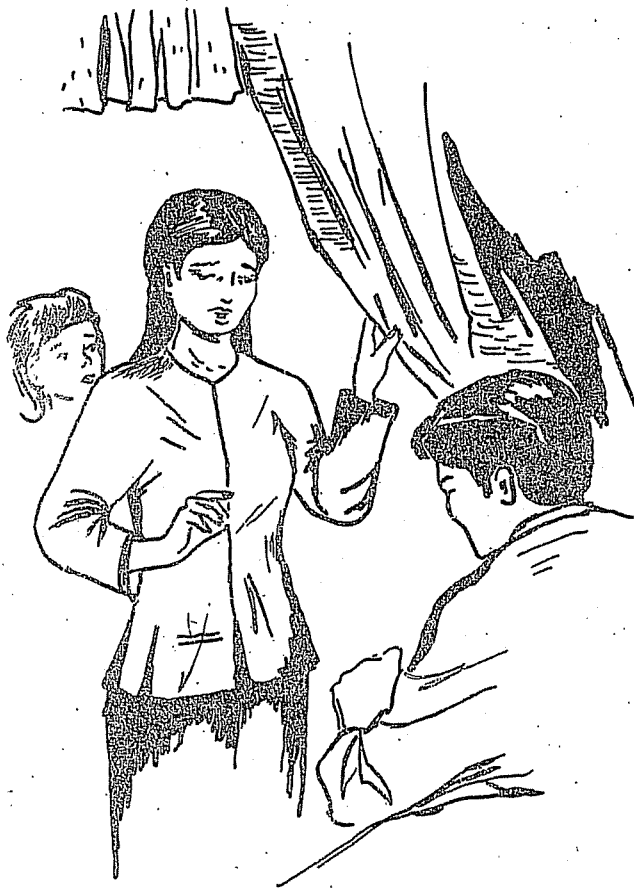

Gia đình anh tưởng anh loạn trí

Lúc ấy trời cũng vừa tắt nắng. Vợ con anh giục anh đi ngủ sớm hy vọng rằng giấc ngủ yên lành sẽ khiến tâm hồn anh an tĩnh.

Suốt đêm trần trọc, anh không tài nào chợp mắt
Bóng đêm đã không là liều thuốc an thần cho tâm trí!
Anh trần trọc suốt đêm không tài nào chợp mắt. Hai
hàng lệ chảy dài, anh thở than cho thân phận con người,
địa vị hư mất của một tội nhân.

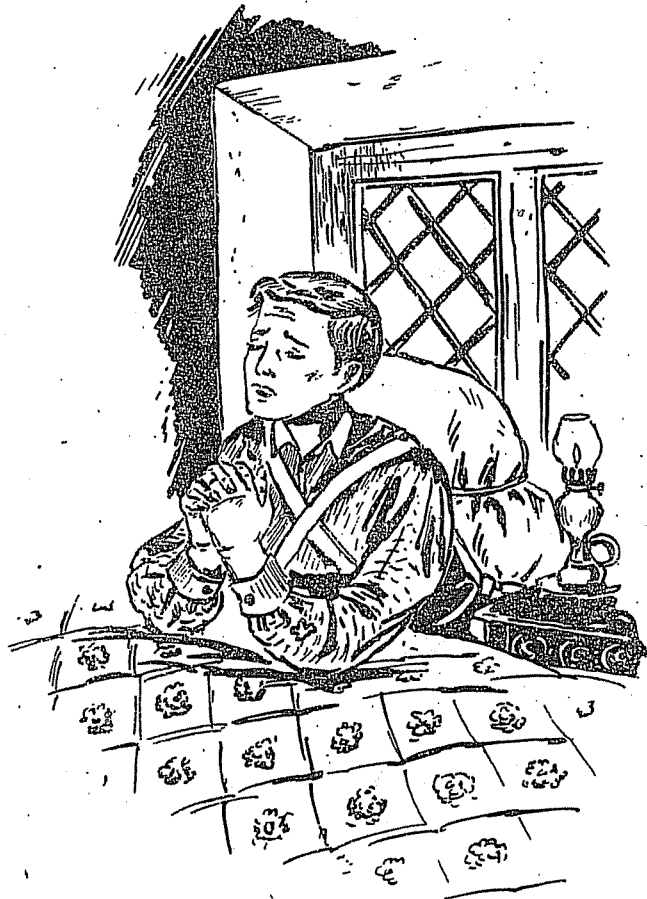
« Sáng nay, mình thấy trong người thê nào? »

Sáng hôm sau, khi vợ con đến vấn an, anh chỉ trả lời: « Càng lúc càng tệ hơn ». Anh định giải thích thêm về nan đề của mình cho vợ con, nhưng họ từ chối, không nghe anh.

Họ đối xử tàn tệ với anh

Hơn thế nữa, họ lại còn chửi giễu và chẳng tiếc lời quở mắng anh. Đôi khi họ bỏ đói anh, chẳng ngó ngàng chỉ đến anh cả.

Anh đến bên giường và cầu thay cho họ

Suốt thời gian chịu đựng sự đối xử tàn tệ này, anh chỉ biết đi vào phòng riêng. Thở than về tình trạng khốn khổ của chính mình cũng như buồn phiền thái độ của gia đình, anh đã đến với Đức Chúa Trời trong lời cầu nguyện, xin Chúa thương xót gia đình anh.

Quá sầu khổ, anh suốt ngày lang thang ngoài đồng

Trong nhiều ngày liên tiếp, anh đi ra ngoài đồng, lang thang khi thì đọc sách, khi thì cầu nguyện, nhưng luôn luôn hành động anh phản ánh một nỗi buồn vô tận nơi sâu kín của tâm hồn. Một hôm, vừa đọc sách xong anh bỗng la lớn lên: «Tôi phải làm gì để được cứu?» Anh đảo mắt nhìn quanh, dường như muốn chạy trốn. Nhưng rồi anh vẫn đứng yên vì không biết phải quyết định đi về hướng nào.

Anh gặp vị Truyền đạo

Tôi thấy có một vị Truyền đạo đến gần và hỏi anh :
« Tại sao anh than khóc ? »

Anh trả lời : « Thưa Ông, tôi đọc thấy trong sách này rằng tôi phải chết và sau sự chết, tôi phải chịu phán xét. Tôi không muốn chết, và cũng không dám đối diện với sự phán xét của Đức Chúa Trời »

— « Ô! Đời sống đầy phiền toái, sao anh lại không muốn chết ? »

— « Vì tôi sợ rằng gánh nặng tội-lỗi trên lưng sẽ nhận chìm tôi xuống mồ và tôi phải xuống Địa ngục mất ! »

Vị Truyền đạo tặng anh một cuộn giấy da.

Vị Truyền Đạo lại hỏi: « Anh đã sầu khổ vì cảm biết tình trạng tội lỗi của mình, thế sao anh còn đứng yên đó? »

— « Bởi vì tôi không biết phải đi đâu cả? »

Vị Truyền đạo liền tặng cho anh một cuộn giấy bằng da cừu trên có ghi một hàng chữ: « Hãy chạy trốn khỏi cơn thịnh nộ hầu đến » (Ma-thi-ơ 3: 7).

Khi nhìn thấy những giòg chữ này, anh quay sang vị Truyền-đạo và hỏi: « Nhưng tôi phải chạy đi đâu? »

Vị Truyền-đạo chỉ một cửa hẹp.

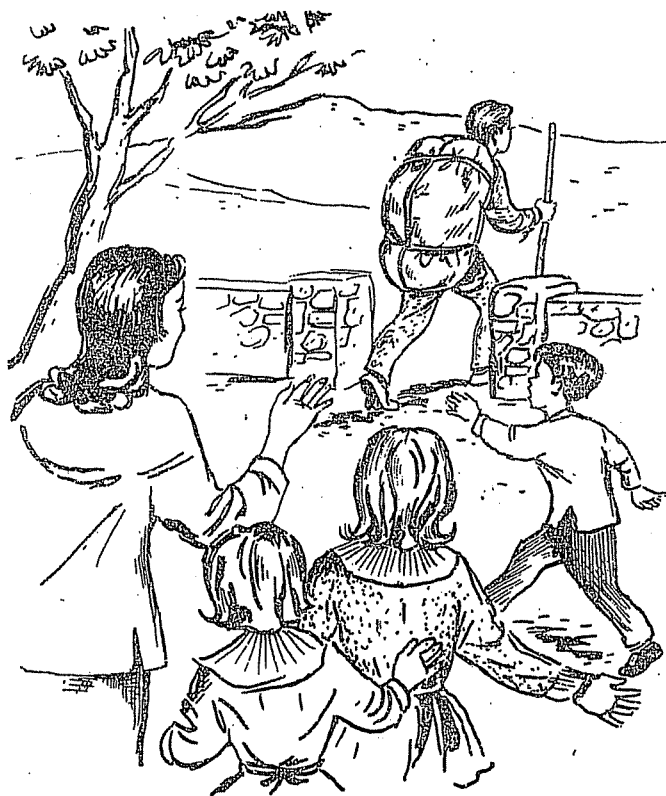
Vị Truyền-đạo đưa tay ra chỉ ngang qua cánh đồng và bảo: « Anh có nhìn thấy cửa hẹp đằng kia không? »

— « Thưa không! »

— « Anh thấy ánh sáng chói rạng kia chứ? »

— « Có! Tôi chỉ thấy vàng sáng thôi! »

Vị Truyền-đạo lại bảo: « Hãy nhìn chăm vào vàng sáng và đi thẳng về hướng đó, anh sẽ gặp một cái cửa hẹp. Hãy gõ cửa! Có người sẽ chỉ dẫn anh điều phải làm. »

Anh quyết định lìa nhà, chạy đi tìm cửa hẹp.

Trong giấc mơ, tôi thấy anh ấy bắt đầu chạy đi theo hướng vị Truyền đạo đã chỉ. Chạy chưa xa bao nhiêu thì vợ con đã gọi vói theo bảo anh trở về. Nhưng anh bịt tai lại, cứ vừa chạy vừa la lớn: «Sống! Sống! Tôi đi tìm sự sống đời đời!» Anh không quay nhìn lại sau, cứ chạy trốn ra khỏi thành phố, hướng về giữa cánh đồng.

Xóm giềng đứng nhìn và kêu anh trở về.

Những người láng giềng cũng rủ nhau ra xem anh chạy trốn. Một số người cười nhạo anh, số khác dọa nạt và cũng có người gọi anh trở về. Trong số ấy có hai người quyết định dùng áp lực để buộc anh quay lại. Tên hai người ấy là Cổ Chấp và Ba Phải.

Ba Phải và Cố Chấp chạy theo.

Hai người giục anh trở về.

Cơ Đốc Nhân (tên anh ấy là Cơ Đốc Nhân) thấy hai người chạy đến gần liền hỏi: « Các bạn chạy theo tôi làm chi vậy? »

— « Đề buộc anh về với chúng tôi! »

— « Không thể được! » Cơ Đốc Nhân cương quyết trả lời.

— « Các bạn biết mình đang sống trong thành Hủy diệt chứ? Chẳng bao lâu, lửa trời sẽ hủy diệt thành phố của các bạn. Nếu các bạn cứ ở lại đây, chắc hẳn các bạn sẽ không thoát được cái chết thê thảm. Thôi! Tôi khẩn thiết mời các bạn cùng theo tôi đi ngay! »

— « Đi theo anh để bỏ sau lưng bạn bè cùng mọi tiện nghi vật chất à? » Cố Chấp hỏi vặn.

« Vâng! Đó chính là điều tôi muốn các bạn quyết định. Bạn bè và thú vui bạn nói đó không thể so sánh với sự vui thỏa tôi đang tìm kiếm. Nếu bạn theo tôi và kiên tâm, bạn sẽ nhận được tất cả những gì tôi tìm kiếm »

Điều anh tìm kiếm là gì?

Cố Chấp hỏi ngay : « Thế điều anh tìm kiếm là gì
có thể khiến anh từ bỏ cả thế gian ? »

— « Tôi tìm kiếm một sự nghiệp không hư đi, không
tế, không suy tàn, để dành trong các tầng trời (I Phi
ơ 1:4). Bất cứ người nào chuyên tâm tìm kiếm đều có
nhận được. Hãy đọc sách này anh sẽ hiểu ».

— « Hừ! Sách với vở! Này! Anh có trở về hay
ng thì bảo! » Cố Chấp gằn giọng.

— « Không » Cơ Đốc Nhân khoan thai trả lời « Tôi đã
tay cầm cây thì không bao giờ ngó lại sau »

Cố Chấp buộc tội Cơ Đốc Nhân

Cố Chấp quay sang Ba Phải « Thôi mình về cho rồi anh Ba Phải ơi! Mặc hăn! Anh chàng điên này chỉ có toàn những lời trống rỗng. Anh chàng nghĩ là mình không ai bằng!!! »

Nhưng Ba Phải trả lời: « Đừng nói thế chứ! Cơ Đốc Nhân là một người lương thiện. Nếu lời anh ấy nói là thật, chắc tôi sẽ đi theo anh ấy. »

— « Cái gì? Lại có một thằng điên nữa à!? » Cố Chấp buột miệng kêu lên, tỏ vẻ khinh bỉ. « Tốt hơn, anh nên theo tôi về nhà. Anh làm sao biết được anh chàng điên này sẽ đi đâu? Đi về! Đừng dại dột! »

Cơ Đốc Nhân biện minh nhưng Cố Chấp không khứng nghe

Cơ Đốc Nhân phân trần với Cố Chấp : « Đừng bảo Ba Phải trở về ! Cả hai anh đều hãy theo tôi ! Sự hạnh phúc và vinh hiển tôi nói là thật đấy ! Nếu anh không tin tôi, hãy đọc những điều chép trong sách này. Mọi lời trong ấy đều thật vì chính tác giả sách này đã lấy huyết mình xác nhận điều mình đã viết. »

Ba Phải bèn nói với Cố Chấp : « Đây anh Cố Chấp, tôi nghĩ là tôi sẽ đi theo người bạn lương thiện này và sẽ cùng chịu khổ với anh ấy. » Quay sang Cơ Đốc Nhân, Ba Phải nói tiếp : « Đây anh, anh có biết con đường dẫn đến nơi anh tìm kiếm không ? »

— « Vị Truyền-đạo bảo tôi rằng bên kia cánh đồng này có một cửa hẹp, khi chúng ta đến đó, sẽ có người chỉ chúng ta con đường phải theo. »

— « Tốt lắm ! » Ba Phải tán thành. « Nào, chúng ta hãy lên đường ». »

Cố Chấp đành trở về một mình.

— « Còn tôi ! Tôi không thể cùng đi với những người điên dại, ngu dốt ! » Cố Chấp tiếp lời : « Tôi đi về đây ! »

Trong giấc mơ tôi thấy Cơ Đốc Nhân và Ba Phải chậm rãi bước qua cánh đồng, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ.

Cơ Đốc Nhân lên tiếng trước : « Anh Ba Phải ơi, tôi rất sung sướng vì anh đã chịu nghe tôi và bằng lòng cùng đi với tôi. Nếu Cố Chấp cảm biết được những quyền lực tối tăm và sự kinh khiếp của tương lai như tôi, chắc hẳn anh ấy đã không quay về dễ dàng như vậy ! »

Ba Phải tiếp lời : « Giờ chỉ còn hai anh em mình, xin anh làm ơn nói cho tôi biết rõ hơn về nơi chúng ta sẽ đến, những phước hạnh ở đấy thế nào và làm sao tôi có thể hưởng được những điều quý báu đó ? »

— « Điều này tôi có thể cảm biết rõ ràng trong tâm hồn chứ dùng lời nói để giải thích tôi thấy khó quá. À ! Tôi sẽ đọc cho anh nghe những lời trong sách này nhé ! »

Hai người đồng đi bên nhau.

— « Anh có tin quyết rằng những lời trong sách đó là thật hoàn toàn không ? »

— « Chắc chứ ! Tôi tin chắc là tác giả sách này không bao giờ nói dối. »

— « Sách nói về gì vậy ? Anh đọc cho tôi nghe đi ! »

— « Đây này ! Có một Vương quốc vĩnh cửu, nơi ấy không có sự chết và chúng ta sẽ sống đời đời. »

— « Còn gì nữa không ? »

— « Chúng ta sẽ được ban miễn miễn vinh hiển, được mặc áo rực rỡ khiến chúng ta sẽ chiếu sáng như mặt trời vậy ! »

— « Tuyệt quá ! Rồi sao nữa anh ? »

— « Nơi ấy sẽ không còn phiền muộn hay khóc lả. Vua của Vương quốc ấy sẽ lau ráo nước mắt khỏi mắt chúng ta » (Khải Huyền 21 : 4).

— « Có ai ở đó nữa không anh ? »

— « Có chứ ! Trong Vương quốc ấy có những tạo vật thiên thượng, những đấng Thánh, với hào quang sáng láng sẽ làm chúng ta chói mắt. Ở đây cũng có hàng muôn ngàn thánh đồ đã chết trong Chúa, ai nấy đều trong sạch, thương yêu và thánh thiện. »

Họ đang đi dẫn đến vũng lầy Tuyệt Vọng!

— « Nhiều Thánh đồ trong Vương quốc ấy chỉ vì yêu Chúa và hết lòng vâng lời Ngài mà đã bị người đời bạc đãi. Một số thánh đồ bị cưa cắt thân thể, một số khác bị hỏa thiêu, có người lại bị chìm xuống nước và nhiều người đã bị phó cho thú dữ cắn xé. Nhưng, hiện nay họ đã được mặc lấy sự bất tử và khoái lạc nơi Chúa. »

— « Điều anh vừa nói làm tôi run sợ! Nhưng còn về phần chúng ta, làm sao chúng ta có thể hưởng được những điều hạnh phúc đó? Chúng ta cần phải làm gì? »

— « Chúa đã nói rõ trong sách này là nếu chúng ta hết lòng khẩn xin, Ngài sẽ ban cho chúng ta vô điều kiện. »

— « Ồ, thế thì khoẻ quá! Chỉ nghe anh nói đã thấy sung sướng rồi! Nào, chúng ta hãy đi nhanh về đến nơi ấy chứ! »

— « Tiếc quá! Tôi không thể đi nhanh được vì tôi còn phải mang nặng trên lưng đây! »

Thế rồi trong giấc mơ, tôi thấy hai người dẫn nhau đi đến vũng lầy Tuyệt Vọng ngay giữa cánh đồng.

Họ bị lún xuống bùn.

Mãi lo nói chuyện, hai người quên chú ý đến lối đi nên cả hai đều bị rơi vào trong vũng lầy. Họ cố vùng vẫy nhưng vô hiệu! Bùn văng đầy lên quần áo. Dưới trọng lượng của gánh nặng trên vai, Cơ Đốc Nhân bắt đầu lún sâu xuống.

— « Sao lại có chuyện rắc rối thế này? » Ba Phải buộc miệng hỏi.

— « Tôi cũng không hiểu nổi! »

Ba Phải bắt đầu thất vọng, liền nói móc Cơ Đốc Nhân: « Chắc đây là phước hạnh mà anh đã nói chứ gì! »

Ba Phải trở về nhà trong cảm tức.

« Mới bước đầu mà đã tệ như thế này không biết mình còn phải lao đầu vào bao nhiêu nguy hiểm nữa mới xong cuộc hành trình! Tôi chỉ cần thoát khỏi vũng lầy này để cứu mạng còn miền đất hứa huy hoàng kia tôi xin nhường hết cho anh đấy. »

Nói xong, Ba Phải xoay người lại, cổ vung vẩy trườn lên mặt bùn để bò ra khỏi vũng lầy ngay chỗ anh đã rơi xuống khi nãy. Anh đứng lên và đi một mạch về nhà. Từ đấy Cơ Độc Nhân không còn nhìn thấy Ba Phải nữa.

Cơ Đốc Nhân không làm sao thoát khỏi vũng lầy.

Còn lại một mình vũng vầy trong vũng lầy Tuyết Vọng, anh Cơ Đốc Nhân đáng thương cũng ráng lết về phía cửa Hẹp. Nhưng anh không làm sao thoát khỏi vũng lầy bởi vì gánh nặng còn đè trên lưng khiến anh lại bắt đầu lún sâu thêm nữa. Thế rồi, trong giấc mơ tôi thấy có một người tên Ân Trợ bước đến.

Ân Trợ kéo Cơ Độc Nhân lên khỏi vũng lầy.

— « Anh làm chi ở đây ! »

— « Thưa ông, có một vị Truyền đạo chỉ đường cho tôi đi đến cửa Hẹp, ở tít bên kia vì chỉ có cách đó tôi mới có thể thoát khỏi cơn thịnh nộ tương lai. Trên đường đi, vì bất cẩn nên tôi mới rơi xuống đây ! »

— « Tại sao anh lại không chịu nhìn cẩn thận ? » Ân Trợ lại tiếp : « Có những tảng đá sắp thành lối đi ngang qua vũng lầy để anh có thể vượt qua một cách an toàn mà ! »

— « Tôi nóng nảy muốn đi mau đến cửa Hẹp nên tôi đã chọn con đường ngắn nhất và đó chính là lý do tại sao tôi lại sụp xuống vũng lầy, mà không đặt chân lên vũng đá rắn chắc. »

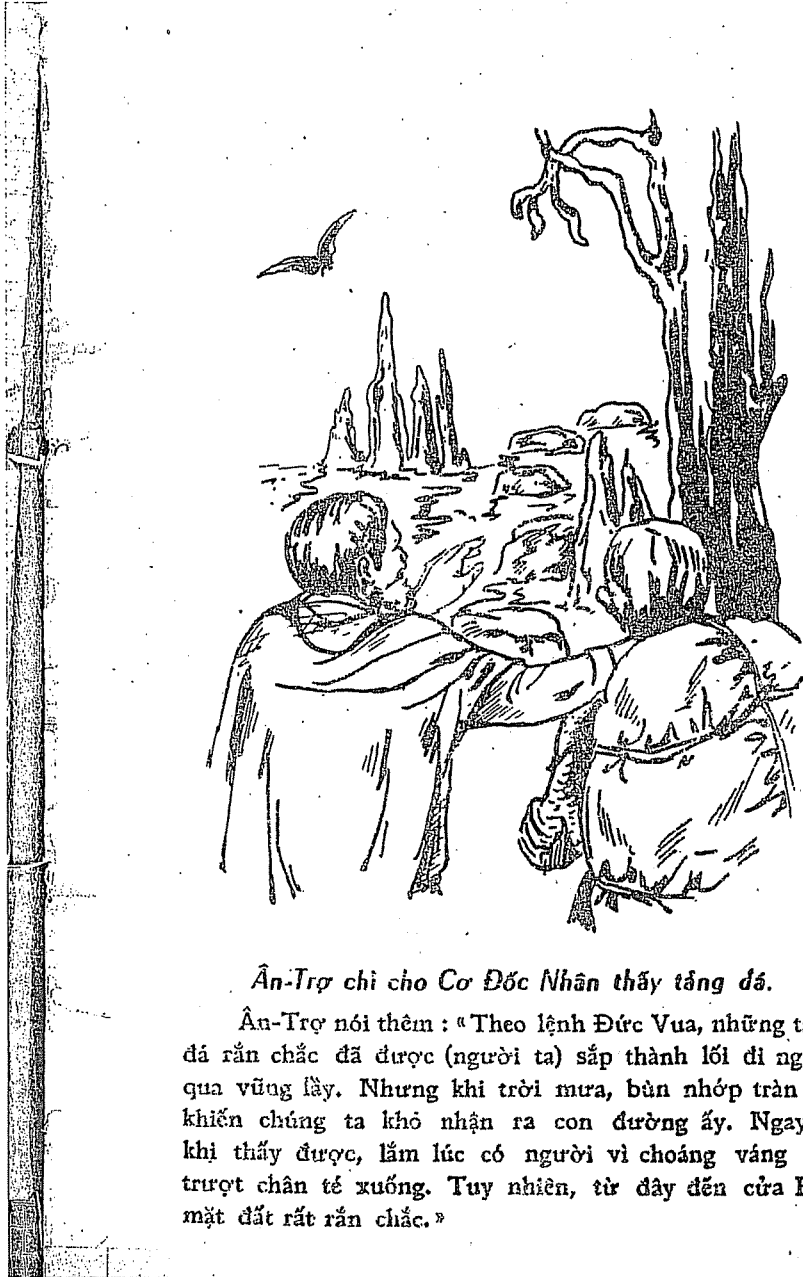

Nguồn gốc của vung lầy Tuyệt Vọng!

Đứng bên cạnh Ân-Trợ, Cơ Đốc Nhân hỏi: « Thưa ông, đường từ thành Hủy diệt đến cửa Hẹp phải đi qua đây, tại sao không ai lấp vung lầy này để những lữ khách có thể đi qua bình an? »

— « Lấp vung lầy rộng lớn đâu phải dễ, anh! » Ân-Trợ giải thích. « Khi một người ý thức được tội lỗi mình thì tất cả những cặn bã, những điều như nhóp trong tâm lòng đều tuôn đổ xuống đây. Đó là lý do tại sao vung lầy được mang tên Tuyệt Vọng. Lại khi một tội nhân cảm biết địa vị hư mất của mình thì sự sợ hãi và nghi ngờ xâm chiếm tâm hồn người ấy. Tất cả những điều đó đều trôi về đây khiến vùng đất này càng thêm tệ hại. Đức Vua cũng không muốn chốn này xấu xa như thế nên hơn 1900 năm qua, nhiều người đã được sai đến đây để tu sửa đấy chứ! »

Ân-Trợ chỉ cho Cơ Đốc Nhân thấy tảng đá.

Ân-Trợ nói thêm : « Theo lệnh Đức Vua, những tảng đá rắn chắc đã được (người ta) sắp thành lối đi ngang qua vũng lầy. Nhưng khi trời mưa, bùn nhớt tràn lên khiến chúng ta khó nhận ra con đường ấy. Ngay cả khi thấy được, lắm lúc có người vì choáng váng mà trượt chân té xuống. Tuy nhiên, từ đây đến cửa Hẹp mặt đất rất rắn chắc. »

Anh chàng «Ba Phải nghi ngờ» về đến nhà.

Kể đó, trong giấc mơ, tôi thấy Ba Phải về đến nhà. Bà con, bạn hữu đến thăm rất đông. Có người cho quyết định trở về của Ba Phải là khôn ngoan, có người bảo Ba Phải rằng có điên mới đi theo Cơ Đốc Nhân. Lại có kẻ chế giễu sự nhát gan của Ba Phải «Đã quyết định đi thì cứ đi luôn đi, sao lại bỏ cuộc trở về chỉ vì vài trở ngại con con như thế?»

Thoạt tiên, Ba Phải chỉ biết ngồi yên hồ thẹn, không dám ngược đầu lên. Nhưng chỉ một lúc sau, anh ta lấy lại bình tĩnh và bắt đầu nhạo cười Cơ Đốc Nhân đáng thương.

tôi không còn thấy vui thú gì trong gia đình như trước nữa.»

— «Cố ! Nhưng vì gánh nặng cứ trứ trên vai khiến

— «Anh có vợ con gì chưa ?»

— «Anh có vợ con gì chưa ?»

— «Thật đúng là một gánh nặng ! Tôi không tưởng

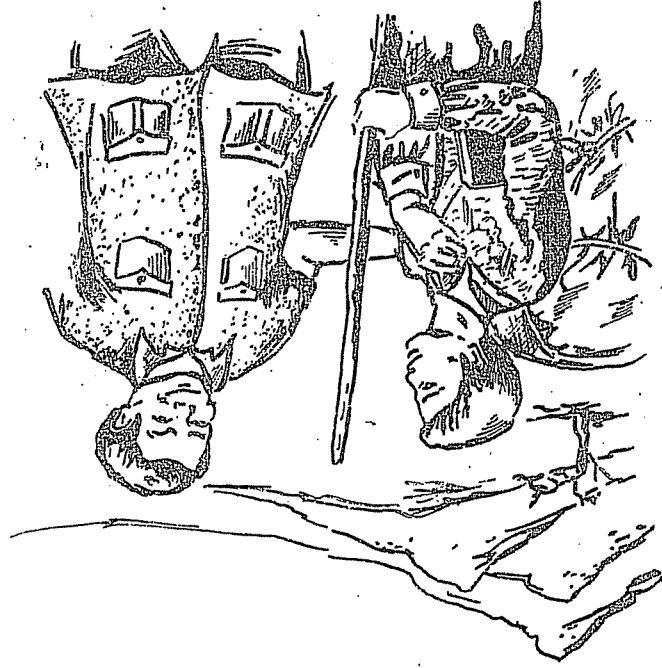
— «Thật đúng là một gánh nặng ! Tôi không tưởng

gánh nặng thế này mà anh còn đi đâu vậy ?»

gánh nặng dang mang. Trần Thế Khôn liền hỏi : Mang

Thầy Cơ Đức Nhân rên ri thở van than dài về

Họ bắt đầu trở chuyện.

Cơ Đốc Nhân lại tiếp tục đi, một mảnh lưì thúi trên đường. Bỗng anh thấy từ xa có một người đi lại. Người này là một học giả uyên thâm tên là Trần Thế Khôn sinh tương tại tỉnh Nhục Tinh (Tĩnh các thì) một thành phố lớn cách thành Hỷ Diệt không xa.

Cơ Đốc Nhân gặp Trần Thế Khôn.

Lời khuyên của Trần Thế Khôn

— « Tôi muốn khuyên anh đôi điều, anh bằng lòng nghe tôi không ? »

— « Ồ ! Tôi không bao giờ từ chối một lời khuyên tốt đâu, anh ! »

— « Tôi khuyên anh nên tìm cách cắt bỏ gánh nặng càng sớm càng tốt. Bằng không, anh sẽ chẳng khi nào thấy tâm hồn nhẹ nhàng và có thể tận hưởng những phúc hạnh Thượng Đế ban cho anh đâu ! »

— « Điều tôi đang tìm kiếm ấy là phương pháp cắt bỏ gánh nặng ! Thế nhưng, tự tôi không thể làm được, cả thành phố tôi cũng chẳng có ai có thể giúp được tôi ! Tôi đi con đường này cốt tìm cách cắt bỏ nó. »

— « Ai bảo anh là đi đường này có thể cắt bỏ gánh nặng đó ? »

— « Có một vị Truyền đạo bảo tôi như thế ! »

— « Hừm ! Thật là một lời khuyên ác độc ! Trên thế giới chẳng có con đường nào nguy hiểm bằng đường này ! Có thể bây giờ anh chưa tin tôi, nhưng sau này anh sẽ rõ ! »

Trần Thế Khôn lừa dối Cơ Đốc Nhân

— « Tôi biết anh vừa trải qua một trở ngại lớn ! Áo quần anh dính đầy bùn trong vũng lầy Tuyết Vọng, vậy mà anh vẫn cứ tiếp tục đi ! Đó chỉ mới là rắc rối khởi đầu thôi ! Nghe tôi đi ! Dù sao tôi cũng lớn tuổi hơn anh. Trên đường này, anh sẽ phải gặp đủ mọi sự : mệt mỏi, đói, lạnh, gươm dao, thú dữ, tối tăm và cả đến sự chết. Tại sao anh lại nghe một người lạ mặt đề phí cả đời mình ? »

Cơ Đốc Nhân muốn xiêu lòng !

— « Thế lúc đầu, làm sao anh cảm biết được gánh nặng đó ? »

— « Nhờ đọc quyển sách này đây. »

— « Tôi cũng nghĩ vậy. Những người yếu đuối như anh mà lại chen chân vào những việc quá cao xa thì làm lạc là phải ! Các anh cứ nghỉ ngơi, sợ sệt đến nỗi cứ lẩn quẩn bên những con đường phiêu lưu vô vọng, không biết được tương lai mình ra sao. »

— « Nhưng tôi biết rõ điều tôi cần ! Tôi chỉ muốn cất bỏ gánh nặng này đi ! »

— « Nhưng con đường anh đang đi lại đầy gai chông. Anh muốn mọi sự dễ dàng chứ gì ? Tại sao anh không đến đây ? Nếu anh thật lòng nghe theo lời tôi, không những tôi sẽ chỉ cho anh nhận được điều anh tìm kiếm, chẳng còn phải đi con đường nguy hiểm này, mà còn cho anh thấy phương cách cất bỏ gánh nặng nữa. Những lời tôi nói không những giải thoát anh khỏi sự buồn chán mà còn mang đến cho anh sự an lành, hạnh phúc và thỏa mãn nữa »

Cơ Đốc Nhân nghe Trần Thế Khôn

— « Xin anh làm ơn chỉ cho tôi biết bí quyết ấy ! »
— « Tốt lắm ! Có vậy chứ ! Trong làng Đạo Đức
đang kia có một nhà trí thức tên là Nguyễn Trọng Luật,
ông ấy khôn ngoan tiếng tăm lẫy lừng, có biệt tài cất
bỏ gánh nặng cho những người nghèo như anh vậy.
Ông ấy đã rất thành công trong lãnh vực này. Ngoài ra,
ông ấy còn có thể giúp đỡ những người bị bệnh tâm
trí vì quá phiền muộn. Nếu ông ấy đi vắng, anh có thể
xin gặp con trai ông ấy là anh Nguyễn Trọng Lễ, anh
này cũng khôn ngoan không thua gì cha. Đến đây anh
sẽ nhận hạnh phúc tràn đầy và gánh nặng sẽ được cất bỏ
ngay. Nếu anh không muốn trở về nhà (thực ra tôi
không khuyên anh như vậy) anh có thể gửi thư nhân
gọi vợ con cùng đến làng Đạo Đức với anh luôn thể.
Ở đó còn nhiều nhà cho thuê giá cả phải chăng, thức ăn
lại ngon và rẻ nữa. Xóm giềng rất tử tế, được mọi
người tôn trọng và đáng tin cậy lắm. Lúc ấy, đời sống
anh sẽ tràn đầy hạnh phúc, bình an ».

Cơ Đốc Nhân dò hỏi hướng

Nghe êm tai, Cơ Đốc Nhân thầm nghĩ : « Chà ! Nếu thật như lời Trần Thế Khôn đã nói thì nghe theo lời anh ta có phải là khôn ngoan hơn chăng ! » Cho nên, anh hỏi ngay :

— « Muốn đến nhà ông ấy, tôi phải đi đường nào ? »

Trần Thế Khôn mau mắn chỉ tay về hướng ngọn đồi cao cách đó không xa :

— « Anh có thấy ngọn đồi cao đằng kia không ? »

— « Có ! Tôi thấy rõ lắm ! »

— « Anh cứ đi theo đường này lên đồi, nhà đầu tiên là của ông ấy đấy ! »

Thế là Cơ Đốc Nhân bước khỏi đường cũ và đi đến nhà Nguyễn Trọng Luật để xin cứu giúp.

Đến chân đồi, Cơ Đốc Nhân cảm thấy lo ngại.

Khi đến gần, thấy dốc đá từng phiến lớn nghiêng dần dường như muốn đổ nhào xuống đường mòn, anh không dám đi xa hơn, sợ đá núi sẽ đổ xuống đầu nên đành đứng yên một hồi lâu, chưa biết phải làm gì. Gánh nặng sau lưng hình như cũng gia tăng trọng lượng. Những tia chớp nhoáng ghê rợn, sấm sét rền vang trên đỉnh đồi khiến Cơ Đốc Nhân tưởng chừng mình sắp bị thiêu sống, anh run lên từng cơn, sợ hãi đến nổi mồ hôi tươm ướt cả áo.

*Cư Đốc Nhân thấy vị Truyền đạo đi tới và
anh lấy làm xấu hổ*

Cư Đốc Nhân thấy hối hận vì đã nghe theo lời Trần Thế Khôn và khi thấy vị Truyền đạo từ xa đi đến, anh cảm thấy xấu hổ vô cùng. Vị Truyền đạo tiến lại nhìn Cư Đốc Nhân cách nghiêm khắc và đáng sợ. Ông hỏi Cư Đốc Nhân : « Anh đang làm chi ở đây ? » Cư Đốc Nhân đứng nhìn chằm xướng đất không biết phải trả lời thế nào.

Tại sao anh lại đòi hương

Vị Truyền đạo tiếp lời : « Có phải anh là người khóc than ở ngoài thành Hủy Diệt chăng ? »

Cơ Đốc Nhân đáp yếu ớt : « Vâng, chính tôi ! »

— « Tôi đã không chỉ cho anh đường đến cửa Hạp sao ? »

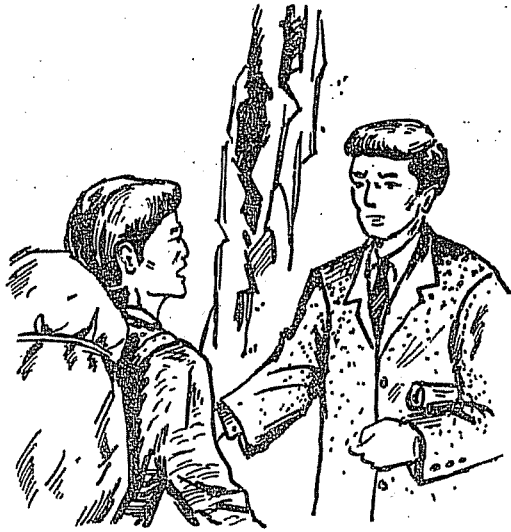
Cơ Đốc Nhân ngược nhìn vị Truyền đạo : « Có, ông đã chỉ cho tôi... »

Vị Truyền đạo dịu giọng : « Sao anh lại vội rẽ bước sang đây vậy ? »

— « Ngay khi vượt khỏi vũng lầy Tuyệt Vọng, tôi gặp một người. Người ấy cố thuyết phục tôi đi gặp một nhà trí thức trong làng này, ông ấy sẽ cất gánh nặng cho tôi ! »

— « Ai vậy ? »

— « Anh ta có vẻ là một học giả, anh ta nói mãi đến khi tôi xiêu lòng mới thôi. Nhưng khi đến đây, sợ đốc đá đổ xuống nên tôi không dám đi, tới sợ đi vào chỗ chết, ông ạ ! »

Vị Truyền đạo tiếp tục chất vấn Cơ Đốc Nhân

Vị Truyền đạo hỏi tiếp : « Khi mới gặp anh, anh ấy đã nói những gì ? »

— « Anh ta hỏi tôi đi đâu và tôi có nói rõ... »

— « Rồi anh ấy bảo sao ? »

— « Anh ta hỏi tôi có vợ con gì chưa. Tôi bảo rằng có nhưng vì gánh nặng trĩu trên tôi khiến tôi không thể sống vui vẻ với vợ con như trước ! »

— « Anh ấy có nói gì nữa không ? »

— « Anh ta bảo tôi mau mau cất bỏ gánh nặng đi. Khi tôi nói với anh ta là mình đang đi đến cửa Hẹp để được chỉ dẫn đến nơi giải thoát, anh ta bảo sẽ chỉ cho tôi một con đường vừa tốt vừa ngắn hơn. Con đường không có những khó khăn đợi chờ như con đường ông bảo tôi đi. Thế nên, tôi tin anh ta và đến đây, hy vọng có thể cất bỏ gánh nặng sớm hơn. Nhưng khi đến đây, tôi mới thất vọng và sợ hãi lắm ! Bây giờ tôi không biết phải làm gì ! »

Vị Truyền đạo nghiêm trách Cơ Đốc Nhân

— « Hãy đứng yên và lắng nghe, tôi sẽ đọc cho anh nghe lời Đức Chúa Trời ».

Cơ Đốc Nhân run lập cập khi nghe vị Truyền đạo đồng đặc đọc :

— « Hãy giữ, chớ từ chối Đấng phán cùng mình vì nếu những kẻ kia cứ lại Đấng tuyên lời báo cáo ở dưới đất còn không tránh khỏi thay, huống chi chúng ta, nếu khước từ Đấng tuyên lời báo cáo từ trên Trời, thì càng không tránh khỏi được » (Hê-bơ-rơ 12 : 25). Ngài lại phán : « Người công-bình của Ta sẽ cậy đức tin mà sống. Nhưng nếu lui đi thì linh hồn Ta chẳng lấy làm đẹp chút nào » (Hê-bơ-rơ 10 : 38).

Vị Truyền đạo ứng dụng ngay cho Cơ Đốc Nhân ;
« Anh đã bước khỏi đường bình an để vào chỗ hiểm nguy hầu như mất cả sự sống ! »

Cơ Đốc Nhân khóc lóc dằng cay

Vừa nghe xong những lời đó, Cơ Đốc Nhân ngi
xướng và la lên : « Khốn nạn cho tôi ! Còn chi đời tôi !

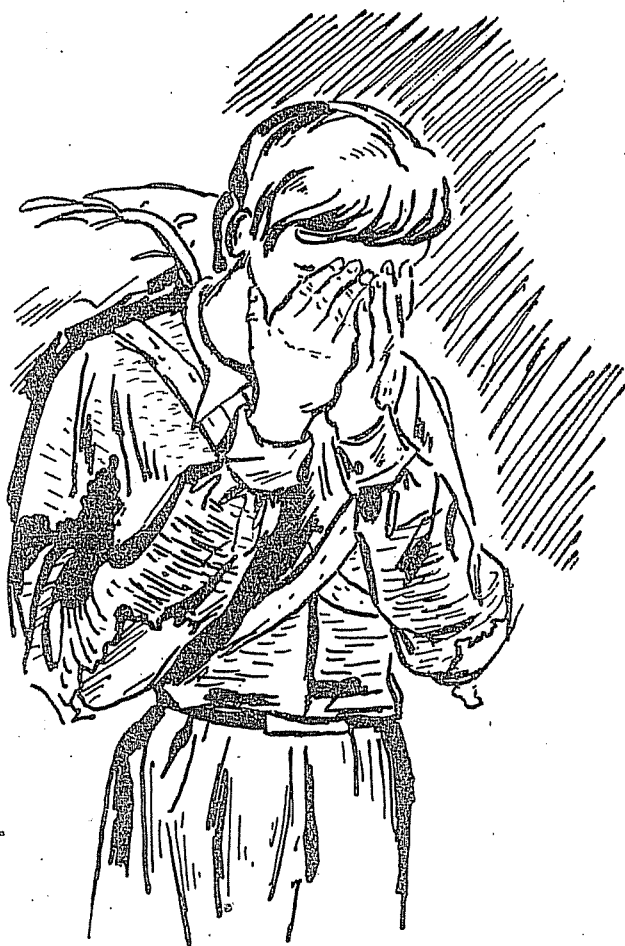
Nhưng vị Truyền-đạo nắm lấy tay Cơ Đốc Nhân vì
an ủi : « Các tội lỗi và lời phạm thượng của người t
đều sẽ được tha... chớ cứng lòng, song hãy tin » (Ma-thi
ơ 12 : 31, Giảng 20 : 27) Cơ Đốc Nhân an tâm, đứng lên
Vị Truyền đạo tiếp tục nói :

« Hãy cẩn thận đề ý những điều tôi sẽ chỉ cho anh
Anh sẽ rõ ai là kẻ lừa dối anh, cả đến người anh đang tin
nhà là người thế nào. Người anh đã gặp là Trần Th
Khôn, việc làm thật xứng với cái tên của anh ấy. Anh ấ
yêu thể gian và rất thích đạo đức, không chịu nghe the
lời giảng dạy về Thập Tự Giá và sự cứu rỗi của Chú
Giê-xu.

Sự sai lầm trong lời khuyên của Trần Thế Khôn

« Có ba điều sai lầm trong lời khuyên của Trần Thế Khôn. Anh ấy tách anh khỏi con đường chính đáng, cố biến thập tự giá trở nên thù nghịch đối với anh và đưa anh vào con đường dẫn đến sự chết. »

Cơ Đốc Nhân than trách mình dại dột

Cơ Đốc Nhân nghĩ ngay đến giờ đối diện sự chết và anh la lên : « Tôi đã ngu dại nghe theo lời của Trần Thế Khôn và đã xây bỏ con đường chánh đáng. »

Vị Truyền đạo chỉ dẫn Cơ Đốc Nhân về đường chánh đáng

Sau đó vị Truyền đạo chỉ lối cho Cơ Đốc Nhân con đường dẫn đến cửa Hẹp và cảnh cáo anh đừng dại dột tái phạm.

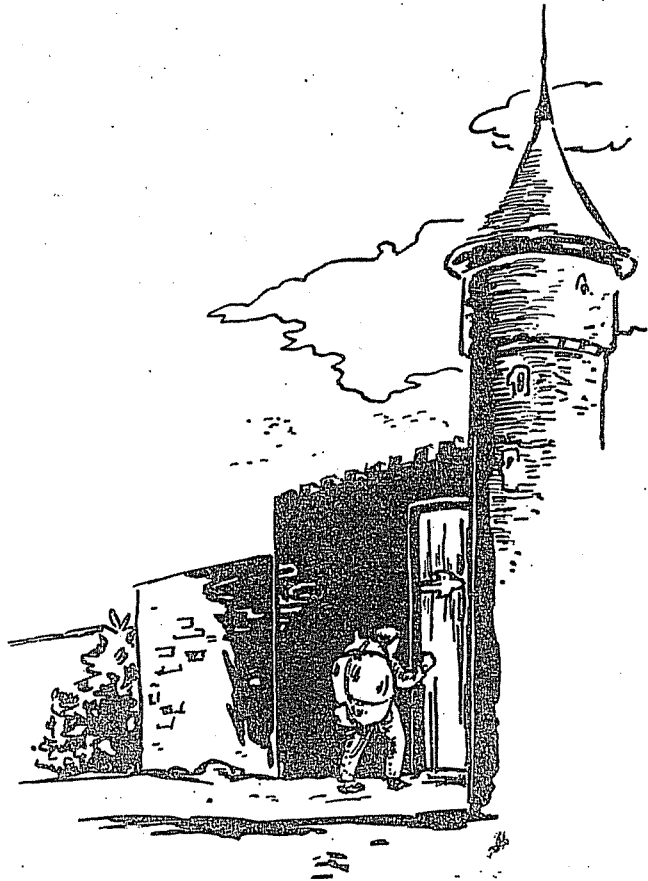
Hối hận sâu xa, Cơ Đốc Nhân quyết định trở lại

Khi nghe Cơ Đốc Nhân bảo rằng mình sẽ trở lại đường chánh đáng, vị Truyền đạo mỉm cười, triu mến nhìn Cơ Đốc Nhân từ giã và chúc anh đi bình an.

Cơ Đốc Nhân vội vã trở lại

Cơ Đốc Nhân vội vàng quay bước, trên suốt lối đi, anh tránh không nói một lời nào với ai cả. Anh như người lạc vào cấm địa, chỉ thực sự an lòng khi đã trở vào con đường chính đáng.

Cơ Đốc Nhân đến cửa Hẹp

Khi đến gần cửa Hẹp, Cơ Đốc Nhân thấy trên cửa có ghi những chữ : « Hãy gõ cửa, sẽ mở cho » (Ma-thi-ơ 7 : 7) Anh liền tiến lên và gõ cửa.

Thiện Tâm mở cửa

Sau đó, một người vẻ mặt nghiêm nghị tên Lê Thiện Tâm mở cửa ra và hỏi: « Anh là ai? Ở đâu đến và lại đây có việc chi? »

Cơ Đốc Nhân đáp nhẹ: « Tôi là một tội nhân khôn nạn hơn hết, từ thành Hủy Diệt đến đây. Tôi muốn đến núi Si-ôn để thoát khỏi cơn thịnh nộ trong lai. »

Thiện Tâm kéo Cơ Đốc Nhân vào trong

Thiện Tâm nhanh nhẹn kéo Cơ Đốc Nhân vào bên trong ngay. Lấy làm lạ, Cơ Đốc Nhân liền hỏi :

« Tại sao ông lại làm như vậy ? »

« Tại vì ngay sát công này là chuồng Ác quỷ. Nó rình xem những người đến đây và bắn tên vào họ. Một số người chẳng may trúng tên phải bỏ mạng không thể vào bên trong được. »

Cơ Đốc Nhân hơn hờ vì được vào bên trong cửa Hạp

— « Ồ nếu vậy thì tôi là người may mắn quá ! »

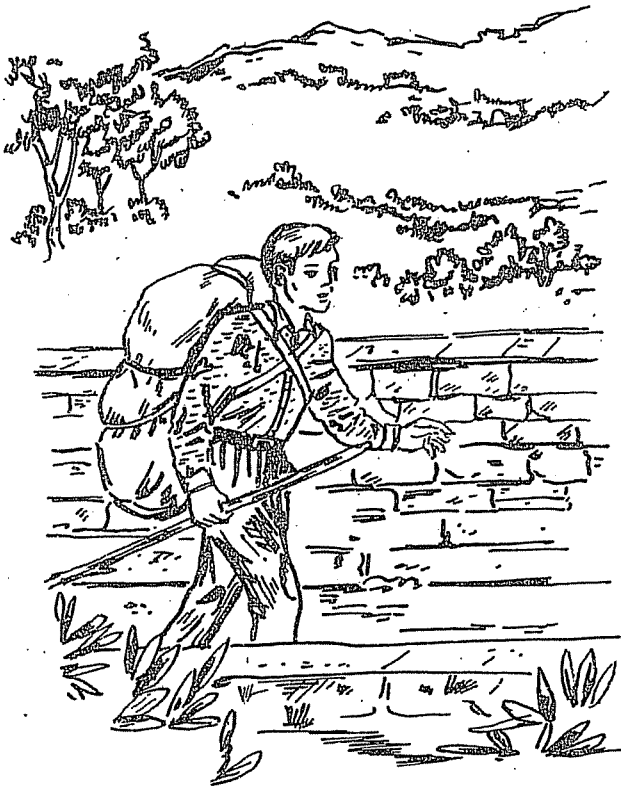
— « Ai đã chỉ đường anh đến đây vậy ? »

Cơ Đốc Nhân tuần tự thuật lại tất cả những sự việc xảy ra trên đường cho Thiện Tâm nghe.

*Thiện Tâm chỉ cho Cơ Đốc Nhân thấy
con đường thẳng và hẹp*

Đợi Cơ Đốc Nhân vừa thuật xong, Thiện Tâm liền bảo: “Mời anh ra đây với tôi, tôi sẽ chỉ cho anh con đường anh phải đi. Nhìn ra phía trước đi! Anh có thấy con đường thẳng tắp kia không? Đó là con đường chính đáng. Đường này đã được xây đắp do các môn đệ của Ngài. Hai bên có những đường cong hẹp rất gồ ghề. Đường này sẽ dẫn anh đến nhà của bác Thông Thái. Cứ việc gõ cửa, bác sẽ chỉ cho anh xem nhiều điều kỳ diệu.

**Cơ Đốc Nhân lần theo con đường thẳng
dẫn đến nhà bác Thông Thái**

Cơ Đốc Nhân lại tiếp tục lên đường. Theo sự chỉ dẫn của Thiện Tâm, anh đến nhà bác Thông Thái. Anh gõ cửa đôi ba lần. Mãi một lúc sau mới có tiếng từ trong nhà vọng ra : « Ai đó ? »

« Tôi muốn xin gặp ông chủ. »

Khi bác Thông Thái bước ra, Cơ Đốc Nhân liền cho biết là Thiện Tâm chỉ anh đến đây.

Tôi sẽ cho anh thấy nhiều điều kỳ diệu

Bác Thông Thái nghe xong liền nói : « Mời anh vào, tôi sẽ chỉ cho anh thấy nhiều điều ích lợi cho anh. »
Chờ người giúp việc thắp đèn xong, bác Thông Thái liền đưa Cơ Độc Nhân vào phòng riêng.

Một bức chân dung

Vào phòng bác Thông Thái, Cơ Đốc Nhân thấy có một bức tranh vẽ một người đang đứng, sắc mặt rất trang trọng, dường như đang biện hộ cho loài người. Mắt người nhìn lên trời, trong tay người có một quyển sách tốt nhất thế giới. Trên đầu người có một mào miện bằng vàng và đằng sau người là thế gian.

Cơ Đốc Nhân học được hai cách quét phòng

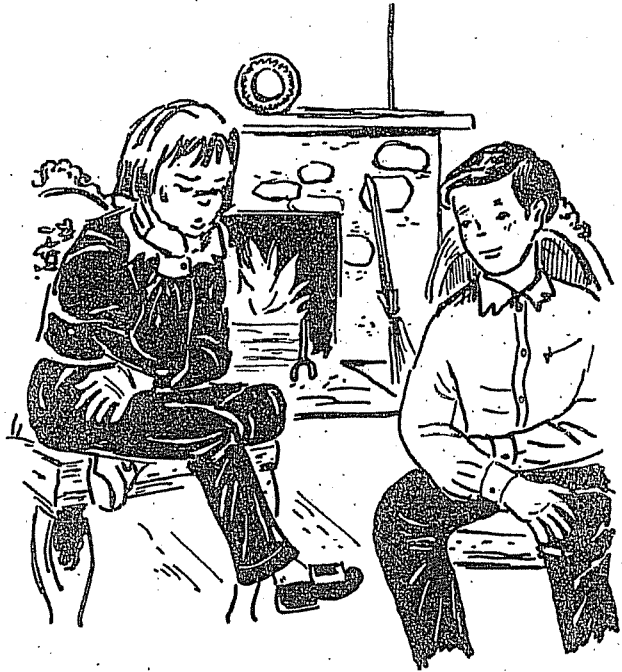
Sau đó, bác Thông Thái dẫn Cơ Đốc Nhân vào một phòng rộng đầy bụi bặm vì chưa bao giờ được ai quét dọn. Sau khi hai người quan sát kỹ lưỡng căn phòng, bác Thông Thái gọi một anh lao công vào quét phòng. Khi anh ta cầm chổi quét, những hạt bụi tung lên như những đám mây mù khiến Cơ Đốc Nhân hầu như ngộp thở. Bác Thông Thái liền bảo người tớ gái nhỏ đứng bên cạnh: « Mang nước rây ướt phòng đi con! »... Với ảnh hưởng của nước, căn phòng được quét sạch sẽ và nhanh chóng.

Ý nghĩa của căn phòng bụi

« Điều này có ý nghĩa gì » Cơ Đốc Nhân thắc mắc.

« Căn phòng này là tâm lòng con người. Bụi bặm là tội lỗi chất đầy trong con người. Người quét đầu tiên là luật pháp, người mang nước rửa ướt khắp phòng là Tin Lành. Luật pháp chẳng những không rửa sạch tội khỏi lòng người mà trái lại còn khiến tội lỗi khơi dậy và tăng gia trong tâm hồn họ. Nhưng khi ảnh hưởng quý giá của Tin-Lành đi vào, tội lỗi liền bị cất bỏ và tâm hồn người thánh sạch xứng đáng cho Vua vinh hiển ngự vào. »

Nhân Dục và Nhãn Nhục

Trong giấc mơ tôi thấy bác Thông Thái cầm tay Cơ Đốc Nhân và đưa anh vào một căn phòng nhỏ có hai đứa trẻ đang ngồi. Tên hai đứa trẻ là Nhân Dục và Nhãn Nhục. Nhân Dục tỏ vẻ khó chịu cau có nhưng Nhãn Nhục lại ngồi rất yên lặng. Cơ Đốc Nhân thắc mắc : « Tại sao Nhân Dục lại tỏ vẻ khó chịu như vậy ? » Bác Thông Thái liền trả lời : « Cha mẹ nó bảo nó đợi đến sang năm sẽ cho nó những vật quý giá nhất trên đời. Nó lại muốn được có ngay bây giờ, bởi vậy nên nó cau có khó chịu. Nhưng Nhãn Nhục lại bằng lòng chờ đợi.

Túi châu báu

Ngay sau đó, có người mang đến cho Nhân Dục một túi đựng châu báu và đồ xuống chân nó. Nó lật đật lượm lấy cách vui mừng, chiến thắng, chề cười Nhấn Nhục. Nhưng chỉ trong chốc lát những châu báu biến đâu hết trong tay nó chỉ còn mấy miếng giẻ rách.

Lời giải luận của bác Thông Thái

« Nhân Dục là hình bóng về con người trần tục còn Nhân Nhục là người của thế giới tương lai. Cũng y như Nhân Dục đòi châu báu ngay bây giờ, con người ở thế gian cũng đòi tận hưởng những lạc thú ngay hôm nay. Họ không muốn phải chờ đợi sự sống sau cõi chết và châu báu của Nhân Dục phút chốc đã tiêu tan thì những người tìm kiếm hạnh phúc trần gian cũng chịu số phận y như vậy.

Cơ Đốc Nhân thấy ngọn lửa không tàn

Sau đó, bác Thông Thái dẫn Cơ Đốc Nhân đến một nơi có một đám lửa đang hăm cháy bờ tường. Có một người đứng bên cạnh luôn luôn tưới nước vào, nhưng ngọn lửa lại càng ngày càng mạnh, cháy sáng và nóng hơn.

« Điều này có ý nghĩa gì ? » Cơ Đốc Nhân hỏi.

« Ngọn lửa là công việc của ân điển trong lòng con người. Kẻ đổ nước mong dập tắt nó chính là Ma quỷ. Nhưng như anh thấy đó, ngọn lửa càng lúc càng sáng và nóng hơn. Tôi sẽ chỉ cho anh biết lý do tại sao.

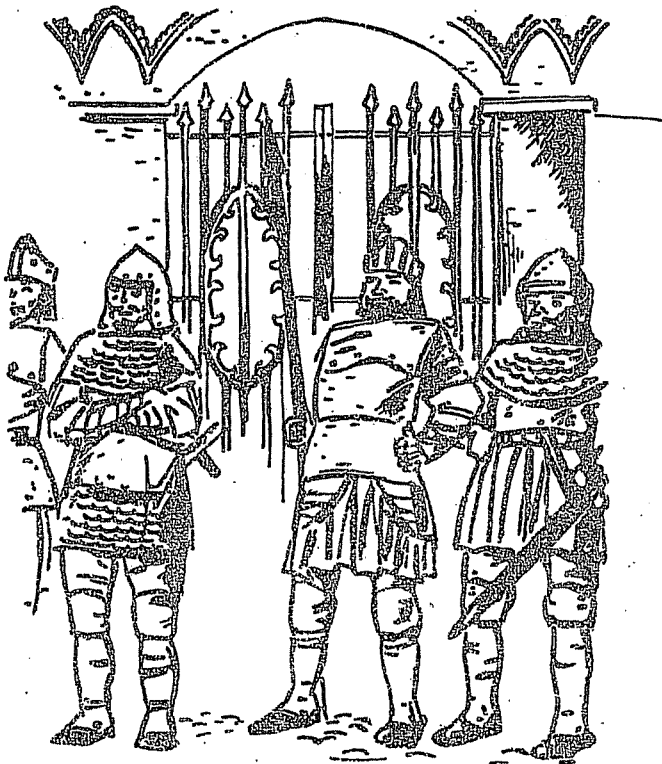

Lý do khiến lửa không bao giờ tắt

Rồi bác Thông Thái dẫn Cơ Đốc Nhân ra phía sau bức tường. Tại đây anh thấy có một người tay cầm một bình dầu đầy, người ấy luôn đổ dầu vào trong lửa.

— « Điều này có nghĩa chi vậy, bác ! » Cơ Đốc Nhân lại hỏi.

— « Đây là Chúa Giê-xu. Ngài dùng dầu và ân điển Ngài để duy trì công việc đã bắt đầu trong tâm hồn dân Ngài. Dân sự Ngài là những con cái của ân điển và dù quyền lực của Ma quỷ mạnh mẽ đến đâu cũng không thể dập tắt được công việc của ân điển khơi dậy trong lòng họ. Như anh thấy ở đây, người này đứng sau bức tường để dạy rằng ai muốn thử xem ân điển trong lòng họ thật rất khó khăn.

**Cơ Đốc Nhân thấy 4 người võ trang grom giáo
đang đứng giữa cổng đền**

Kể đó, bác Thông Thái đưa Cơ Đốc Nhân đến một cổng đền nguy nga đẹp đẽ, có 4 lực sĩ võ trang grom đang đứng gác phía trước. Bên cạnh cổng đền có một người ngồi sau bàn giấy. Trên bàn có một quyển sổ dùng để ghi tên những người vào trong đền. Ngay trước cổng có một đám đông những người vào trong đền. Ngay trước cổng có một đám đông dường như muốn vào đền nhưng còn e sợ bốn lực sĩ. Trên những tường thành nối liền với cổng đền có rất nhiều người mặc áo trắng đang đứng nhìn xuống.

Một chiến sĩ can đảm xông vào

Tuy nhiên trong đám đông ấy, chẳng có ai đủ can đảm đề liêu thân chiến đấu. Cuối cùng, Cơ Đốc Nhân thấy có một người rất can đảm tiến lên, đến cùng người giữ sò và bảo : « Hãy ghi tên tôi vào sò ». Nói xong, người đội nón sắt, mang gươm vào và hùng dũng xông vào đánh bốn lực sĩ cầm binh khí. Bốn người ngăn lại vây người ấy vào giữa và đánh ra những đòn chí tử. Thế nhưng người ấy không chịu kém, cứ tả xung hữu đột. Sau một thời gian quần thảo khá lâu, đôi bên đều mang thương tích, người ấy phá được vòng vây đi vào cổng đền hiên ngang trong chiến thắng.

Ban hát chào mừng người chiến thắng

Ngay lúc ấy, Cơ Đốc Nhân nghe tiếng hát vang rền với giọng ca vui mừng sung sướng :

“ Hỡi chiến sĩ, hãy quật cường
Đánh tan ma quỷ ngăn đường thiên cung.
Còn lòng can đảm tận trung

Vào đây vinh hiển vô cùng, anh ơi ! ”

Thế rồi sau khi vào trong đền, người ấy cũng được mặc áo trắng sáng láng.

Cơ Đốc Nhân mỉm cười : « À ! Tôi thiết tưởng có thể hiểu được ý nghĩa sự việc này ! Thôi ! Chào bác, tôi đi ! »

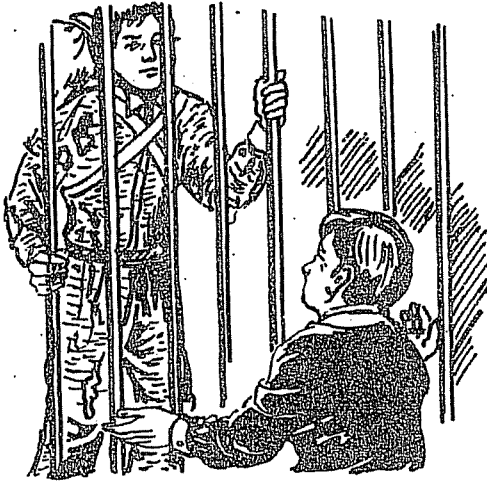

Người đàn ông trong cũi sắt

— « Khoan đã, chi vội thế ? » Bác Thông Thái ngắt lời Cơ Đốc Nhân, « tôi còn phải chỉ cho anh đôi điều, sau đó anh hãy đi cũng không muộn ». Và bác Thông Thái nắm tay Cơ Đốc Nhân đưa anh vào một căn phòng tối om, tại đó có một người đang ngồi trong cũi sắt dáng điệu sầu khổ. Người ngồi đấy mắt nhìn xuống đất, tay khoanh lại, thờ dài nảo nuốt đường như tâm hồn đang nát tan.

— « Điều này có ý nghĩa gì ? » Cơ Đốc Nhân hỏi ngay.

— « Anh có thể hỏi người ấy ! »

Người trong cũi sắt giải thích

Cơ Đốc Nhân bước lại gần cũi sắt và hỏi : « Anh ơi, tại sao anh lại ở đây ? »

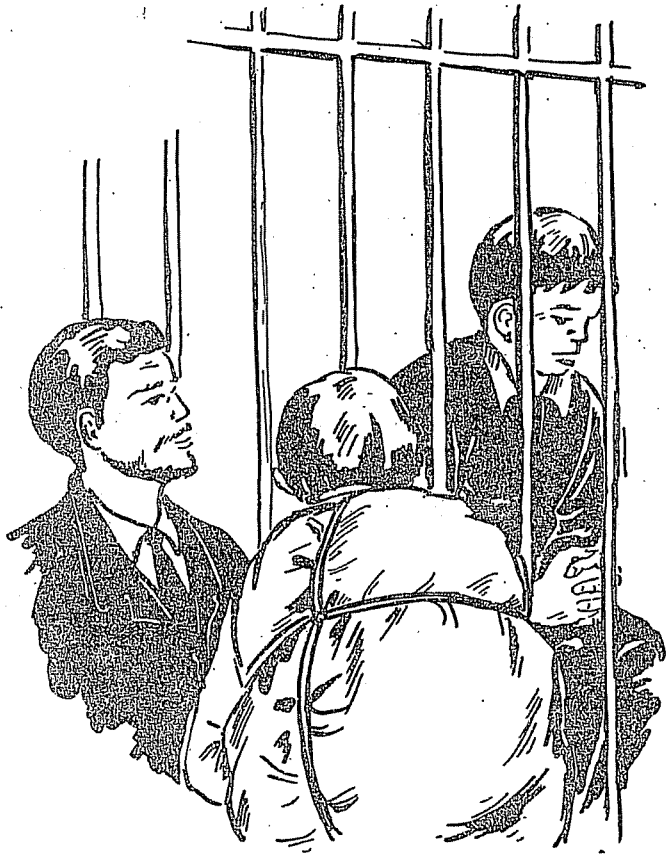
— « Trước kia tôi là một tín đồ sốt sắng và thành công. Tôi tưởng là mình đang trên đường đến Thiên thành và sung sướng với ý nghĩ mình sẽ đến đó. »

— « Nhưng bây giờ ra sao ? »

— « Bây giờ à ? Bây giờ tôi là một kẻ đáng khinh bỉ bởi vì tôi đã không còn bền lòng thức canh và tiết độ. Tôi đã buông mình theo tư dục xác thịt. Tôi phản nghịch lại ánh sáng của Phúc âm cùng sự nhân từ của Đức Chúa Trời. Tôi đã để ma quỷ lợi dụng. Tôi làm buồn lòng Thánh-linh và Ngài đã lìa khỏi tôi. Lòng bị chai đá đến nỗi không thể ăn năn được. »

— « Nhưng bây giờ anh không còn dịp tạ ơn nào trở lại cùng Chúa sao ? »

— « Đức Chúa Trời đã khước từ kẻ phạm tội cùng Đức Thánh Linh ! Ngài đã nhốt tôi vào cũi sắt này. Ôi ! Đời đời kiếp kiếp ! Làm sao tôi có thể chịu nổi ! »

Bác Thông Thái cảnh cáo Cơ Đốc Nhân

Bác Thông Thái quay sang Cơ Đốc Nhân: «Hãy nhớ kỹ sự khốn khó của người này, xem đó như một bài học để cảnh tỉnh anh!»

— «Điều này thật đáng sợ! Cầu Chúa giúp tôi biết tiết độ.» À! Thưa bác, xin phép bác cho tôi tiếp tục cuộc hành trình.»

Người đàn ông run sợ

Nhưng bác Thông Thái vỗ vai Cơ Đốc Nhân : « Hãy đợi tôi chỉ cho anh xem một việc nữa thôi rồi anh sẽ tiếp tục đi. »

Bác Thông Thái đưa Cơ Đốc Nhân vào một phòng ngủ. Nơi đây có một người đàn ông vừa mới thức dậy bước ra khỏi giường. Người ấy vừa khoác áo choàng vừa run rẩy đáng điệu rất sợ hãi.

— « Tại sao người này lại run dữ vậy ? » Cơ Đốc Nhân quay sang bác Thông Thái, thắc mắc. Bác Thông Thái bảo người đàn ông thuật cho Cơ Đốc Nhân biết duyên cớ tại sao.

Người bắt đầu : « Tôi vừa nằm chiêm bao. »

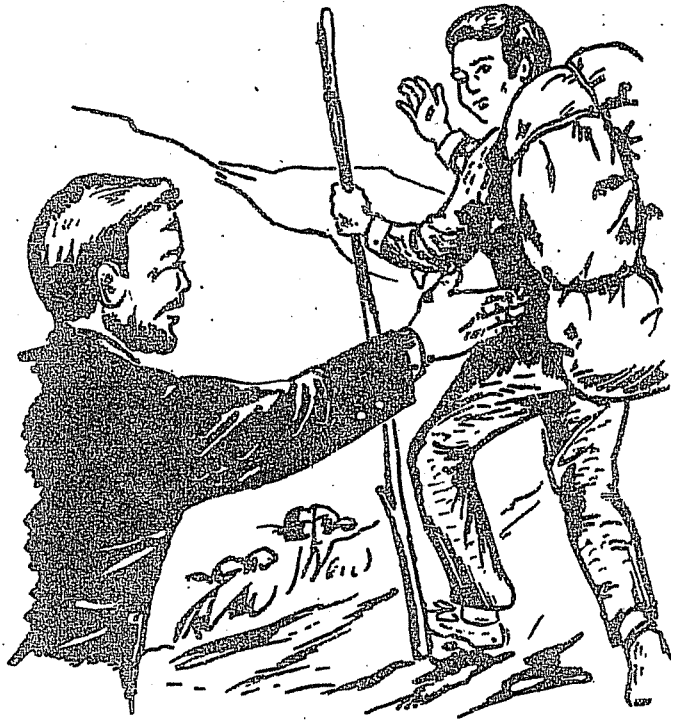
Người đàn ông thuật lại điềm chiêm bao

«Tối hôm qua, trong giấc ngủ, tôi nằm mơ thấy bầu trời mây kéo đen kịt, sấm chớp vang rền khắp đó đây. Tôi nhìn lên, thấy có một Đấng ngồi trên đám mây, xung quanh có hàng ngàn thiên sứ đứng châu. Tôi nghe có tiếng phán : « Hỡi những kẻ chết ! Hãy chỗi dậy và đến ngay trước tòa án phán xét. » Sau tiếng phán ấy, những người chết bước ra khỏi phần mộ, đầy sự vui mừng sung sướng trong khi những người còn lại khóc lóc thờ than. Đấng ngự trên đám mây phán cùng các thiên sứ : « Hãy bỏ cỏ khô và rơm rạ vào trong hồ lửa » (Ma-thi-ơ 3 : 12 ; 13 : 40, Khải huyền 20 : 12, 15)

Vực sâu không đáy.

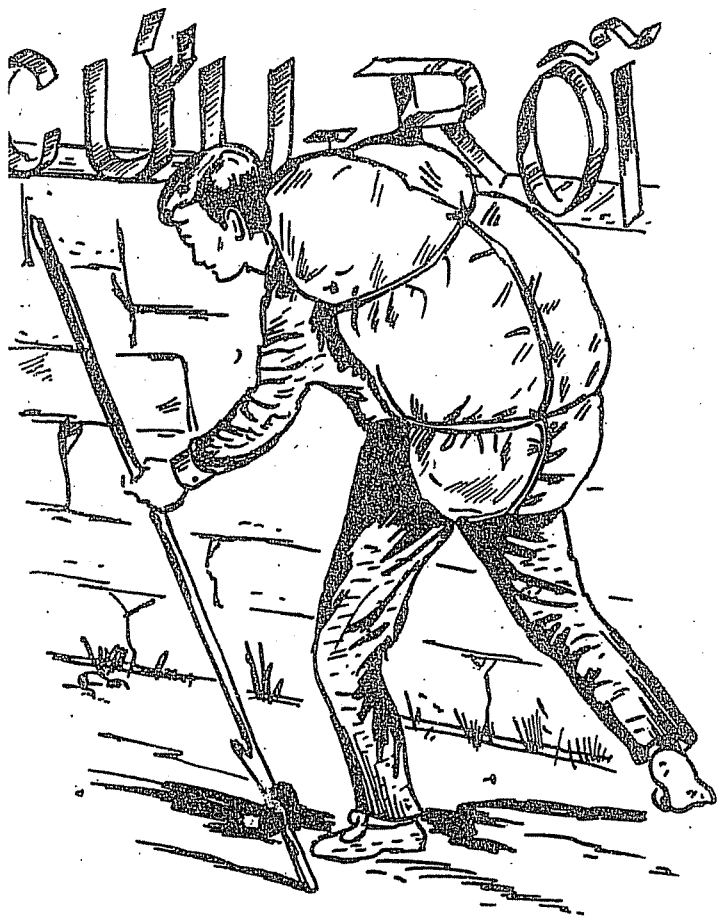
Có một vực sâu không đáy mở ra ngay chỗ tôi đang đứng. Khói và lửa từ dưới vực bay lên cuộn cuộn. Tôi trông ngay phán xét đã đến trong khi tôi chưa sửa soạn tâm lòng, sẵn sàng để gặp Chúa, nên tôi sợ quá phát run. »

Cơ Đốc Nhân vừa đi vừa hát.

Sau khi quan sát tường tận những bài học thuộc linh quý báu, Cơ Đốc Nhân từ già bác Thông Thái. Bác Thông Thái chúc anh đi bình an: «Đấng Yên ủi sẽ luôn luôn đi với anh để hướng dẫn anh vào đường chánh đáng dẫn đến Thiên Thành.»

Cơ Đốc Nhân lại tiếp tục lên đường vừa đi vừa hát.

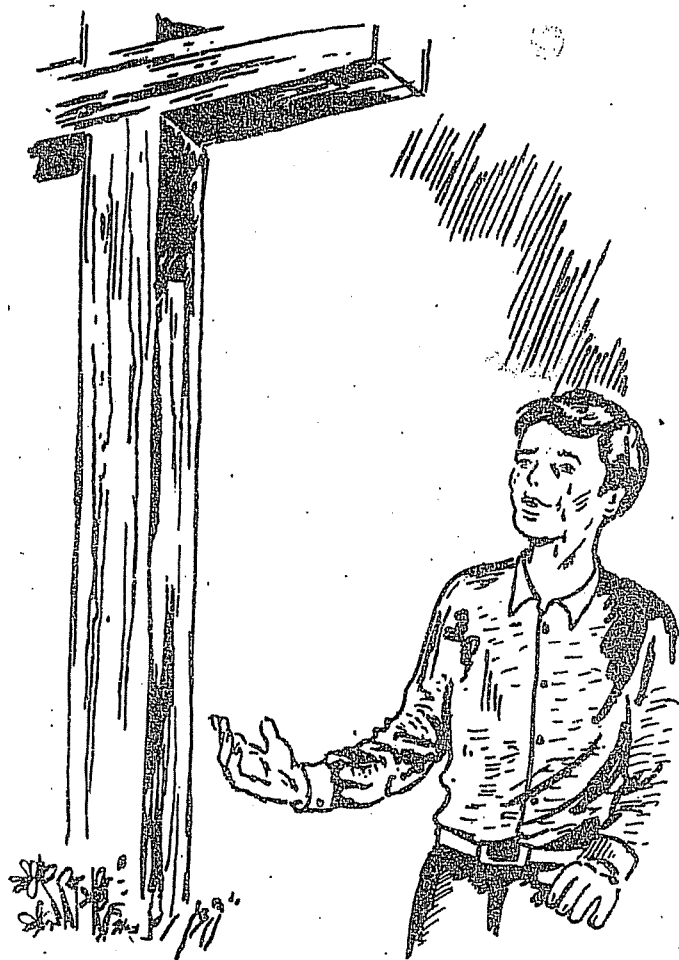
Bức tường cứu rỗi

Trong giấc mơ tôi thấy bức tường chạy dọc hai bên con đường Cơ Đốc Nhân đang đi có ghi ba chữ lớn : « Sự cứu rỗi ». Anh cố chạy lên nhưng rất vất vả vì gánh nặng sau lưng.

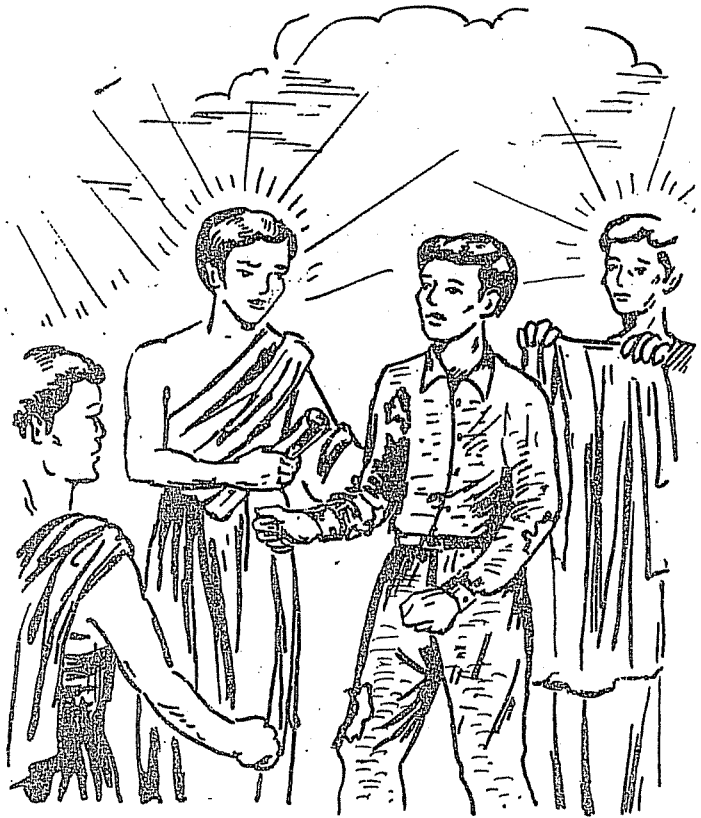
**Cơ Đốc Nhân đến bên thập tự giá
và gánh nặng rơi khỏi vai**

Cơ Đốc Nhân chạy lên một ngọn đồi cao. Ngay đỉnh đồi có một cây thập tự bằng gỗ dựng đứng và bên dưới đó là một ngôi mộ trống. Ngay khi Cơ Đốc Nhân đến bên Thập tự giá, gánh nặng liền rơi khỏi vai anh, lăn vào cửa mộ và biến mất. Cơ Đốc Nhân cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái tâm hồn tràn đầy vui sướng. «Ngài đã ban cho tôi sự yên nghỉ bởi sự thâm sâu Ngài mang và nhờ sự chết Ngài, tôi được sống.»

Cơ Đốc Nhân ngạc nhiên sùng sốt

Quá ngạc nhiên vì gánh nặng đã rơi khỏi vai chỉ vì anh đã ngửa trông thập tự giá, Cơ Đốc Nhân đứng nhìn lại vào cây thập tự. Bất giác đôi hàng lệ lăn dài xuống má anh.

Ba Đấng sáng láng xuất hiện

Đang khi Cơ Đốc Nhân còn đang ngược nhìn thập tự giá qua màn lệ, có ba Đấng sáng láng đến chào Cơ Đốc Nhân: « Mừng anh được bình an. » Đấng thứ nhất nói với Cơ Đốc Nhân: « Tội lỗi anh đã được tha ». Đấng thứ hai cởi bộ áo rách rưới của anh và mặc cho anh một chiếc áo trắng. Đấng thứ ba đóng một dấu trên trán Cơ Đốc Nhân và trao cho anh một cuộn giấy có đóng ấn (Thánh-Kinh), bảo anh đọc trong khi chạy và phải trao lại khi đến cổng Thiên thành.

Độc Nhãn lên đường, vừa nhảy vừa hát mừng vui vẻ.

Cơ Đốc Nhân gặp ba anh chàng : Thiên Cận, Biếng Nhác và Tự Cao,

Cơ Đốc Nhân tiếp tục đi xuống phía bên kia đồi. Gần chân đồi, bên bờ một vực thẳm có ba người đàn ông chân bị xiềng đang nằm ngủ say. Tên ba người ấy là : Thiên Cận, Biếng Nhác và Tự Cao.

Cơ Đốc Nhân cảnh cáo ba người

Thấy họ nằm nghỉ như thế, Cơ Đốc Nhân đến gần đánh thức và cảnh cáo họ : « Nay, cẩn thận đó ! Ngay bên cạnh các anh là một vực sâu không đáy ! Dậy đi đi ! Tôi sẽ giúp các anh gỡ những xiềng khỏi chân các anh. »

Nhưng họ trả lời : « Thế đã thấy gì nguy hiểm đâu ! » và họ lại nằm xuống ngủ tiếp. Cơ Đốc Nhân không biết làm chi khác hơn là tiếp tục đi, nhưng anh buồn bực vì họ đã không biết những hiểm nguy đang chờ.

Cơ Đốc Nhân gặp Trọng Nghi và Giả Hình

Đang khi Cơ Đốc Nhân đang ngẫm nghĩ về sự việc vừa xảy ra, bỗng có hai người đàn ông tên là Trọng Nghi và Giả Hình trèo lên bức tường bên trái để nhảy vào bên trong đường hẹp. Đợi họ đến gần, Cơ Đốc Nhân liền lên tiếng trước : « Chào các anh, các anh ở đâu đến và định đi đâu vậy ? »

Họ trả lời : « Cả hai chúng tôi đều sinh trưởng trong xứ Hư Vinh và định đi tìm « danh lợi » ở Thiên Thành. »

Tại sao các anh lại trèo tường

— « Các anh bảo rằng các anh muốn đến Thiên Thành sao lại trèo tường thay vì đi qua cửa Hẹp. Các anh đã bất tuân luật pháp và Chúa Thiên Thành sẽ chẳng khi nào cho phép các anh vào đây đâu. »

— Đương chúng tôi đi ngắn hơn ! Hơn nữa, những người đồng hương với chúng tôi đều quen dùng lối này. Anh đi vào bằng cửa Hẹp, chúng tôi trèo qua tường, nhưng đến đây, chúng ta lại cùng đi trên một con đường mà ! Có khác chi đâu ? »

Cơ Đốc Nhân cãi lại : « Tôi đi theo đúng luật của Chúa, các anh đi theo luật của lòng mình. Chúa sẽ xem các anh như những kẻ trộm dấy thôi ! »

Họ vẫn đi theo ý riêng

Hai người không biết phải trả lời thế nào, liền găt :
« Thôi ! Phận ai nấy lo ». Rồi họ tiếp tục đi theo lối
riêng của lòng mình.

Trọng Luật và Giả Hình tranh luận với Cơ Đốc Nhân

Nhưng chẳng mấy chốc, Trọng Luật và Giả Hình lại tiến đến tranh luận với Cơ Đốc Nhân: « Chúng tôi cũng giữ trọn luật pháp như anh, điểm khác nhau duy nhất giữa chúng ta chỉ có mỗi một chiếc áo anh đang mặc. Có lẽ nó giúp anh che đậy sự xấu hổ và lố lõ của anh chứ gì ? »

Cơ Đốc Nhân, đáp lời.

Vị Chúa của Thiên Thành đã ban chiếc áo này cho tôi và khi tôi đến công, Ngài sẽ nhận biết tôi bởi chiếc áo Ngài đã ban. Tôi lại có một dấu trên trán và một cuộn giấy có đóng ấn để vào công Thiên Thành. Tôi nghĩ hai anh không có được các vật này vì hai anh đã không bước qua cửa Hẹp. »

Hai người nghe xong chẳng đáp lại một lời chi, chỉ nhìn nhau và phá lên cười.

Ngọn đồi Gian-nan

Cả ba cứ yên lặng đi mãi đến khi họ tới ngọn đồi Gian-nan, ngay dưới chân đồi có một dòng suối. Tại đây cũng có hai lối đi khác, một rẽ sang mặt, một rẽ sang trái, còn đường Hẹp vẫn chạy thẳng giữa hai lối đó suốt đến đỉnh đồi.

Cơ Đốc Nhân uống nước suối

Cơ Đốc Nhân đến bên suối và quý uống mấy ngụm nước. Những giọt nước mát khiến anh tươi tỉnh hẳn lên đến nỗi anh chỉ muốn nương theo đường Hẹp trèo ngay lên đồi. Trọng Luật và Giả Hình cũng đến chân đồi, nhưng khi nhìn lên đỉnh đồi sừng-sừng họ chọn ngay những đường hai bên. Một người theo đường «Hiềm-nguy» và bị lạc trong rừng hoang, người kia theo đường «Hủy Phá», bị vấp ngã và rơi xuống vực thẳm.

Cơ Độc Nhân trèo lên đồi Gian-nan

Bấy giờ, tôi xem thử Cơ Độc Nhân đã lên đến đầu, thấy anh không còn chạy mau như trước nữa mà phải đi chậm, đến nỗi có lúc phải nứ vào gốc cây để trèo lên hoặc phải bỏ bằng hai đầu gối vì đường càng lúc càng hiểm hóc và dốc thẳng.

Cơ Đốc Nhân ngủ trong nhà mát.

Khoảng giữa Cường đến đình đời có một ngôi nhà mát kang trang dựng lên để làm nơi tạm nghỉ cho lữ khách đi đường mỗi mệt. Cơ Đốc Nhân đến nơi ấy và ngồi xuống nghỉ. Anh rút cuốn Thánh-Kinh ra đọc nhưng vì quá mệt mỏi, anh thiếp đi và cuốn sách rơi khỏi tay anh. Đang mơ màng giấc điệp, có một người đến đánh thức anh và nói : « Hỡi kẻ biếng nhác hãy đi đến lòai kiến, khá xem xét cách ăn ở nó mà học khôn ngoan » (Châm ngôn 6 : 6).

Hoài Nghi và Nhất Gan xuất hiện.

Cơ Đốc Nhân bật ngồi dậy và chạy một mạch đến đỉnh đồi. Vừa đến đây, anh rất ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông chạy ngược về phía anh. Một người tên là Hoài Nghi, người kia tên là Nhất Gan. Cơ Đốc Nhân liền hỏi ngay : « Thưa, có việc gì thế ? Hai ông lạc đường sao ? »

Họ trả lời : « Chúng tôi thấy có những con sư tử trên lối đi, càng đi xa, chúng tôi càng gặp nhiều nguy hiểm, cho nên chúng tôi đành quay trở lại. »

— « Hai ông làm tôi lo quá ! Tôi phải đi đường nào để được an toàn bây giờ ? Trở về xứ chắc chắn tôi phải chết mất ! Sợ chết mà không đi tới nữa sao ?... Nhưng... à, phải rồi ! cuối con đường này là sự sống đời đời. Tôi nhất quyết đi đây. »

Cơ Đốc Nhân bỏ quên cuốn chứng cớ.

Hoài Nghi và Nhất Gan cong lưng chạy xuống đồi nhưng Cơ Đốc Nhân vẫn cứ bước tới. Đang đi anh nghĩ là phải đọc Thánh Kinh để thêm sức. Nhưng tìm mãi chẳng thấy đâu! Anh đứng lặng một lúc lâu, bỗng anh sực nhớ là mình đã đánh rơi nó lúc ngủ tại nhà mát. Anh liền quỳ gối xuống, cầu xin Đức Chúa Trời tha thứ và sau đó anh quay trở lại để tìm.

*Cơ Đốc Nhân phóng nhanh xuống đồi để
tìm cuốn Thánh Kinh.*

Cơ Đốc Nhân chạy xuống đồi vừa thở vừa khóc lóc
tiếc rẻ : « Chúa đã cất nhà ấy chỉ dành cho lũ khách mệt
nhọc nghỉ chân giây lát. Sao tôi lại có thể ngu dại và tội
lỗi thế này. Tôi đã dám ngủ mê giữa lúc hiểm nguy. »

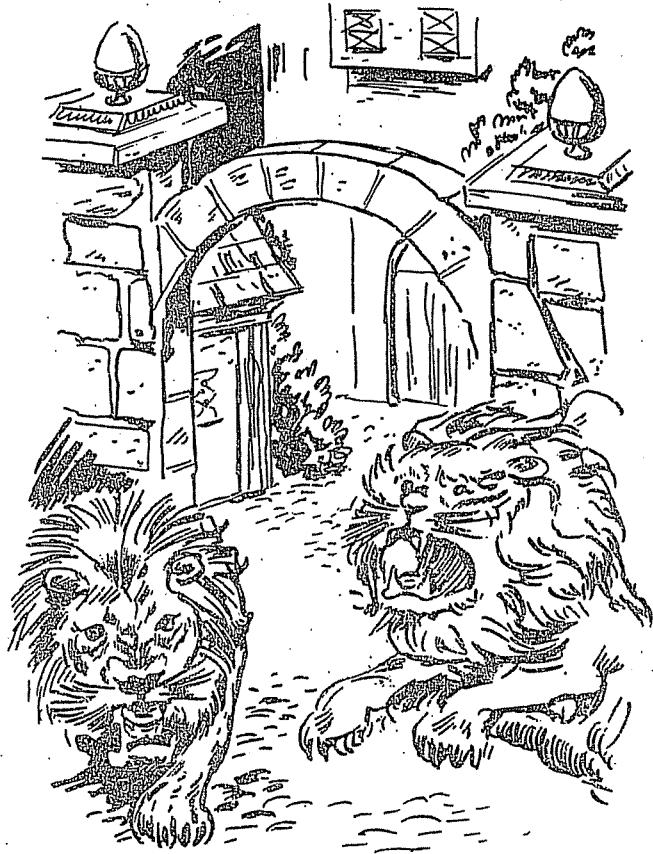
Cơ Đốc Nhân tìm thấy cuốn Thánh Kinh trong nhà mát.

Khi đã đến nhà mát, anh ngồi xuống rồi lại khóc. Nhưng cuối cùng, sau khi buồn bã nhìn quanh quất, anh bỗng thấy cuốn Thánh Kinh ở ngay dưới băng đá mình đang ngồi. Với đôi tay run rẩy, anh chụp lấy cuốn sách và cẩn thận cất kỹ vào lòng. Không ai có thể tả nổi vui mừng sung sướng của anh lúc này, vì cuốn Thánh Kinh này là bảo chứng của sự sống đời đời và là tờ thông hành để vào Thiên quốc.

Cơ Đốc Nhân đến Mỹ cung

Cơ Đốc Nhân cố chạy mau trở lên đỉnh đồi nhưng trước khi anh lên đến đấy, mặt trời đã tắt nắng ! Anh lại phàn nàn về giấc ngủ đại đột của mình bởi anh sợ nhớ lời Hoài Nghi và Nhất Gan thuật về chuyện hai con sư tử trên đường trước mặt : « Rủi ác thú tấn công mình trong đêm tối thế này chắc mình phải bị xé xác mất ! » Nhưng ngay khi ăn năn lỗi lầm, anh nhướng mắt lên và thấy một lâu đài nguy nga, lâu đài mang tên Mỹ-cung.

Cơ Đốc Nhân thấy hai con sư tử

Trong chiêm bao, tôi thấy Cơ Đốc Nhân hối hả chạy về phía lâu đài, hy vọng có thể xin họ ở đây qua đêm. Nhưng chạy chưa bao xa, con đường bỗng hẹp trở lại và anh thấy ngay trước mặt có hai con sư tử đang nằm trước cổng lâu đài.

Những con sư tử đã bị xiềng

Cơ Đốc Nhân nghĩ thầm : « Bây giờ tôi mới thấy những điều nguy hiểm đã khiến Hoài Nghi và Nhất Gan phải run sợ. » Những người gác cổng thấy Cơ Đốc Nhân dường như muốn thối lui liền la lớn : « Sao nhát vậy ! Đừng sợ mấy con sư tử đó, chúng bị xiềng cả rồi. Chúng chỉ được dùng để thử đức tin của anh đó thôi ! Anh cứ việc đi thẳng, ngay chính giữa đường thì sẽ không bị hại gì cả ».

Cơ Đốc Nhân lấy hết can đảm tiến lên

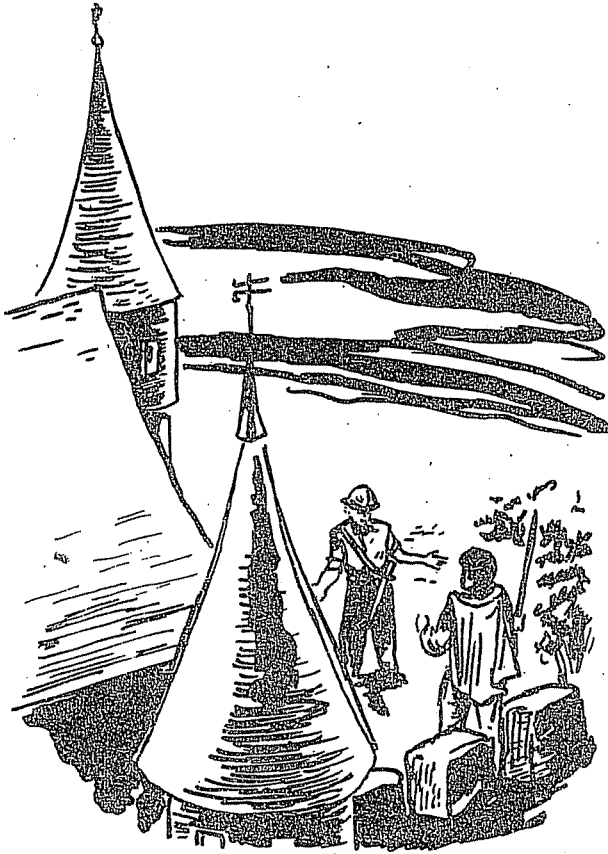
Rồi tôi thấy Cơ Đốc Nhân bước tới trước, tay chân run rẩy vì sợ mấy con sư tử. Nhưng anh đã lấy lại bình tĩnh theo đúng sự chỉ dẫn của người gác cổng nên dù bên tai nghe tiếng sư tử gầm thét, anh cũng chẳng bị hại gì. Khi đến gần người gác cổng, anh liền hỏi: « Thưa ông, ông có thể cho tôi trọ ở đây đêm nay không? »

Người gác cổng trả lời: « Ngôi nhà này đã được Chúa dựng nên để những lữ khách có nơi nghỉ đêm an toàn. Nhưng anh quê ở đâu và anh đang đi đâu vậy? ».

— « Tôi ở thành Hủy Diệt và đang trên đường đi đến Thiên Thành. Tôi xin ông làm ơn cho tôi ở đây đêm nay »

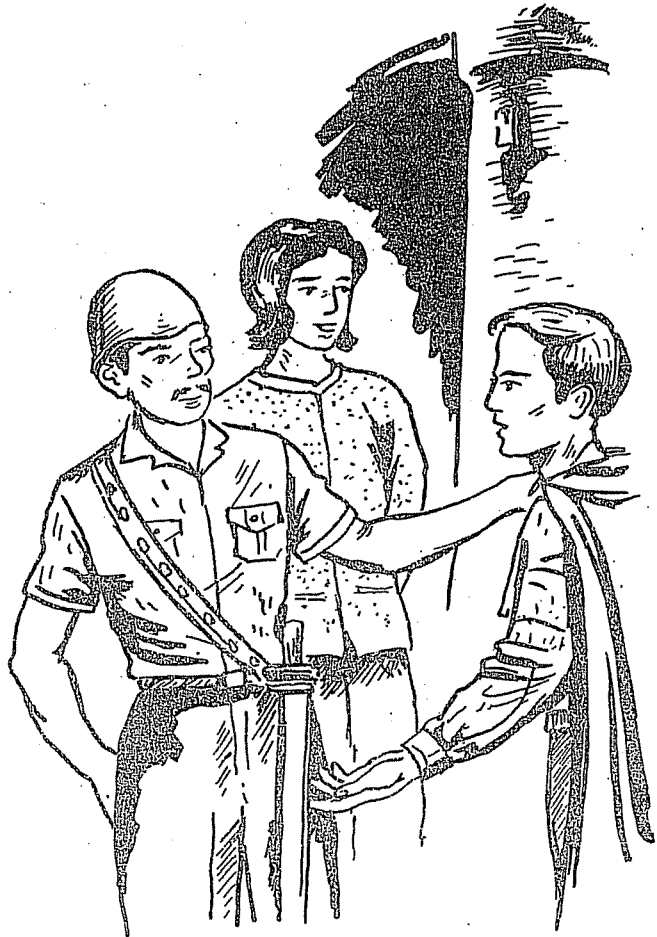
— « Thế, anh tên gì? »

— « Tên tôi là Cơ Đốc Nhân nhưng trước kia tôi tên là Khiêm Ân.

Tại sao anh đến trễ thế ?

Người gác cổng lại hỏi tiếp : « Có việc chi đã xảy ra khiến anh đến trễ quá vậy ? Mặt trời lặn mất rồi ! » Cơ Đốc Nhân liền thuật lại chuyện anh ngủ quên trong nhà mát thế nào và anh đã làm mất cuốn Thánh Kinh phải trở lại tìm ra sao cho người gác cổng nghe.

Người gác cổng gọi Cần Thiện

Sau đó người gác cổng tên là Thức Canh rung chuông. Nghe chuông rung, một thiếu nữ xinh đẹp, đoan trang tên là Cần Thiện bước ra. Nàng hỏi Thức Canh gọi nàng có việc chi. Thức Canh liền giới thiệu Cơ Đốc Nhân với Cần Thiện và nói: « Nếu cô thấy không có gì trở ngại, xin cho người này trọ ở đây đêm nay ! »

Cần Thận hỏi thăm Cơ Đốc Nhân

Đề đáp lại những lời thăm hỏi ân cần của Cần Thận, Cơ Đốc Nhân tuân tự thuật lại cho nàng nghe thế nào anh đã bắt đầu cuộc hành trình với những kinh nghiệm anh đã trải qua suốt lối đi. Cần Thận lắng nghe, cảm động đến rưng rưng nước mắt và nói : « Đề tôi gọi người nhà ra gặp anh nhé ! »

Cơ Đốc Nhân gặp gia đình của Căn Thận.

Căn Thận chạy nhanh vào nhà gọi Kinh Kiên, Hiếu Thảo và Từ Tâm. Sau khi chuyện trò vui vẻ, bốn người mời Cơ Đốc Nhân vào để giới thiệu với mọi người trong nhà. Vào đến cửa, cả nhà đều chào hỏi và tiếp rước Cơ Đốc Nhân rất niềm nở. « Chào người được ơn ! Mời anh vào ! »

*Kinh Kiên, Hiếu Thảo và Từ Tâm chuyện trò
với Cơ Đốc Nhân*

Cơ Đốc Nhân bước vào nhà và khi anh ngồi xuống, có người liền mang đến cho anh một tách trà thơm nghi ngút khói. Kinh Kiên, Hiếu Thảo và Từ Tâm tiếp tục trò chuyện với Cơ Đốc Nhân đang khi đợi bữa cơm tối... Cơm nước xong, họ cùng ngồi lại nói về Chúa của Ngọn Đồi mãi đến khuya. Sau khi cầu nguyện với nhau, họ chia tay về phòng nghỉ.

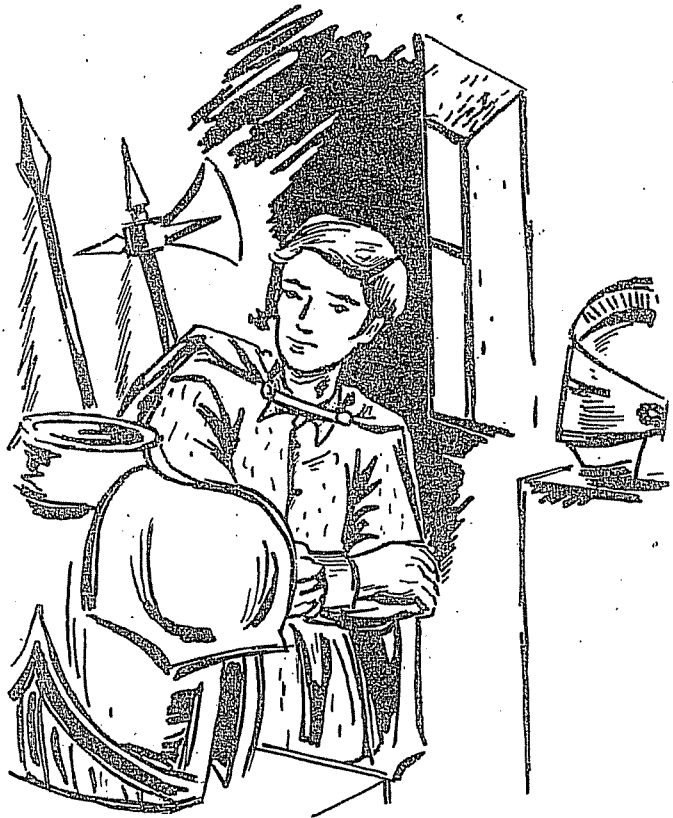
Căn phòng Thái-Bình

Họ chỉ cho «lữ khách Cơ Đốc Nhân» một phòng cao, rộng rãi gọi là căn phòng Thái Bình, có một cửa sổ hướng về phía mặt trời mọc. Cơ Đốc Nhân lên giường, đánh một giấc ngon lành cho đến sáng.

Thư viện sách cũ

Sáng hôm sau, các bạn trong lâu đài mời anh lưu lại ít hôm, họ sẽ chỉ cho anh thấy những chồng hồ sơ cũ chép gia phả của vị Chúa Ngọn đời. Gia phả cho biết Chúa của Ngọn đời này là Con của Thượng Đế, là Đấng Tự hữu Hằng hữu. Ngài đã chinh phục tất cả vương quốc và chính Ngài cũng sẵn lòng tha thứ cho cả những kẻ chống nghịch và rủa sả Ngài. Họ cũng chỉ cho anh thấy rằng chính Chúa đã làm ứng nghiệm tất cả các lời tiên tri dự ngôn về Ngài.

Bộ giáp chống mưu kế của ma quỷ.

Sau đó, cả gia đình đưa anh vào kho vũ khí. Ở đây, họ chỉ cho anh thấy đủ loại binh khí. Nào gươm, nào máo, nào khiên, có cả tấm giáp che ngực, những lời cầu nguyện và những đôi giày không bao giờ hư mòn (Ê-phê-sô 6 : 11-18). Trong kho cũng có những máy móc dùng trong chiến trận. Các chiến sĩ ngày xưa nhờ đấy đã lập nên chiến công lừng lẫy. Những điều này khiến Cơ Đốc Nhân thích lắm.

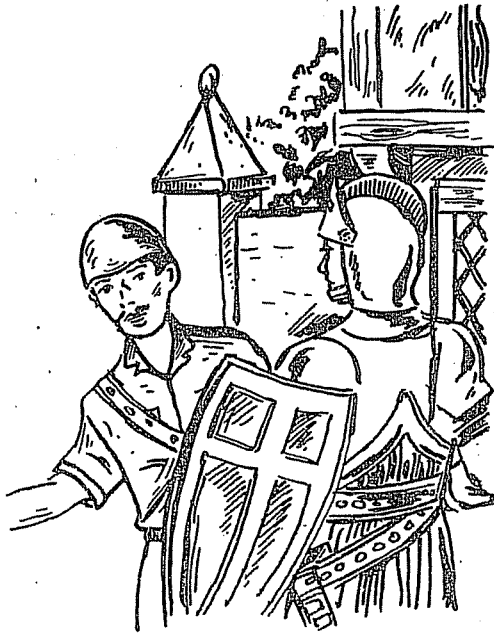
Thăng cảnh Lạc-sơn.

Khi Cơ Đốc Nhân tỏ ý muốn tiếp tục cuộc hành trình, các bạn liền khuyên anh ở lại một hôm. Họ bảo Cơ Đốc Nhân: « Nếu trời quang đãng, chúng tôi sẽ đưa anh đi xem thăng cảnh Lạc-sơn ». Cơ Đốc Nhân bằng lòng ngay. Sáng hôm sau, họ đưa Cơ Đốc Nhân lên sân thượng và bảo anh nhìn về hướng Nam. Cơ Đốc Nhân nhìn thấy tít đằng xa có một xứ vô cùng tốt đẹp với những ngọn núi cao và những khu rừng cây ăn trái.— « Đó là xứ Em-ma-nu-ên, khi anh đến đó, những người chăn chiên sẽ chỉ cho anh các cổng của Thiên-Thành. »

Họ không giữ Cơ Đốc Nhân lại nữa

Bây giờ Cơ Đốc Nhân muốn đi ngay, vì thế các bạn đành lưu luyến chia tay anh, không dám giữ anh ở lại nữa.

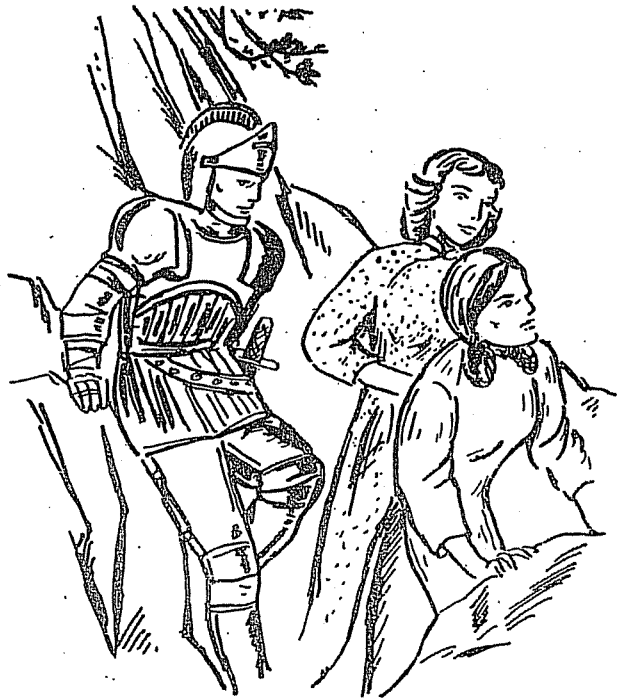

Cơ Đốc Nhân mặc áo giáp

— « Nhưng trước hết chúng ta hãy trở lại kho vũ khí. » Họ nói với Cơ Đốc Nhân : « Anh cần phải mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời để đề phòng kẻ địch tấn công anh dọc đường ».

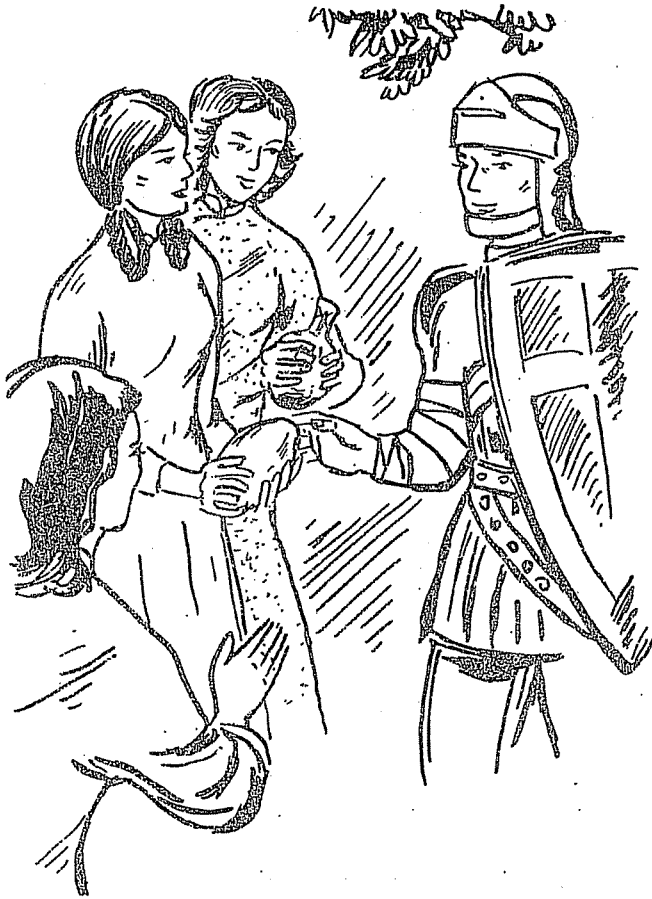
Sau khi mặc áo giáp, Cơ Đốc Nhân cùng với các bạn đi bộ ra công lâu đài. Anh hỏi thăm Thức Canh thứ xem có lẽ khách nào đi ngang qua không. Người gác cổng trả lời : « Có, có một người tên là Trung Tín đi qua đây. Nhưng bây giờ chắc anh ta đã xuống đồi rồi. »

— « Ồ ! » Cơ Đốc Nhân reo lên thích thú : « Tôi biết anh ấy ! Anh ấy đồng hương với tôi. Tôi phải cố gắng chạy theo cho kịp anh ấy ! »

Cơ Đốc Nhân xuống đồi rất khó khăn

Khi Cơ Đốc Nhân ngỏ lời từ giã, Cần Thận, Thận Trọng, Hiếu Thảo và Từ Tâm đồng tỏ ý muốn tiễn anh xuống chân đồi. Thế là cả bốn người cùng đi với nhau, chuyện trò về Đấng Cứu Thế đã đến. Thấy đường núi dốc đứng, Cơ Đốc Nhân buột miệng than : « Đi lên khó khăn bao nhiêu, đi xuống càng nguy hiểm bấy nhiêu ! » Thận Trọng tiếp lời : « Đúng vậy ! Lên hay xuống cũng đều khó cả ! Đề anh đi một mình xuống trũng Si-nhục thật chúng tôi không yên tâm chút nào, không khéo anh lại gặp tai nạn dọc đường. Đó chính là lý do tại sao chúng tôi xin cùng đi với anh. »

Các bạn tặng Cơ Đốc Nhân những món quà

Xưởng đến chân đồi, trước khi chia tay, các bạn tặng Cơ Đốc Nhân một bình rượu nho, một ổ bánh mì và một chùm nho tươi. Cơ Đốc Nhân nhận quà, cảm ơn và một mình tiếp tục đi xuống vùng Sĩ-nhục.

Cơ Đốc Nhân run sợ trước A-pô-ly-ôn

Trong rừng Si-nhục, Cơ Đốc Nhân đang thương một mình lủi thủi bước đi. Mới đi được non trăm thước, bỗng Cơ Đốc Nhân thấy một Ác quỷ tên A-pô-ly-ôn từ xa bay tới. Cơ Đốc Nhân lấy làm lo sợ cuống cuống không biết nên chạy trốn hay cứ đứng yên. Cuối cùng anh quyết định tiến lên gặp A-pô-ly-ôn.

Quái vật ghê tởm A-pô-ly-ôn

Ác quỷ A-pô-ly-ôn trông như một con quái vật !
Mình nó đầy những vảy giống như vảy cá. Nó có cánh
như cánh rồng và chân như chân beo. Miệng nó như
miệng sư tử phun lửa và khói trông phát khiếp. Nó là
Vua của thành Hủy Diệt đón đường Cơ Đốc Nhân để
giết đi.

A-pô-ly-ôn quở mắng Cơ Đốc Nhân

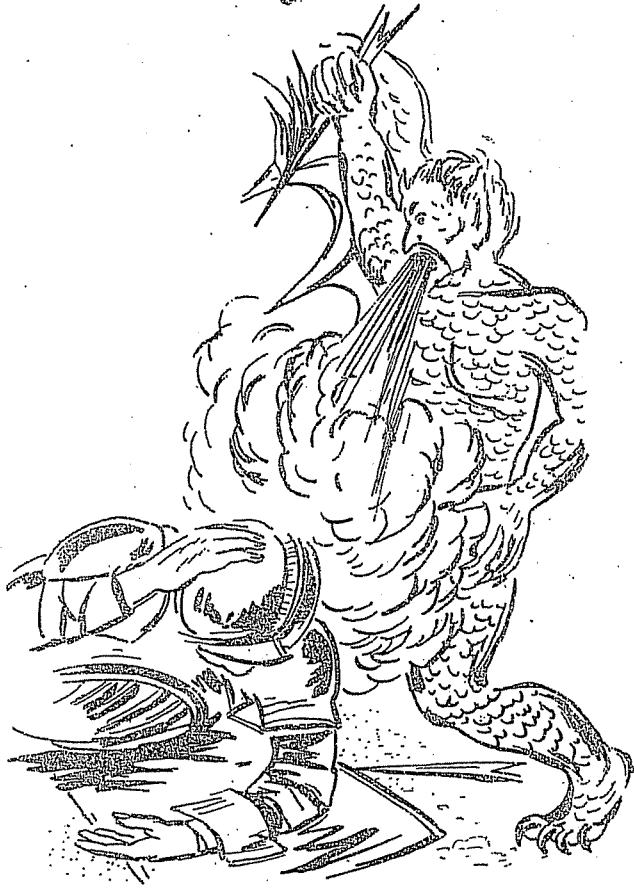
— Ngươi có biết mình là nô lệ của ta không ? Ta là Vua và Thần của thành Hủy Diệt đây ! Tại sao ngươi dám trốn khỏi Vương quốc của ta ? Nếu ngươi không qui phục ta, làm việc ta, ta sẽ giết ngươi ngay. »

— « Ta thật sinh trưởng trong nước ngươi, nhưng hầu việc ngươi khổ cực quá ! Không ai có thể sống nổi với số lương ngươi cho. Bởi vì : « Tiền công, của tội lỗi là sự chết ». Ta đã qui phục Vua của các Vua. Ta rất thích hầu việc Ngài. Ta yêu sự chăm sóc của Ngài, lương hưởng Ngài ban, những đầy tớ của Ngài, quốc gia và hội thánh Ngài hơn ngươi nhiều. Đừng nhiều lời khuyên dụ, hăm dọa ta vô ích. Ta là đầy tớ của Vua các Vua và ta sẽ theo Ngài mãi mãi. »

A-pô-ly-ôn vô cùng tức giận

Những lời khăng khải của Cơ Đốc Nhân khiến A-pô-ly-ôn tức giận. Điền tiết, nó phóng ngay một mũi tên lửa vào ngực Cơ Đốc Nhân, nhưng tấm khiên đã bảo vệ được anh khỏi mũi tên nguy hiểm đó. Nhanh như chớp, Cơ Đốc Nhân rút gươm Thánh Linh và nhảy tới tấn công A-pô-ly-ôn.

Họ quần thảo suốt nửa ngày

Hai địch thủ lúc tiến lúc thoái, quần thảo với nhau cả nửa ngày, bất phân thắng bại. Cơ Đốc Nhân bị thương ở đầu và ở chân nên mất máu khá nhiều. Quá kiệt sức, Cơ Đốc Nhân té xuống đất và cây gươm văng ra khỏi tay.

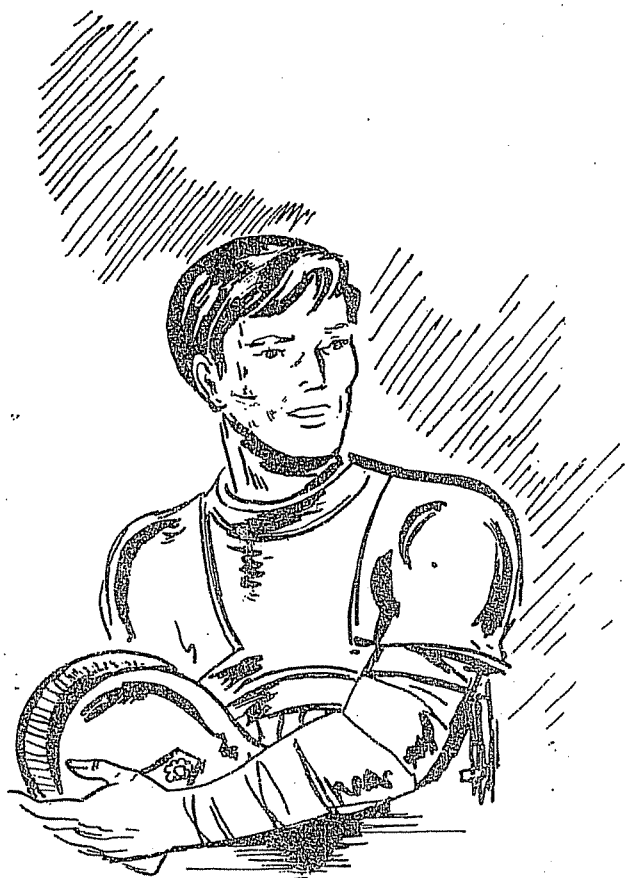
Cơ Đốc Nhân đâm A-pô-ly-ôn

A-pô-ly-ôn vừa nhào tới để kết liễu đời Cơ Đốc Nhân, anh lẩn qua một bên, thuận tay chụp lại thanh gươm và nói : « Hỡi kẻ thù ta, chớ vui mừng vì có ta, ta dù bị ngã, sẽ lại dậy. » (Mi-chê 7 : 8). Nói xong, Cơ Đốc Nhân phóng ngay mũi gươm chí tử vào ngực A-pô-ly-ôn khiến nó lao đảo lùi lại sau. Thừa thắng Cơ Đốc Nhân đâm xô lại A-pô-ly-ôn và la lên mừng rỡ : « Trái lại, trong mọi sự đó, chúng ta nhờ Đấng yêu thương mình mà thắng hơn bội phần » (Rô-ma 8 : 37).

A-pô-ly-ôn bay đi

Thảm bại, A-pô-ly-ôn cố giương cánh rộng ra và bay đi mất. Từ lúc ấy, Cơ Đốc Nhân chẳng còn gặp lại nó nữa.

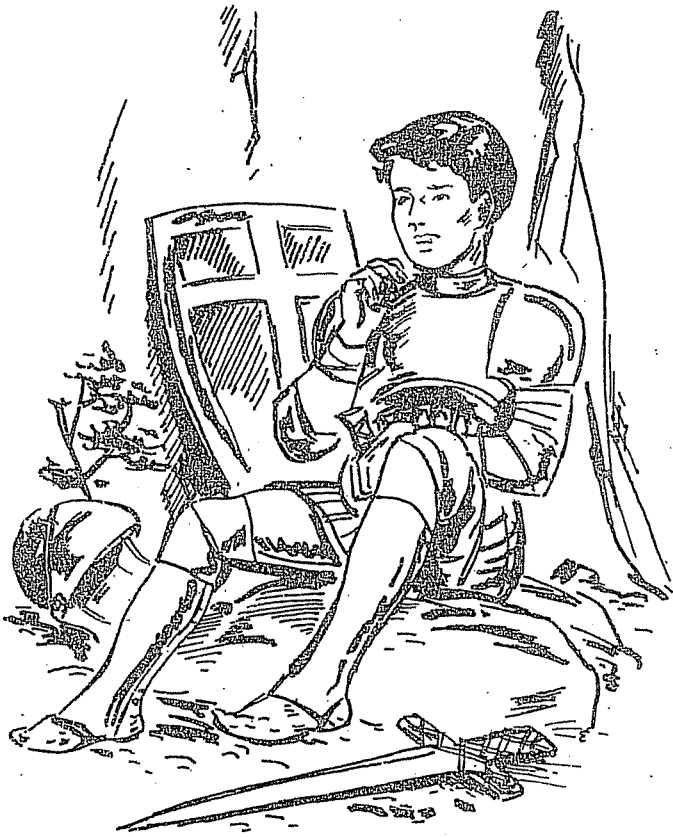
Cơ Đốc Nhân tạ ơn Chúa

Suốt trận đấu, Cơ Đốc Nhân tỏ vẻ lạnh lùng và hùng dũng nhưng đến khi nhờ gươm hai lưỡi của Thánh Linh đâm thấu ngực A-pô-ly-ôn, anh mới mỉm cười và ngược mắt lên trời. Cơ Đốc Nhân nói : « Tôi cảm tạ Đấng đã giải cứu tôi khỏi hàm sư tử và giúp tôi chiến thắng A-pô-ly-ôn.

Những thương tích được chữa lành

Bấy giờ tôi thấy có một bàn tay cầm những lá cây sự sống trao cho Cơ Đốc Nhân. Anh cầm lấy và đắp lên vết thương; ngay tức khắc mọi thương tích anh đều được chữa lành.

Cơ Đốc Nhân ăn và uống

Cơ Đốc Nhân ngồi xuống lấy bánh ra ăn và uống rượu nho các bạn đã tặng anh bên chân đờ. Ăn uống xong, Cơ Đốc Nhân cảm thấy khoẻ hẳn lên. Anh đứng lên tiếp tục đi, grom trong tay sẵn sàng, anh nghĩ thầm : « A-pô-ly-ôn chắc còn lẫn trốn đâu đây ! » Nhưng suốt chặng đường băng qua thung lũng Si-nhục, Cơ Đốc Nhân không còn gặp A-pô-ly-ôn nữa.

Trùng Bóng Chết

Trong giấc mơ, tôi thấy Cơ Đốc Nhân đi đến địa phận của một thung lũng khác tên là Trùng Bóng Chết. Tại đây có hai người hốt hãi chạy ngược về phía Cơ Đốc Nhân và bảo anh rằng phía trước mặt nguy hiểm lắm. Họ bảo Cơ Đốc Nhân: « Thung lũng tối đen như mực. Chúng tôi thấy những quỉ yêu ghê gợn và những con rồng từ dưới vực sâu. Chúng tôi nghe tiếng hú liên hồi và những tiếng kêu thét dường như có người đang bị khốn. » Nhưng Cơ Đốc Nhân gạt lời họ: « Dù hai anh có nói chi đi nữa thì đây cũng vẫn là đường dẫn đến nơi tôi hằng mơ ước. »

Cơ Đốc Nhân đi vào Trùng Bóng Chết

Kể đó tôi thấy con đường xuyên qua Trùng Bóng Chết được giới hạn bên trái bởi một vực sâu thăm thẳm và bên phải bởi một đầm lầy nhớp nhúa. Lối đi lại rất hẹp. Vì muốn tránh vực sâu bên trái, suýt chút nữa Cơ Đốc Nhân bị ngã nhào xuống vũng lầy. Khoảng giữa thung lũng là miệng Địa ngục với lửa và khói phun lên cùng tiếng rống gầm ghê rợn của yêu quái dưới vực.

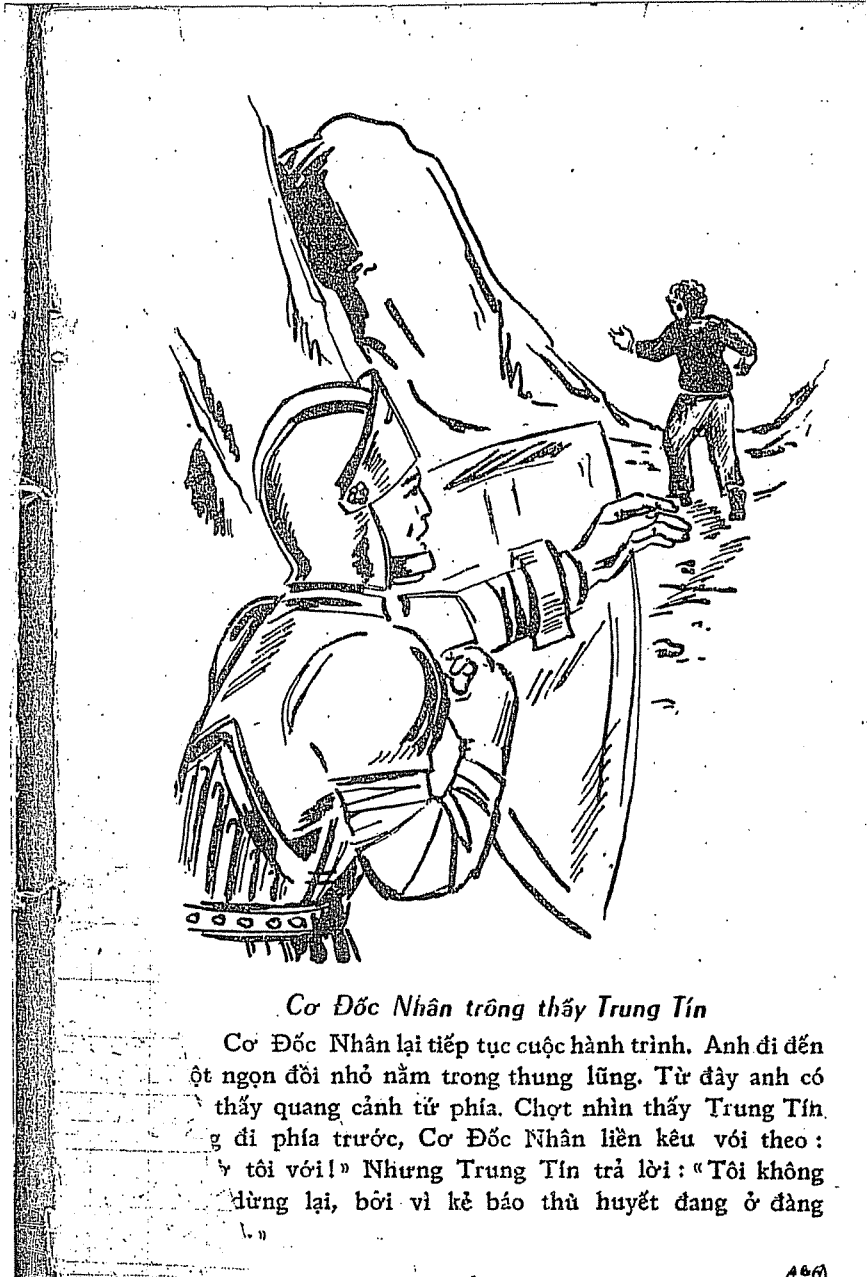
Khí giới mới : Khản nguyện

Tới đây, Cơ Đốc Nhân phải cho gươm vào vỏ và lấy ra một khí giới mới : Đó là sự khản nguyện (Ê-phê-sô 6 : 18). Cơ Đốc Nhân cầu nguyện lớn tiếng : « Lạy Chúa, con kêu cầu Ngài. Xin Chúa giải cứu linh hồn con ! » Nhưng những yêu quái vô hình dường như càng lúc càng đến gần Cơ Đốc Nhân hơn. Khi chúng đến sát bên anh, bắt thần anh thét lên : « Tôi sẽ bước đi nhờ sức mạnh của Giê-hô-va Đức Chúa Trời. » Nghe tiếng hét ấy, các yêu quái liền quay trở lại, không đuổi theo Cơ Đốc Nhân nữa.

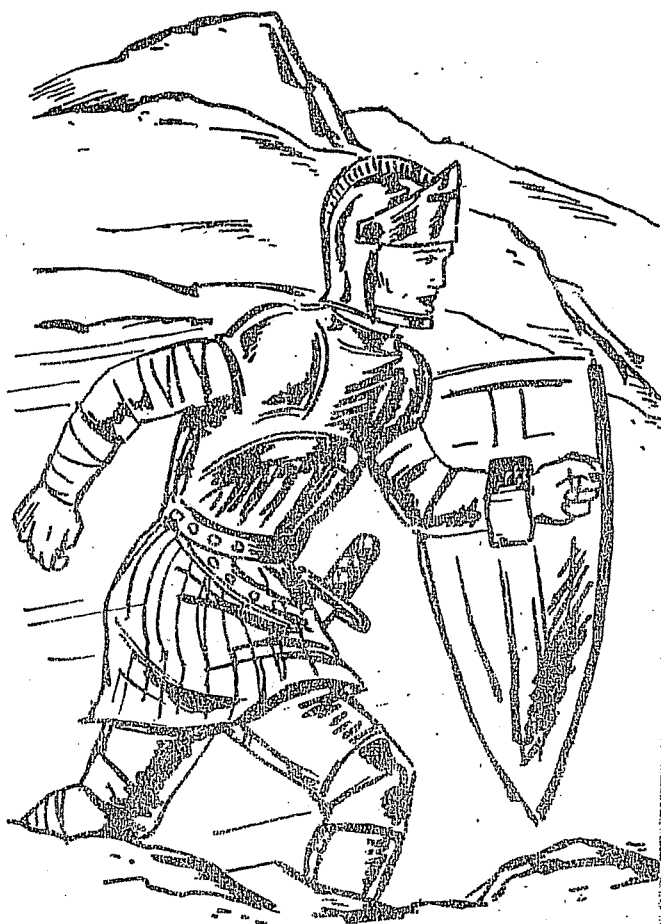
**Cơ Đốc Nhân nhìn lại quăng đường
mình đã đi qua**

Sáng hôm sau, Cơ Đốc Nhân quay lại nhìn thử xem quăng đường mình đã đi đêm qua nguy hiểm thế nào. Cơ Đốc Nhân thấy rõ-ràng vực thẳm phía bên này và vũng lầy phía bên kia cùng lối mòn ở giữa thật quá hẹp. Đứng xa anh thấy những yêu quái và những con rồng nhưng vì bình mình đã đến, chúng không dám lại gần Cơ Đốc Nhân.

Cơ Đốc Nhân trông thấy Trung Tín

Cơ Đốc Nhân lại tiếp tục cuộc hành trình. Anh đi đến một ngọn đồi nhỏ nằm trong thung lũng. Từ đây anh có thể thấy quang cảnh tứ phía. Chợt nhìn thấy Trung Tín đi phía trước, Cơ Đốc Nhân liền kêu vói theo :
"Tôi vói!" Nhưng Trung Tín trả lời : "Tôi không dừng lại, bởi vì kẻ báo thù huyết đang ở đằng sau."

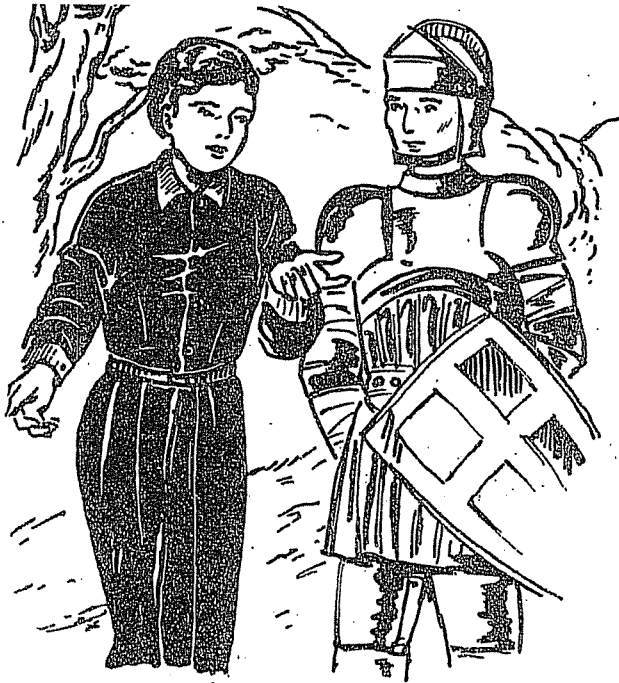
Cơ Đốc Nhân hãnh-diện về tốc độ của mình

Nghe vậy, Cơ Đốc Nhân rất khó chịu, liền cố sức chạy qua mặt Trung Tín và quay lại cười thách. Nhưng vì mãi lo trêu cợt Trung Tín, Cơ Đốc Nhân cúi nhìn xuống chân nên anh bị vấp và ngã nhào xuống đất.

Trung Tín giúp đỡ Cơ Đốc Nhân

Thấy Cơ Đốc Nhân té, Trung Tín liền chạy lại và nâng anh lên. Sau đó, hai người kết bạn thiết với nhau, trò chuyện vui vẻ về những việc đã xảy ra.

Hai người vừa đi về hướng Si-ôn vừa chuyện trò vui vẻ.

Cơ Đốc Nhân lên tiếng trước : « Sau khi tôi đi rồi, anh còn ở nán lại nơi thành Hủy Diệt trong bao lâu ? »

— « À ! cho đến khi tôi không còn chịu được nữa. Tôi mong được cùng đi với anh, nhưng anh đã đi trước thành thử tôi phải đi một mình. »

— « Anh biết anh Ba Phải chớ ? Anh có tin tức gì về anh ta không ? »

— « Biết chứ ! khi anh ta trở về, xóm giềng chê cười và khinh khi anh ta lắm. »

— « Trước khi đi, anh có khi nào nói chuyện với Ba Phải không ? »

— « Có một lần tôi thấy anh ta trên phố, nhưng anh ta tránh mặt, dường như xấu hổ về những việc mình đã làm. »

Trung Tín thuật lại việc gặp Dâm Phụ.

«Tôi không bị sa xuống vũng lầy Tuyết Vọng, cũng không gặp điều gì nguy hiểm như anh trên đường đến cửa Hẹp. Thế nhưng trên đường đi đến đây tôi có gặp một người tên là Dâm Phụ. Với cái lưới dưa nịnh, nàng hứa hẹn với tôi đủ thứ lạc thú nhưng tôi bịt mắt lại nên không bị sắc đẹp nàng quyến rũ. Nàng nhạo cười tôi, nhưng tôi biết thân, cứ tiếp tục đi đường mình.

A-Đam cảm dỗ Trung Tín

— “Anh còn gặp nguy hiểm nào nữa không ?”

— “Có chứ ! Khi đến chân đồi Gian-nan, tôi gặp một ông già tự giới thiệu mình là A-Đam ở thành Qui-kế. Ông ta mời tôi về nhà và hứa sẽ cho tôi làm kẻ thừa kế.”

Ba cô em gái của A-Đam.

— «Tôi hỏi thăm nhà của ông ta thế nào và kẻ hầu hạ ra sao. Ông ta bảo rằng trên bàn ông luôn luôn đầy cao lương mỹ vị. Ông có ba cô con gái duyên dáng hầu hạ ông. Tên ba cô là: Nhục-Dục, Nhân-Dục và Thế-Kiều (I Giăng 2: 16). Ông ta bảo rằng tôi có thể cưới cả ba nếu tôi muốn! Thú thật với anh là thoạt tiên tôi muốn ở với ông ta nhưng sau đó tôi đã đổi ý ».

A-Đam rửa sả Trung Tín

— « Trong phút chốc, tôi nhận ra rằng ở với ông ta chẳng khác gì bán mình làm nô-lệ. Nên tôi thẳng thắn bảo ông ta im đi, bởi vì tôi sẽ không khi nào đến nhà ông ta. Nghe vậy, ông ta liền rửa sả tôi và bảo rằng ông ta sẽ sai người hãm hại tôi. Khi tôi vừa quay đi, ông ta níu lại và giật mạnh, dường như muốn ăn tươi nuốt sống tôi! Tôi hét lên: « Khốn nạn cho tôi thay! » (Rôma 7 : 24) và tôi lại tiếp tục lên đời. »

Có một người chạy qua mặt tôi

— « Khi tôi vừa mới lên khoảng lưng chừng đồi Gian-nan, tôi chợt thấy có một người chạy nhanh như gió đuổi theo tôi. Người ấy qua mặt tôi vừa lúc tôi đến nhà mát. »

Người ấy đánh tôi ngã xuống đất

— « Người ấy sấn đến tôi, dùng roi da quất tôi ngã xuống đất đến khi tôi nằm yên như chết. Khi tỉnh lại tôi hỏi : « Tại sao ông đối xử với tôi tàn độc như vậy ? » Người ấy trả lời : « Bởi vì nơi sâu kín của tâm hồn, người còn ham thích ở với A-Đam. Nói xong, người lại đánh vào ngực tôi, tôi lại ngã xuống lần thứ hai. Khi hồi tỉnh, tôi van xin : « Xin ông thương xót, tha mạng cho tôi. » Dám chắc người ấy đã kết liễu đời tôi nếu không có một người đến bảo người ấy dừng tay. »

Trung Tín nhận diện được vị ân nhân của mình

— « Ai bảo người ấy dùng tay vậy ? » Cơ Đốc Nhân sốt ruột hỏi Trung Tín.

— « Thoạt tiên, tôi cũng không biết Người là ai. Nhưng khi Người đi ngang qua tôi thấy những dấu đinh ở trên bàn tay Người, nên tôi mới biết Người là Cứu Chúa Giê-xu yêu dấu. »

— « Người đuổi theo anh là Môi-se đó ! Người không dung thứ cho ai, cũng không thương xót những kẻ quá phạm luật pháp. »

Anh chàng Bất Bình

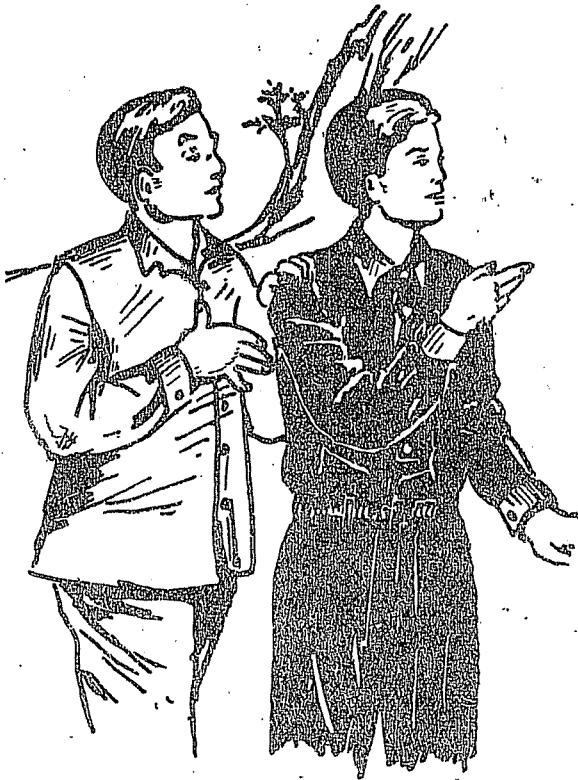
« Anh có gặp ai trong thung lũng Si-nhục không ? »

— « Có ! Tôi gặp Bất Bình. Anh này có thuyết phục tôi trở về với anh ta. Anh ta bảo rằng thung lũng Si-nhục hoàn toàn chẳng có một chút danh vọng. Tôi đáp lại rằng : « Sự khiêm nhường đi trước sự tôn trọng và sự kiêu ngạo đi trước sự bại hoại theo sau (Châm ngôn 15 : 33 ; 16 : 18). Thà noi theo cõ nhân để chọn sự khiêm nhường còn hơn đi theo anh để tìm danh vọng nhất thời. »

Anh chàng Hồ Thện

— « Anh còn gặp ai khác trong thung lũng không ? »
— « Có, tôi gặp anh chàng Hồ Thện. Tôi chưa từng thấy ai sỗ sàng như hắn ! Hắn bảo rằng theo đạo là một việc làm đê tiện và những lũ khách trên đường đến Thiên Thành chỉ là những người hạ cấp. Đê cấp đến vài việc khác, hắn có nói rằng xin được Đức Chúa Trời tha thứ và phục hòa với Ngài là một việc làm đáng hổ thẹn. »

Trung Tín đáp lời

— « Rồi anh đối đáp với hắn thế nào ? »

— « Thoạt tiên, tôi không biết phải nói làm sao, nhưng sau đó tôi nhớ lại rằng : « Sự người ta tôn trọng chỉ là sự gớm-ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời » (Lu-ca 16 : 15b). Nên tôi trả lời hắn như thế này : « Những người vì có Thiên-đàng mà tự làm cho mình ra điên dại rước mặt thế gian mới thật là những người khôn ngoan hơn hết. Nếu tôi bỏ Cứu Chúa của tôi mà theo anh thì làm sao tôi dám nhìn vào mặt Chúa khi Ngài tái lâm ? » Vì thế, sau khi bắt tay giã từ hắn, tôi tiếp tục lên đường, vừa đi vừa hát ».

Đa Ngôn từ xa đi lại

Trong giấc mơ, tôi thấy Trung Tín và Cơ Đố Nhân cùng đi bên nhau. Trung Tín liếc mắt ngó sang một bên đường, thấy có một người tên Đa Ngô đang tiến lại gần. Trung Tín liền chạy sang và hỏi « Anh cũng đi đến Thiên Thành phải không? »

Đa ngôn mau mắn trả lời : « Vâng ! Tôi cũng đar đi đến đó. »

— « Vậy thì chúng ta hãy cùng đi với nhau cho vu Trung Tín đề nghị. « Chúng ta nên lợi dụng thì giờ thảo luận về những việc bổ ích. »

Cơ Đốc Nhân khuyên can Trung Tín.

Sau khi hai người trò chuyện với nhau một lúc lâu, Trung Tín bước sang Cơ Đốc Nhân và ghé tai bảo nhỏ :
« Chúng ta gặp được một bạn đồng hành can đảm lắm đó, anh ! »

Nhưng Cơ Đốc Nhân đã nghiêm nghị ngắt lời : « Anh hãy nghe tôi nói về anh chàng đó. Tôi biết anh ta rõ lắm bởi vì anh ta ở cùng tỉnh với tôi. Tên anh ta là Đa Ngôn, con trai của ông Hùng Biện ở phố Lãm Lòi. Anh ta miệng lưỡi lắm. Những lời văn hoa thì không thiếu chi nhưng trong lòng chẳng có chút gì thiêng liêng cả. »

— « Vậy là tôi đã bị anh ta lừa mất rồi ! Bây giờ làm sao đối phó với anh ta đây ! »

— « Anh hãy làm như thế này : « Hãy bắt đầu thảo luận với anh ta về một vấn đề quan trọng nào đó và rồi cứ hỏi thẳng xem đức tin của anh ta là thật tự đáy lòng hay chỉ ở môi miệng ? Anh sẽ thấy anh ta tỏ vẻ khó chịu cũng như anh khó chịu về anh ta vậy. »

Trung-Tín thử Đa-Ngôn

Trung Tín rẽ bước sang Đa Ngôn và hỏi:

— « Sao ? Anh vẫn khoẻ chứ ? »

— « Cám ơn anh, tôi vẫn thường. Tôi nghĩ là chú ta nên thảo luận một vài vấn đề. »

— « Tốt lắm ! Nếu anh muốn, chúng ta hãy cùng thảo luận với nhau về một đề tài đặc biệt. Đó là: « Là thế nào cứu ân của Đức Chúa Trời có thể bày tỏ trong lòng loài người chúng ta. »

Họ thảo luận về Tội lỗi và Ân đền

Đa Ngôn bắt đầu ngay: « Đó là một vấn đề rất hay ! Trước tiên, ân đền khiến người ta kêu la đối nghịch với tội lỗi mình ».

Trung Tín sửa ngay: « Đáng lẽ anh nên nói là : ân đền khiến linh hồn chúng ta góm ghiếc tội lỗi. »

Đa Ngôn bỏ cuộc

— « Sao ? Có điều gì khác nhau giữa việc kêu la chống nghịch tội lỗi với việc góm ghiếc tội lỗi đâu ? »

— « Khác nhiều lắm chứ ! Tôi đã nghe nhiều người kêu la chống nghịch cùng tội lỗi mình trên diễn đàn nhưng lại thỏa mãn về tội lỗi trong tấm lòng và tại nhà riêng của mình. Tôn giáo của anh chỉ cốt tại lời nói, tại lời diễn thuyết hay tại việc làm và lẽ thật ? »

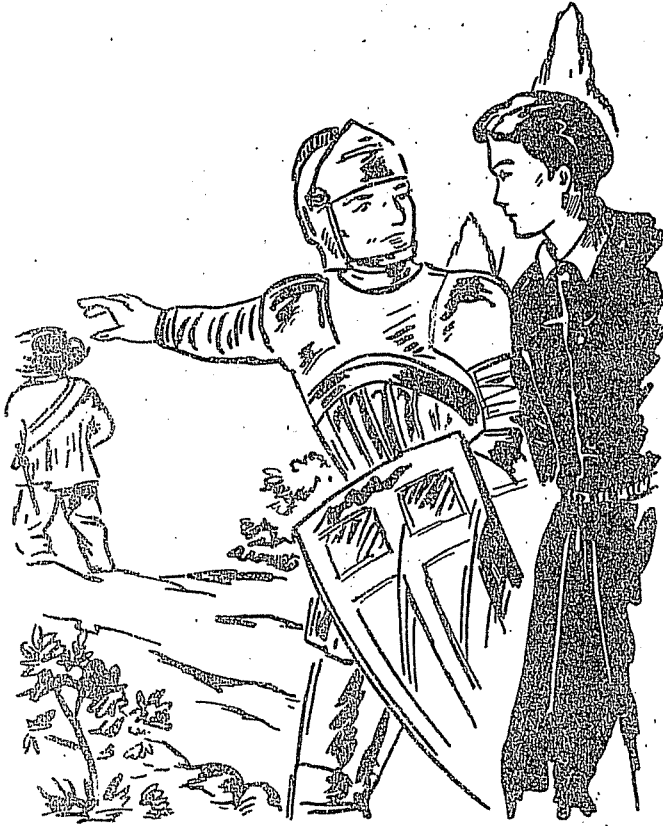
Đa Ngôn đỏ mặt hỏi Trung Tín : « Tại sao anh lại hỏi tôi như vậy ? »

Trung Tín và Đa Ngôn phân rẽ nhau

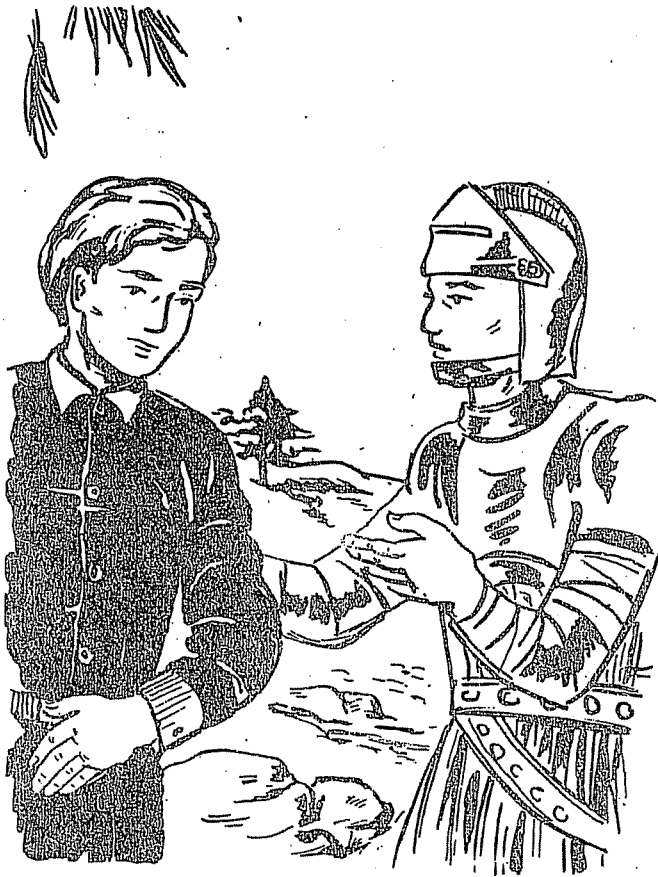
— « Bời vì anh chỉ lảm lời. Chứ thật, ra Tôn giáo đối với anh chẳng khác gì rượu chè, nhục dục, chứi thề, nói dối... »

— « Tôi thấy anh chỉ giỏi xét đoán ! Anh là người bi quan, gắt gỏng, cố chấp ! Tôi không thể tiếp chuyện anh được nữa. Thôi xin kiếu anh, tôi đi ! »

« Những chuyện như vậy, con hãy tránh xa »

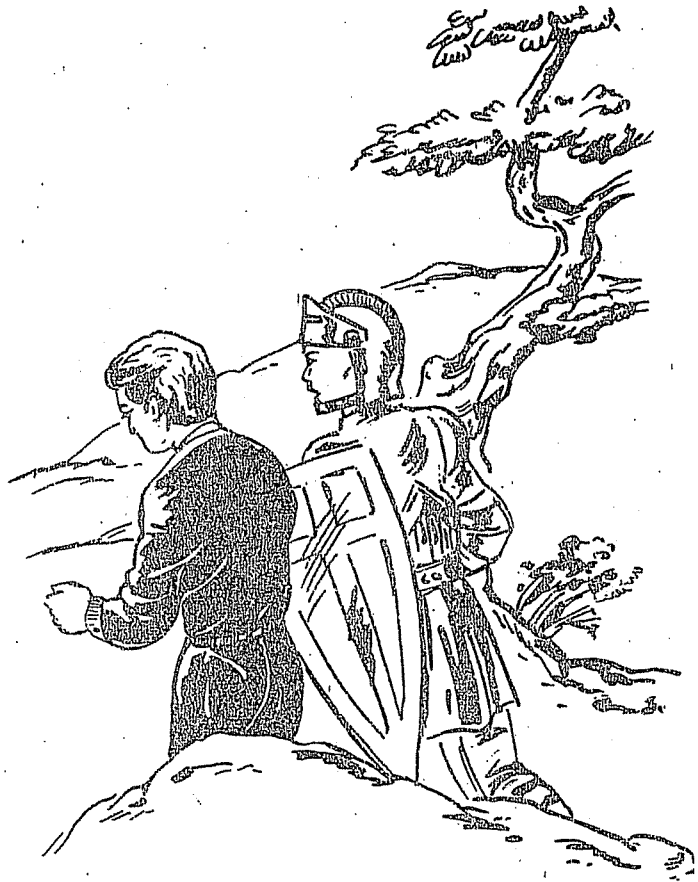
Lúc ấy, Cơ Đốc Nhân mới đến bên Trung Tín và nói : « Tôi đã nói trước với anh là sự việc sẽ phải xảy ra như vậy. Những lời anh nói với dục vọng trong lòng hẳn không thể thuận hiệp nhau. Hẳn thà lia anh còn hơn làm lại cuộc đời ! Hẳn đã giúp chúng ta giải quyết nan đề với hẳn khá dễ dàng. Đi với hẳn, không khéo chúng ta lại bị mang tiếng ! Hơn nữa, sứ đồ Phao lô có nói : « Với những người như vậy con hãy tránh xa » (I Tim. 6 : 5).

Cơ Đốc Nhân khen ngợi Trung Tín

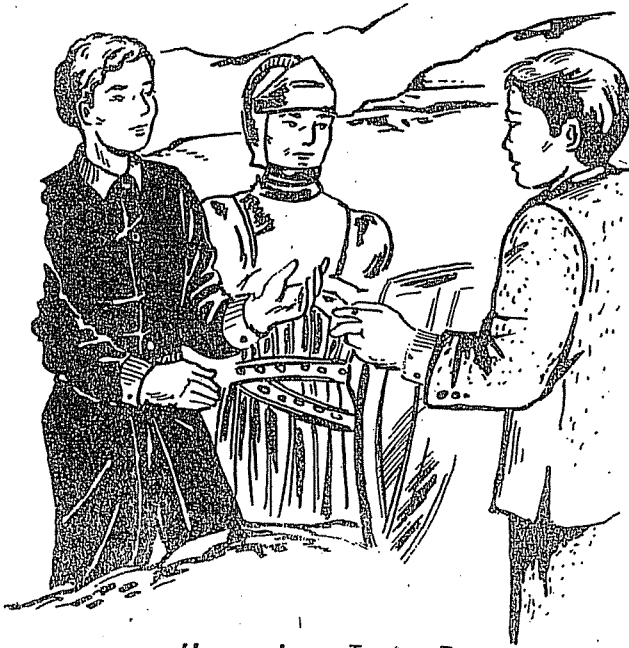
Trung Tín tiếp lời : « Tôi rất mừng vì chúng ta ã không cần phải nói nhiều lời với hã. Tôi ã nói rằng là nếu hã từ chối không chịu ăn nãn thì tôi hoàn toàn trong sạch về huyết của hã. »

— « Anh nói thẳng như vậy tốt lắm. Tôi muốn mọi người đều có thể nói thẳng như anh. Nhờ đó hoặc người sẽ học biết phải thành thực tiếp nhận Chúa hoặc họ sẽ thấy khó chịu khi đi với các thánh đồ. »

Hai người vừa đi vừa chuyện trò với nhau.

Vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, hai lữ khách cảm thấy cuộc hành trình này thật thú vị và hữu ích. (Chứ xuyên đồng vắng như thế này mà đi lủi thủi một mình chắc không có gì nản hơn).

Họ gặp lại vị Truyền Đạo.

Khi vừa sắp ra khỏi đồng vắng, cả hai đều quay nhìn lại thấy có ai quen quen. Cơ Đốc Nhân là lên : « Ai ? Truyền-đạo ! Người bạn thiết của tôi ! »

Vị Truyền đạo tiến lại gần : « Chào các bạn, chúc các bạn bình an. Từ khi chúng ta chia tay, các bạn đi đường ra sao ? »

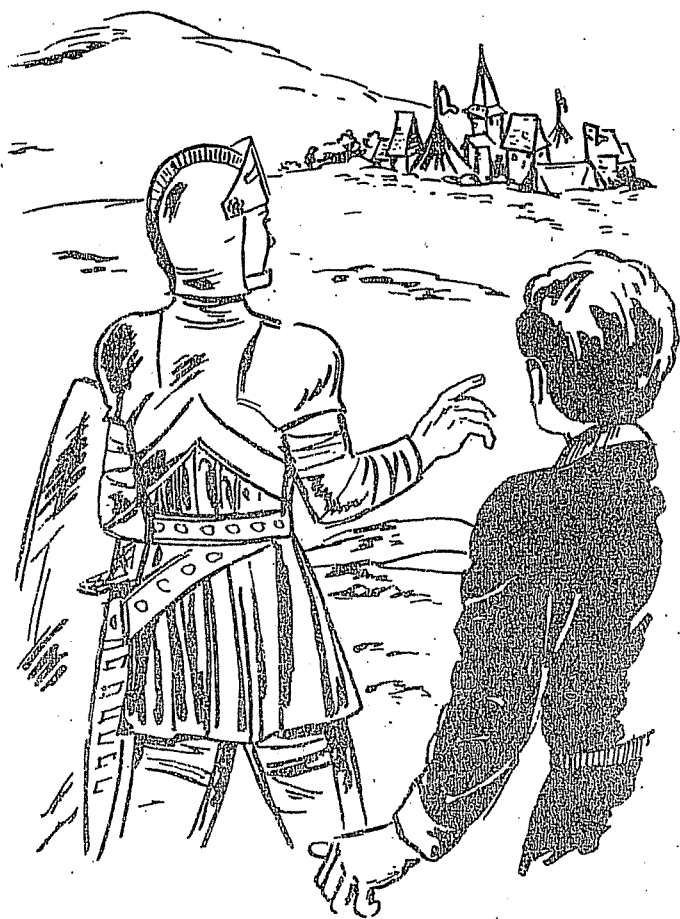
Cơ Đốc Nhân và Trung Tín liền thuật lại tất cả những điều xảy ra trên đường. Nghe xong, vị Truyền-đạo nói : « Nghe hai bạn thuật chuyện, tôi vui lắm. Dĩ nhiên không phải vì những thử thách hai bạn đã trải qua, nhưng vì các bạn đã chiến thắng mọi thử thách. Mảo-miền không hay hư nát đang chờ các bạn đó. Vì vậy, hãy cứ tiếp tục chạy để nhận được mảo-miền. Nhưng trên hết mọi sự hãy xét kỹ lòng mình và nhắm thẳng vào mục tiêu mà chạy. Các bạn đang có tất cả quyền phép trên trời và dưới đất ở bên các bạn.

Những nguy hiểm đang chờ

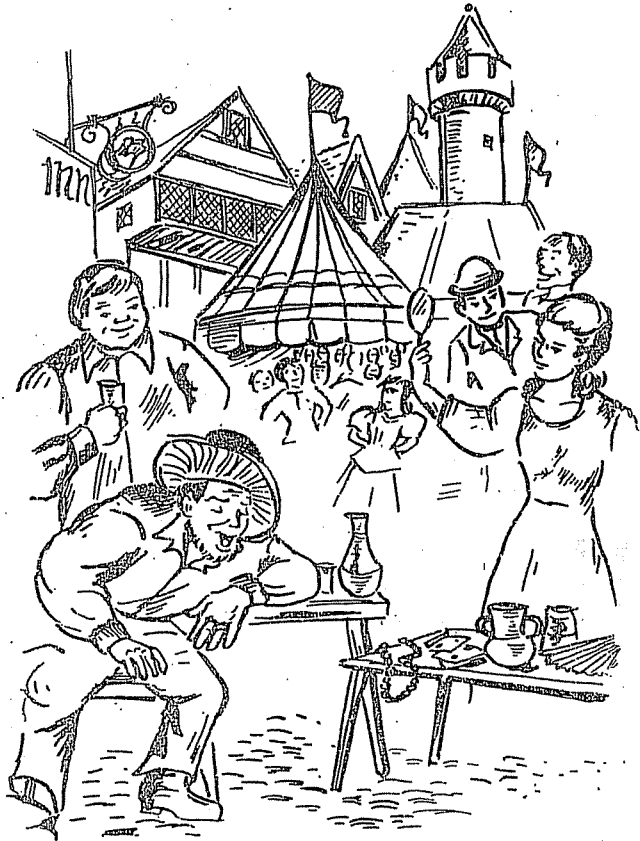
Cơ Đốc Nhân tiếp lời : « Cám ơn ông đã khuyến khích chúng tôi. Ông là một nhà Truyền-đạo lại cũng là một vị tiên tri. Xin ông hãy nói cho chúng tôi biết thêm về con đường trước mặt và làm sao chúng tôi có thể chống cự để khuất phục mọi hiểm nguy. »

— « Các bạn yêu dấu, các bạn đã biết trước rằng các bạn « phải trải qua nhiều nỗi khó khăn mới vào được nước Đức Chúa Trời » (Công-vụ 14 : 22). Như các bạn thấy đây, các bạn sắp ra khỏi đồng vắng. Chẳng mấy chốc, các bạn sẽ đến một thành phố. Tại đó, kẻ thù sẽ tấn công các bạn, kiếm thế giết các bạn và có thể một hoặc hai bạn sẽ đóng ấn lời làm chứng của mình bằng chính huyết mình. Nhưng « khá giữ trung tín cho đến chết » rồi Vua muôn vua sẽ ban cho các bạn « mào triều thiên của sự sống » (Khải huyền 2 : 10).

Hai lữ khách đến gần Hội chợ Hư Hoa

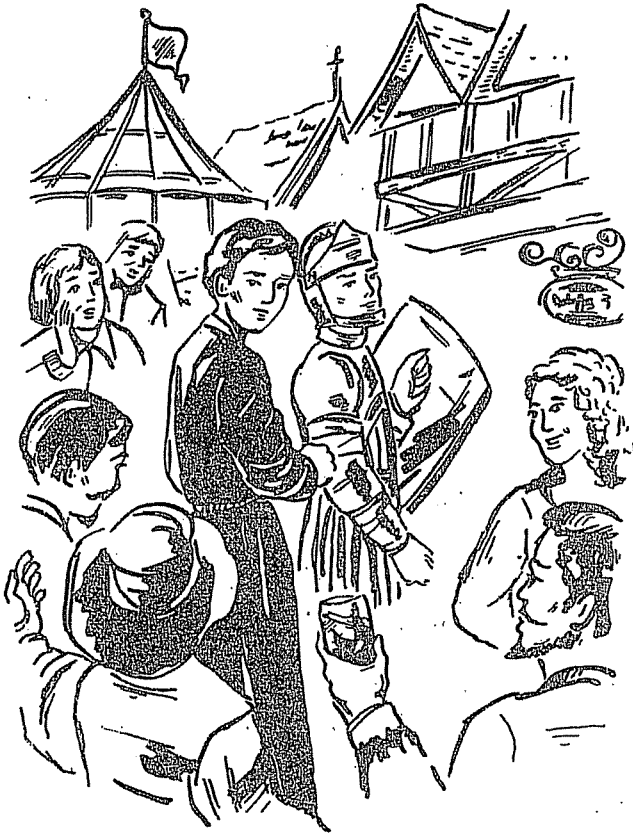
Sau đó, trong giấc mơ tôi thấy Cơ Đốc Nhân và Trung Tín ra khỏi đồng vắng, đến thành phố Hư Hoa. Trong thành phố này, hiện có tổ chức một Hội Chợ gọi là Hội Chợ Hư Hoa.

Hội chợ Hư Hoa.

Những vật hư không đang được bày bán

Hội chợ Hư Hoa ngày nay chẳng có chi là mới lạ cả. Xưa kia Bê-Ên-Xê-Bun, A-pô-ly-ôn và các quân quý biết các lữ khách đi Thiên Thành sẽ đi ngang qua thành phố này nên chúng âm mưu thiết lập một Hội Chợ thường trực, quanh năm buôn bán những vật hư ảo, chẳng hạn như danh vọng trần thế và những thú vui xác thịt.

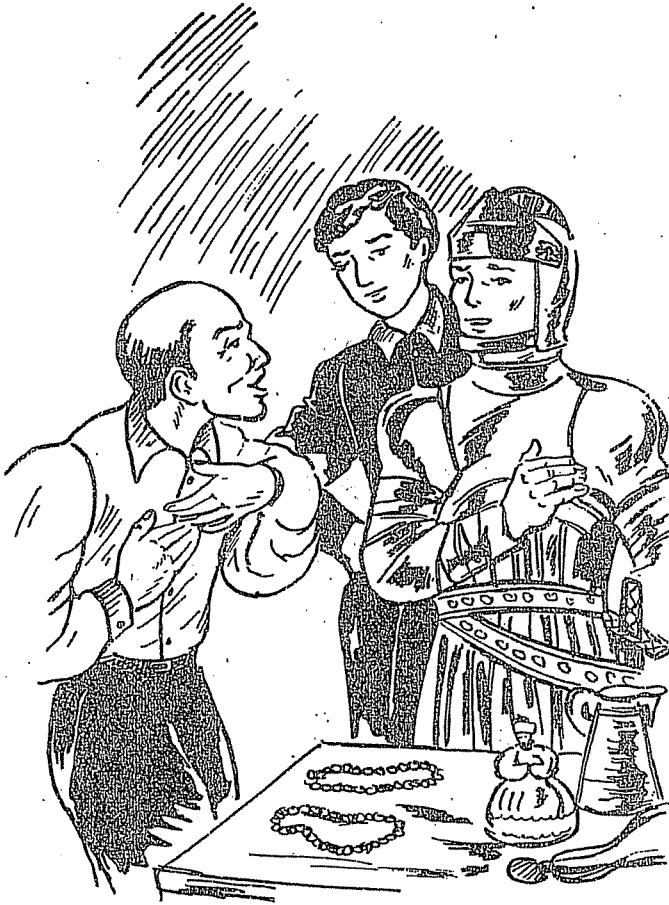
Đám đông huyên náo vây quanh hai lữ khách

Khi hai lữ khách bước vào Hội Chợ, tất cả mọi người ở đó đều xôn xao, và tiếng ồn ào huyên náo nổi lên. Vì y phục của hai lữ khách không giống như dân bản xứ nên ai cũng ngó chăm vào họ, cho họ là những người điên loạn. Hơn nữa, các lữ khách lại nói tiếng Ca-na-an nên những dân thổ tục trong Hội Chợ cho họ là dân man di mọi rợ.

Hai lữ khách từ chối những vật hư không của Hội Chợ

Hai lữ khách rẻ khinh những hàng hóa bày bán tại đây và khi có chủ hàng nào mời họ mua, họ liền bịt tai lại và la lên: « Xin xây mắt tôi khỏi xem những vật hư không » (Thi Thiên 119: 37).

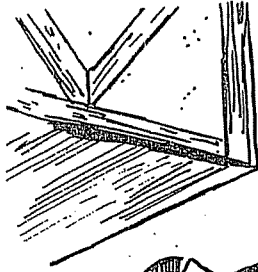
Một thương gia chế nhạo hai lữ khách

Thấy cách cư xử lạ lùng của hai người, một thương gia liền lên tiếng chế giễu: « Hai ba...ác mua gì à ạ ạ ? » Nhưng họ nhìn hắn và trả lời: « Chúng tôi mua chân lý.» Câu trả lời này lại càng khiến hắn khinh để hai lữ khách hơn nữa.

Đám đông tấn công hai lữ khách

Tiếng ồn ào dậy lên khắp phố, mọi thứ tự đều bị đảo lộn. Đám đông vây hai lữ khách vào giữa và bắt đầu hành hạ họ. Một số người chê bai, số khác nhục mạ, lại có kẻ xúi người ta đánh lữ khách. Cuối cùng tiếng đồn thẩu đến tai ông Giám đốc Hội Chợ.

Hai lữ khách bị tổng giam và thẩm vấn

Cơ Đốc Nhân và Trung Tín bị bắt giam để lấy
ng. Trả lời những câu hỏi của họ, cả hai đều thành
ật thừa rằng : « Chúng tôi là những lữ khách, những
hách lạ trên đất, chúng tôi đang trên đường đến quê
ương của chúng tôi là Giê-ru-sa-lem mới trên trời. »

Họ bị tra khảo

Những kẻ tra khảo đều quyết rằng họ bị diên hoặc họ cố ý gây rối nên đánh đập và trét bùn mình họ.

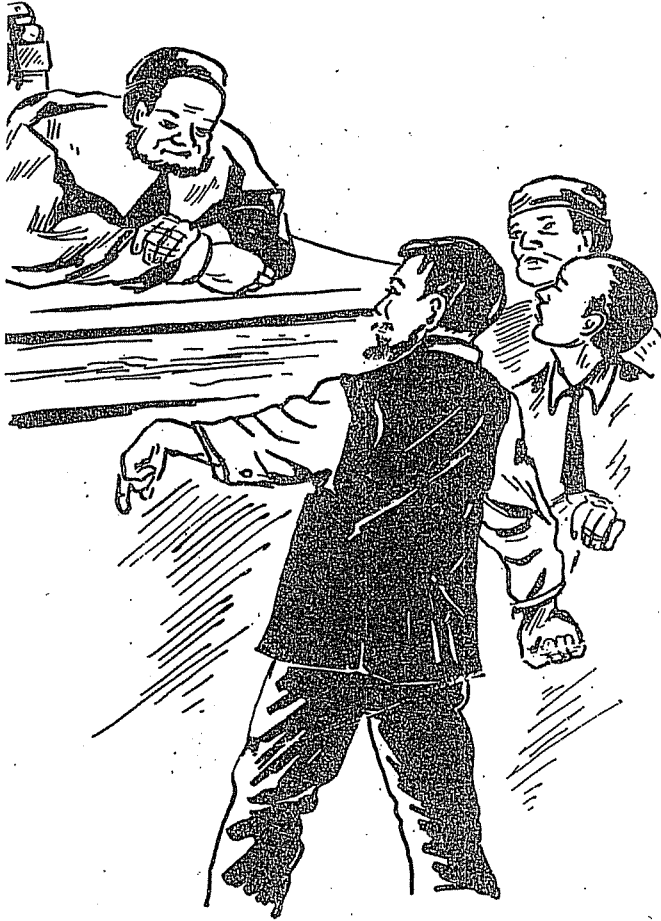
Họ bị nhốt vào một cái cũi

Sau đó họ nhốt Cơ Đốc Nhân và Trung Tín vào một cái cũi sắt giữa lộ cho mọi người đều thấy. Hai người ngồi yên làm đẽ tài cho dân chúng chế nhạo và oán ghét. Không ai che chở cho họ cả. Thấy vậy, ông Giám-đốc Hội Chợ Hư Hoa cười lớn ra vẻ khoái trá lắm.

Những kẻ buộc tội họ lại đánh lẫn nhau.

Nhưng hai lũ khách kiên tâm chịu đựng, (lấy thiện trả oán). Trong Hội Chợ có một số người ít thiên kiến như đám đông còn lại, bắt đầu mắng những kẻ đã hành hạ hai lũ khách. Nhưng đám đông không chịu thua, tức giận sấn vào họ và hai bên bắt đầu đánh nhau.

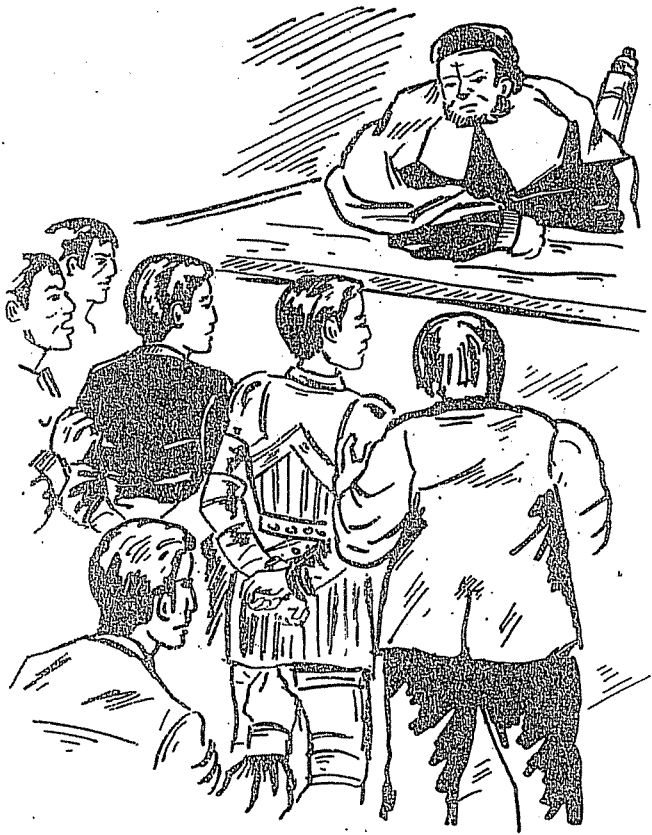
Cơ Đốc Nhân và Trung Tín bị buộc tội gây rối

«Hãy lấy roi đánh chúng nó!»

Chúng xiềng tay hai người lại.

Họ bị đưa ra tòa.

Nhưng Cơ Đốc Nhân và Trung Tín khôn ngoan chịu đựng si nhục với sự nhu mì tốt cùng đến nỗi đông người như vậy vẫn không sao thắng nổi hai người. Điều này lại càng khiến họ điên lên, muốn ăn tươi nuốt sống hai người ngay. Cuối cùng, họ điệu hai người đến tòa án để xét xử.

Trung Tín sửa soạn đề tự biện hộ.

Cơ Đốc Nhân và Trung Tín bị đưa ra tòa. Quan án Nghịch-Thiện ngồi ghế chánh thẩm. Bản cáo trạng đại khái như sau : « Đây là những kẻ phiến loạn, phá rối Hội Chợ, phương hại đến an ninh lãnh thổ. Chúng gây chia rẽ trong quần chúng và lôi kéo một số đông hùa theo những tư tưởng nguy hiểm của chúng, bất tuân luật pháp của ông Thị Trường. »

Nhưng Trung Tín đứng dậy và tự biện hộ rằng : Tôi chỉ phản đối những gì chống nghịch với luật pháp của Đấng tối cao. Thị Trường các người nói đó là ia-tan, kẻ thù của Chúa chúng ta. Nên tôi khinh dè nó cũng các quý sứ của nó vậy ! »

Ba nhân chứng.

Quan tòa Nghịch Thiện hỏi ai có khiếu nại gì về bị cáo thì ra trước tòa phát biểu ý kiến để vấn đề được thêm sáng tỏ. Có ba nhân chứng bước ra. Đó là Ganh Ty, Dị Đoan và Hào Danh.

Trung Tín can đảm đối đáp lại.

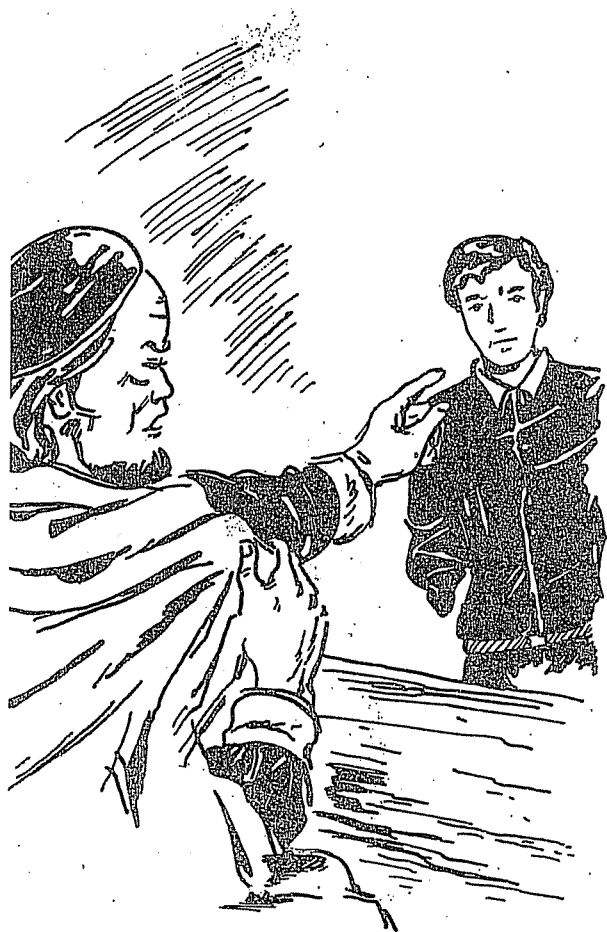
Ba nhân chứng đều buộc tội phá hoại công việc làm ăn của họ vì Trung Tín đã bảo rằng Giáo lý Cơ Đốc và phong tục của Hội Chợ Hư Hoa không thể hòa hợp nhau. Trung Tín cũng đã nói phạm đến Sa-tan cùng bạn hữu hần.

Nhưng Trung Tín một lần nữa đứng lên để mình oan: «Tôi đã bị cáo gian! Tôi đã nói rằng bất cứ điều gì nghịch với lời của Đức Chúa Trời là không hợp với Cơ Đốc giáo và Đức tin thánh sạch đòi hỏi sự thờ phượng Đức Chúa Trời. Quý vị nên biết rằng ông Thị Trưởng và toàn dân trong thị xã đều nên tránh con đường sa xuống địa ngục. Còn về phần tôi, cầu Chúa thương xót tôi!»

Tòa tuyên án — Bị cáo có tội.

Sau đó, quan tòa giao trách nhiệm cho Bồi thẩm đoàn phán quyết : Hoặc xử tử hoặc tha bổng Trung Tín. Bồi thẩm đoàn gồm có các ông : Khiêm Thị, Bất Nhơn, Tín Dục, Khiêm Sinh, Tự Đại, Nghịch Quang, Dối Trá, Th Ghét, Cứng Đầu, Độc Ác, Ác Cảm và Xấu-Bụng. Tror lòng họ đã có ác cảm với Trung Tín rồi nên không cần phải bàn cãi dài dòng họ đều chung quyết ngay : Trung Tín có tội.

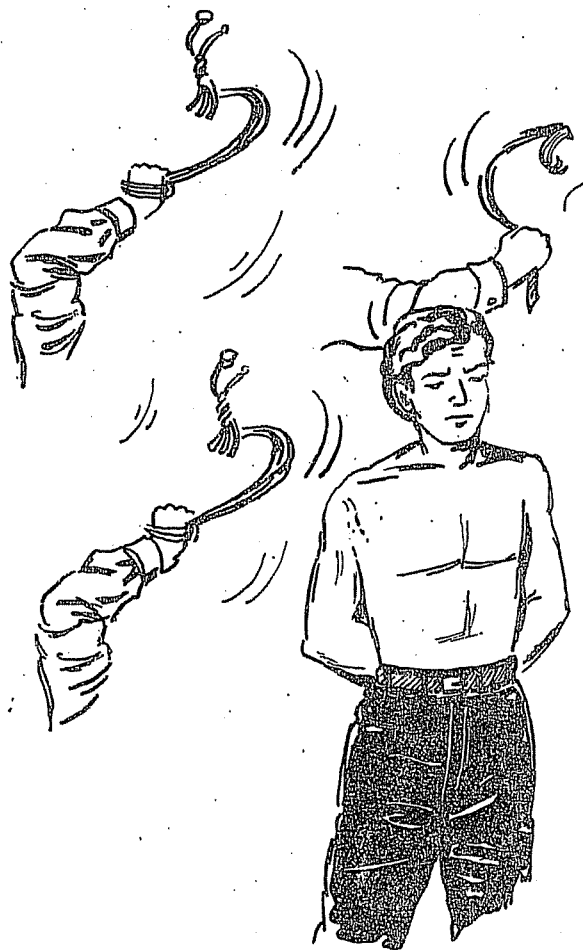

Tội hãn đáng chết

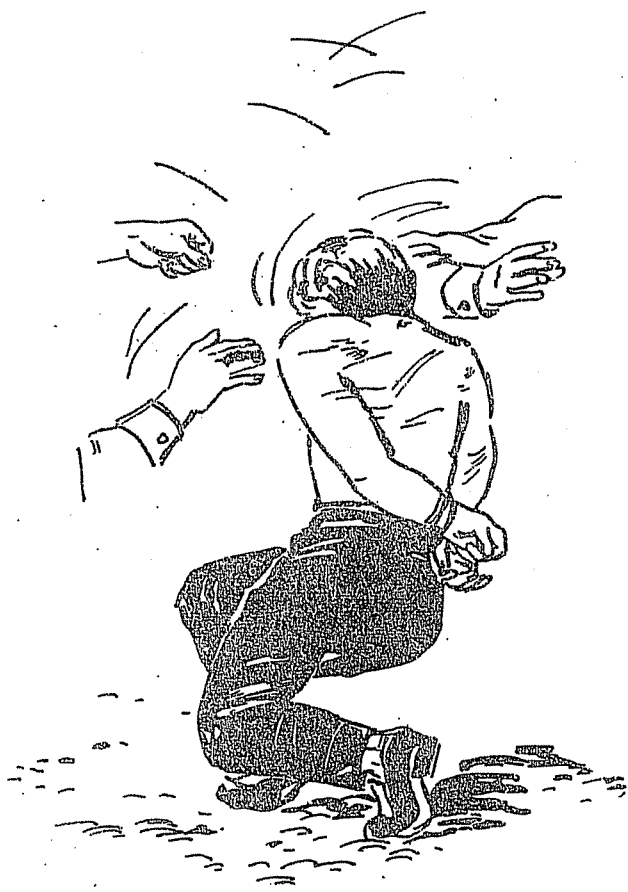
Quan tòa Nghịch Thiện ra lệnh giải Trung Tín ra trường để lãnh cái chết đau đớn nhất mà luật pháp xã qui định.

Chúng lột áo Trung Tín.

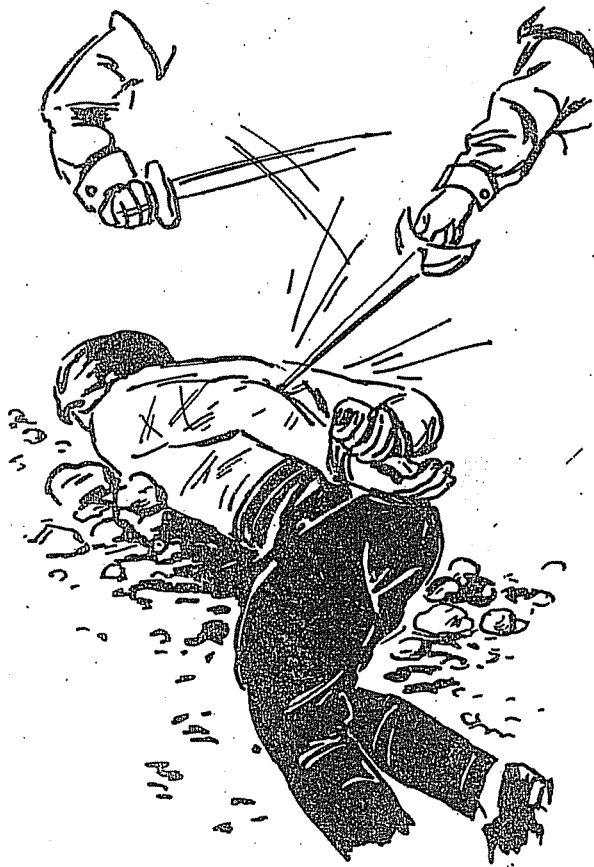
Chúng lấy roi da quất vào mình Trung Tín.

Chúng tát vào mặt Trung Tín.

Chúng ném đá rồi dùng dao chém Trung Tín.

Chúng dùng gươm đâm Trung Tín

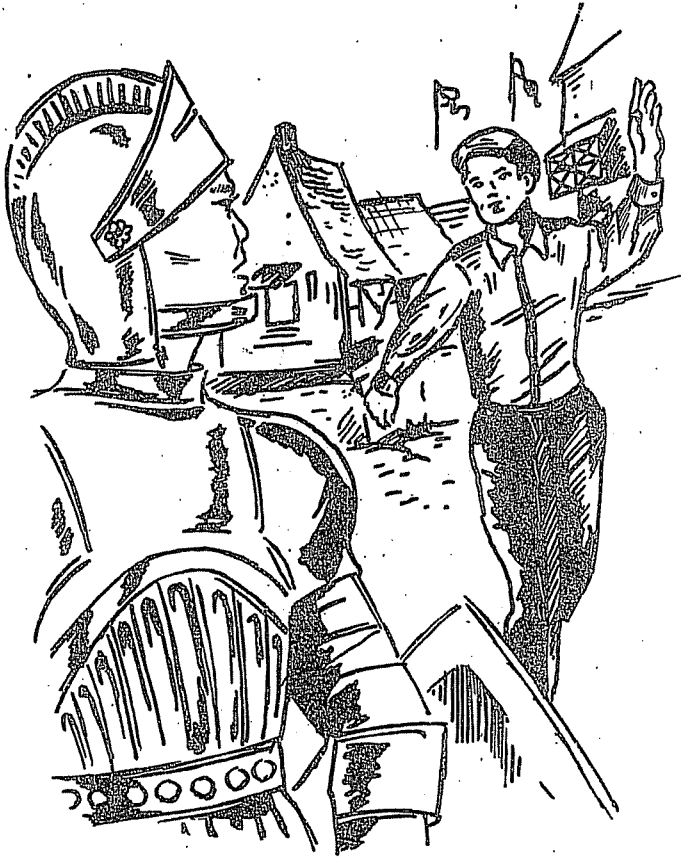
Chúng thiêu Trung Tín trên giàn hỏa.

Cuối cùng, chúng trói Trung Tín vào giàn hỏa và châm lửa đốt. Trung Tín chịu đựng không một lời than trách cho đến lúc tắt hơi.

Trung Tín đến Thiên Thành.

Trong chiêm bao tôi lại thấy : Dù bị xử thiêu tàn ác trên giàn hỏa nhưng vừa lúc hồn lìa khỏi xác, Trung Tín liền được mang đi xuyên qua các tầng mây đến thẳng Thiên Thành.

Cơ Đốc Nhân trốn thoát và kết bạn với Hy Vọng.

Cơ Đốc Nhân bị bắt giam vào ngục trở lại và anh bị cầm tù ở đây trong một thời gian. Đức Chúa Trời là Đấng tề trị mọi loài đã khiến Cơ Đốc Nhân trốn thoát và tiếp tục lên đường. Lần này Cơ Đốc Nhân những tưởng phải đi một mình, nhưng may thay có một người tên là Hy Vọng, chịu cảm động trước gương hy sinh cao cả của Trung Tín nên xin theo Cơ Đốc Nhân.

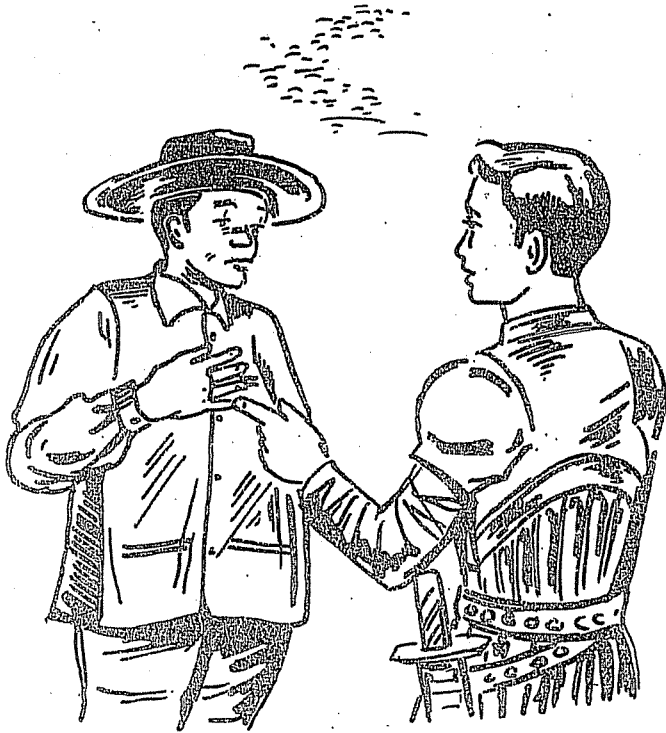
Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng cùng đi bên nhau.

Hai người kết nghĩa anh em, cùng đi chung với nhau đến Thiên Thành. Hy Vọng cũng cho Cơ Đốc Nhân biết là có nhiều người ở Hội Chợ Hư Hoa sẽ đi theo anh trong một ngày rất gần đây.

Hai lữ khách gặp Lợi Đồ.

Vừa ra khỏi Hội Chợ, hai người gặp ngay một người đang đi trên đường. Họ liền hỏi thăm anh ta quê quán nơi nào và định sẽ đi đâu. « Tôi ấy à ? Tôi ở thành Xảo Ngôn, tôi đang đi đến Thiên Thành đấy ! » Anh ta trả lời nhưng không chịu giới thiệu cho hai người biết tên. Anh ta bảo rằng mình có bà con với những gia đình quý tộc và trợ phú tại thành Xảo Ngôn. Anh ta nói thêm : « Về phương diện tôn giáo, chúng tôi chỉ khác những người xung quanh ở hai điểm. Ấy là chúng tôi chẳng khi nào cố đi ngược gió hay ngược dòng nước và chúng tôi là những người sốt sắng bậc nhất khi Hội thánh được giàu có, nhiều lợi lộc.

Anh có phải là Lợi Đờ không ?

Đoán được con người của kẻ đối thoại, Cơ Đốc Nhân liền hỏi ngay : « Anh có phải là Lợi Đờ không ?

— « Ô ! Đó đâu phải tên thật của tôi, mấy người không ưa tôi gán cho tôi tên đó. Nếu anh cho tôi đi cùng, anh sẽ thấy tôi là một bạn đồng hành tốt của anh ! »

— « Nếu muốn đi với chúng tôi, anh phải biết đi ngược gió ngược dòng nước, và anh cũng phải giữ vững niềm tin của mình dù phải rách rưới hay khi được giàu sang. »

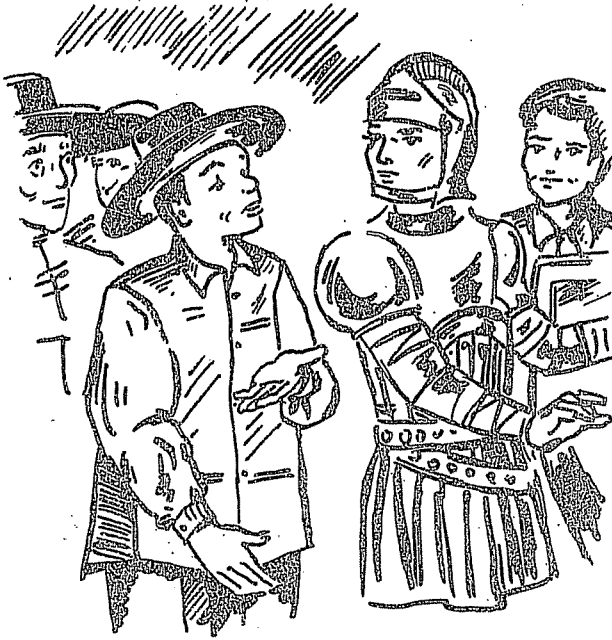
Ba người lạ nhập bọn với Lợi Đồ

Nhưng Lợi Đồ từ chối, không chấp nhận những điều kiện này. Vì thế, hai lũ khách đánh lia anh ta. Đi một đời, hai người nhìn lại thấy có ba người lạ nhập bọn với Lợi Đồ. Sau này họ mới biết, đó là các ông: Ái Thế, Dục Lợi và Hà Tiễn. Họ cúi đầu và chào hỏi nhau bằng những câu khách sáo. Cả bốn người đều là bạn học trong trường của Giáo sư Ham Đoạt Lợi. Ông này đã dạy họ phương pháp thành công nhờ Áp lực, Nịnh hót, Nói dối và làm bộ thiêng liêng đạo đức.

Lợi Đồ và ba bạn thảo luận về hai lữ khách.

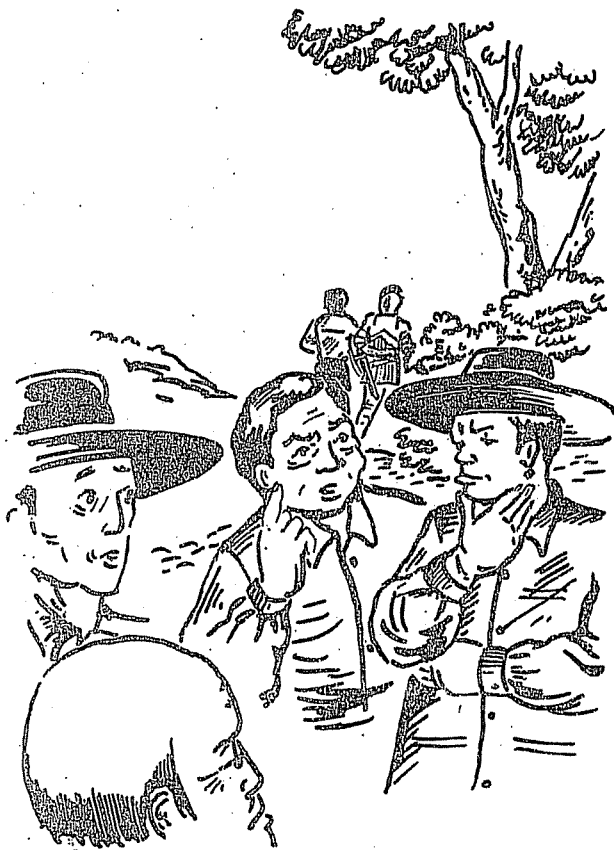
Lợi Đồ thuật cho ba bạn nghe về Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng : « Chúng chẳng biết lợi dụng thời thế, không biết đợi gió, đợi nước nhưng cứ đâm xò vào cuộc hành trình hiểm nguy bất kể thời tiết. Chúng đánh liều, phó mình trong tay Đức Chúa Trời. Còn về phần tôi, tôi dè dặt từng li từng tí để mạng sống mình được bảo đảm. Tôi chỉ xưng nhận đức tin tùy lúc để luôn được an toàn.

Chúng chất vấn hai lữ khách

Đuổi theo kịp các lữ khách, bốn người bèn hỏi ngay : « Giả dụ như có một người được ban cho cơ hội lãnh phước hạnh đời này chỉ với một điều kiện là phải tỏ ra sùng đạo, thì người đó lại không dùng phương tiện ấy để đạt được mục tiêu của mình sao ? Và lại, trở thành một người lương thiện lại không nên hay sao ? »

Cơ Đốc Nhân đáp ngay : « Ngay cả một đứa bé cũng có thể trả lời hàng ngàn câu hỏi như vậy. Bởi vì theo Chúa để được bánh ăn đã là không tròn luật pháp thì lợi dụng tôn giáo để được vui thú thế gian lại càng đáng ghê tởm gấp bội. »

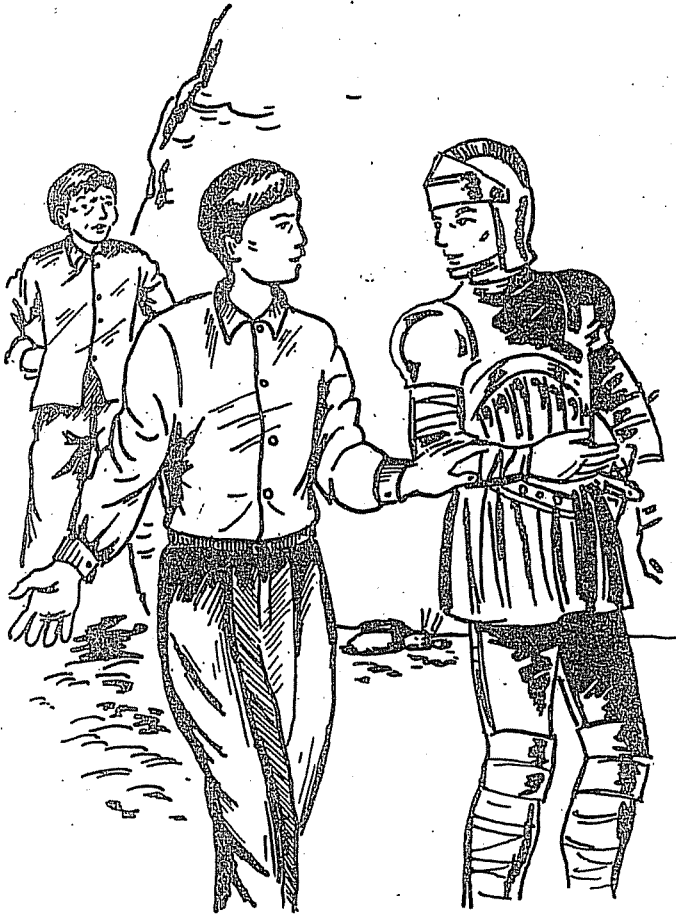
Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng cứ tiếp tục tiến bước

Nghe xong, bốn người lặng thinh, nhìn nhau hồ thẹn. Họ đứng lại đằng sau trong khi hai lữ khách cứ tiếp tục tiến bước. Vừa đi, Cơ Đốc Nhân vừa bảo bạn: «Chỉ mới một câu nói của loài người mà họ còn không đứng nổi, thì khi đối diện với Đức Chúa Trời, không biết họ sẽ phải làm thế nào?»

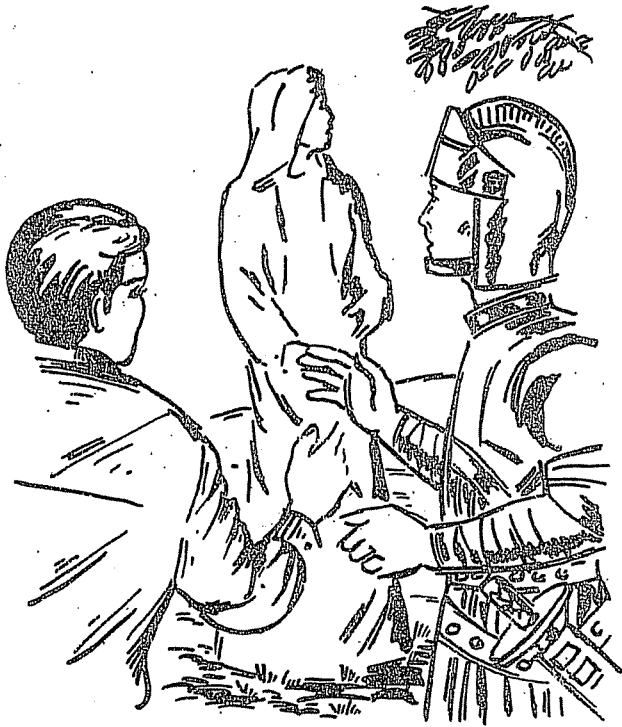
Đê-Ma và ngọn đồi Vụ Lợi

Bỏ bốn người lại đằng sau, Cơ Đốc Nhân và Hy vọng bước nhanh đến một ngọn đồi chứa mỏ bạc tên là đồi Vụ Lợi. Bên vệ đường có một chàng thanh niên tên là Đê Ma (II Ti-mô-Thê 4 : 10) đang đứng đợi... Vừa thấy hai người, Đê-Ma liền lên tiếng : « Này các bạn ! Mau tẻ bước vào đây ! Tôi sẽ cho các bạn xem nhiều điều hay lắm. »

Hai lữ khách từ chối

Không hề bị cảm dỗ tẻ tách khỏi đường chính đáng, hai lữ khách cứ lặng thình bước nhanh. Nhưng Lợi-Đồ và ba bạn vừa nghe gọi đã vội chạy tẻ sang Đê-Ma và kẻ từ đấy, người ta không còn thấy bóng bốn người ấy trên đường.

Một bức tượng cổ

Đang đi đường, Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng bỗng thấy một bức tượng là lạ đứng giữa đồng. Đến gần họ thấy bức tượng có dáng dấp của một người đàn bà. Trên bức tượng có ghi một câu bằng chữ cổ ngữ mà Cơ Đốc Nhân có thể đọc được: «Hãy nhớ lại vợ của Lót». Cả hai liền kết luận rằng: Đây là tượng muối do vợ của Lót biến thành khi bà này quay lại nhìn Sô-Đôm với lòng thèm muốn, tiếc rẻ.

Giòng sông trước mặt

Trên đường đi, hai lữ khách đến dừng bên một giòng sông tươi mát. Vì con đường chạy dọc theo bờ sông nên đi trên đường hai người cũng cảm thấy khoan khoái, dễ chịu... Họ vốc nước lên uống, những giọt nước long lanh, làm tâm hồn họ tươi tỉnh ngay. Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng cũng được dịp nếm đủ loại trái cây ngon ngọt và nằm ngủ trên thảm cỏ xanh với hoa huệ thơm ngát.

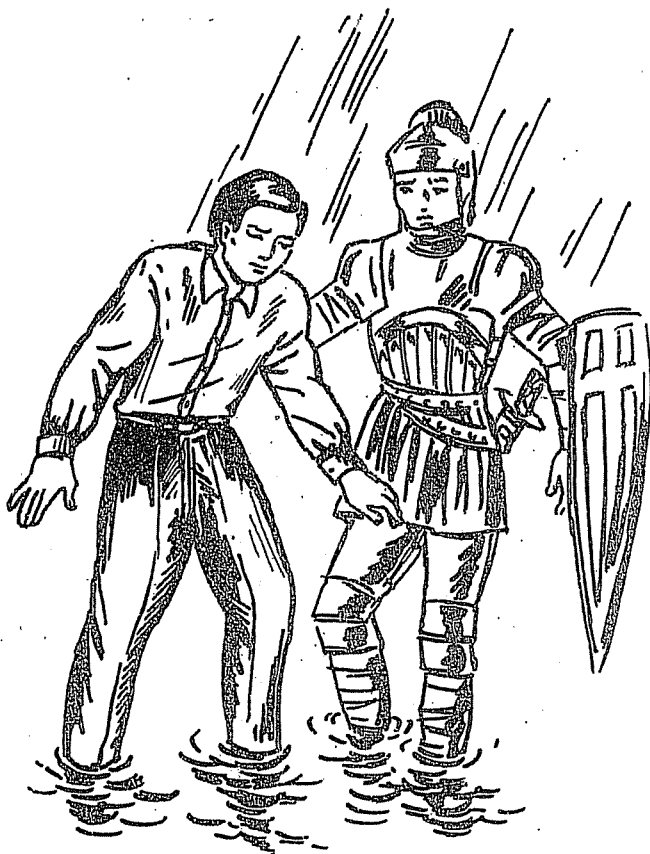
Hai người tẻ bước vào Đồng Hoang

Họ cảm thấy tiếc rẻ, buồn bã vì phải rời giòng sông tươi mát để lại đi vào những nơi chông gai hiểm trở. Thêm vào đấy chân họ bắt đầu đau vì đã đi bộ quá xa khiến họ nao núng! Họ mong tìm xem có đường nào để đi hơn không! Thì đúng như điều lòng họ mơ ước. Ngay trước mặt họ là một cánh đồng xanh tươi tên là Đồng Hoang. Thấy lối mòn xuyên cánh đồng lại song song với đường chính nên họ đã không thể chống lại sự cám dỗ nên đã đi vào đó.

Anh chàng Tự Tín

Đường này thật dễ đi. Hai người sung sướng đi bên nhau và gặp một người trên đường tên là Tự Tín. Tự Tín bảo họ rằng đường này cũng dẫn đến Thiên Thành, vì thế, họ liền đi theo anh ta. Nhưng, bỗng nhiên, trời tối sầm lại và màn đêm buông mau. Tự Tín đi trước bị sầy chơn rớt xuống vực sâu.

Lạc trong cơn bão

Hai lữ khách lên tiếng gọi Tự Tín nhưng họ chỉ nghe được những tiếng rên rỉ kêu vọng lên. Chẳng bao lâu, trời nổi mưa, sấm chớp kinh khiếp rền nổ khắp nơi, nước dâng lên cao thật nhanh. Họ quờ quạng tìm lối trở về đường chính nhưng không được. Bây giờ họ mới học biết một kinh nghiệm đau thương: Ấy là tẻ tách khỏi đường chánh đáng thật dễ hơn việc trở về gặp bội.

Họ ngủ thiếp đi

Cuối cùng hai người tìm được một nơi ẩn núp nhỏ nhỏ, họ liền ngồi xuống đây định đến rạng đông sẽ tiếp tục hành trình. Nhưng vì quá mệt mỏi, họ ngủ thiếp đi.

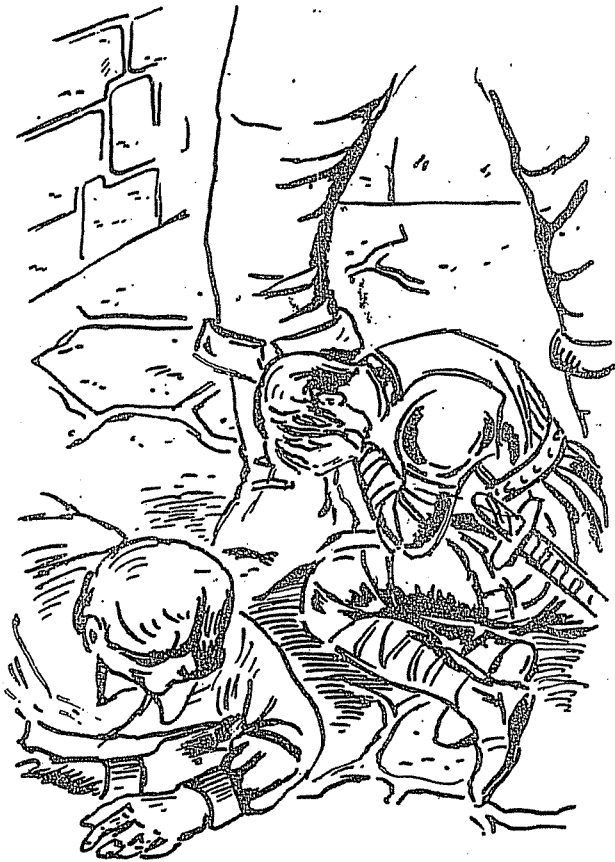
Bị tên không lồ Tuyết Vọng bắt gặp

Cách đây không xa là lâu đài Hoài Nghi, chủ nhân lâu đài là một tên không lồ hung ác tên là Tuyết Vọng. Sáng sớm hôm sau trên đường đi thăm đồng ruộng hẳn bỗng bắt gặp Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng đang nằm ngủ trong vùng đất của mình. Hẳn tức giận hết lên làm hai người giật mình thức giấc.

Họ bị bắt giam vào lâu đài

Tuyệt Vọng quát hỏi hai người làm chi ở đây. Họ trả lời rằng mình là những lữ khách bị lạc đường. Hắn liền túm lấy hai người điệu ngay về lâu đài Hoài Nghi bảo rằng hai người đã lấn đất của hắn.

Hắn nhốt hai người vào ngục tối và khóa lại

Tên không lồ đẩy họ vào ngục tối và khóa trái cửa lại. Họ ở đây ba ngày ba đêm, nằm trên đá và ngửi những mùi hôi hám khó chịu. Họ không được lấy một miếng bánh vụn hay một hóp nước. Họ cảm thấy chán nản tuyệt vọng vì thấy không còn hy vọng thoát thân.

Tên không lừa hỏi ý vợ

Tối đến, tên không lừa thuật lại cho vợ hay rằng có hai tù nhân đang bị giam trong ngục vì tội lẩn dật. Vợ hẳn khuyên hẳn cứ việc đánh đập hai người ấy, đừng thương tiếc gì cả.

Hai lữ khách bị đánh đập tàn nhẫn

Sáng hôm sau, tên không lồ đi xuống ngục, đánh đập Cơ Độc Nhân và Hy Vọng tàn bạo đến nỗi cả hai không còn sức chống cự chỉ còn biết nằm yên nhận lãnh những trận mưa đòn. Nhưng họ bằng lòng chịu sự đau đớn, không nói lấy nửa lời.

Vô Tin bảo chồng: «Xúi chúng tự tử đi!»

Đêm hôm sau, nghe nói hai tù nhân còn sống, Vô Tin liền khuyên chồng xúi họ tự tử. Vì thế tên không lồ lại xâm xâm đi xuống ngục. Bằng một giọng cau có, hần bảo hai người: «Hai người chẳng bao giờ thoát khỏi đây đâu. Đừng ham sống làm chi! Tự tử đi!»

Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng an ủi nhau

Nhưng Hy Vọng và Cơ Đốc Nhân cố gắng an ủi lẫn nhau, cố gắng cầm cự, chịu đựng một ngày dài trôi qua trong đau đớn khổ sở. Sáng hôm sau, Vô Tín xúi chồng đem hai người ra sân để chỉ cho họ thấy những đầu lâu và xương cốt của những người đã bị giết vì tội lẩn tránh.

Hai lữ khách thấy những bộ xương khô

Dù kinh khiếp trước cảnh ghê rợn đó, hai người vẫn không chịu tự tử. Do đó, Tuyết Vọng lại tống họ vào ngục tối. Đêm hôm ấy Vô Tín lại bảo chồng: « Em e rằng bọn chúng có đồ cạy cửa nên còn hy vọng trốn thoát đấy ! »

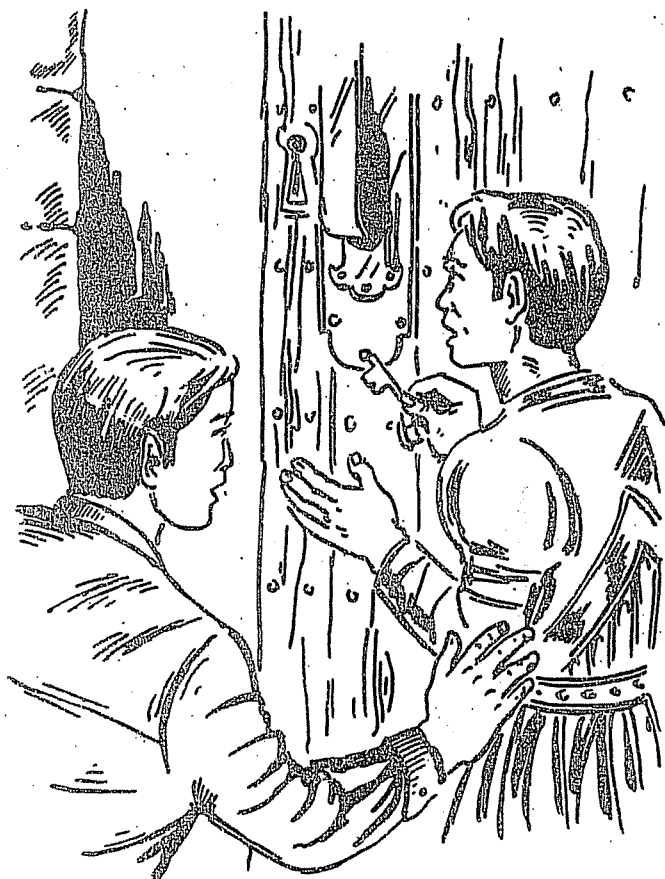

Chìa khóa Lời Hứa

Trở lại ngục tối, Cơ Đốc Nhân thình lình la lên :
« A ! Tôi nhớ ra rồi ! Tôi có một chìa khóa Lời Hứa !

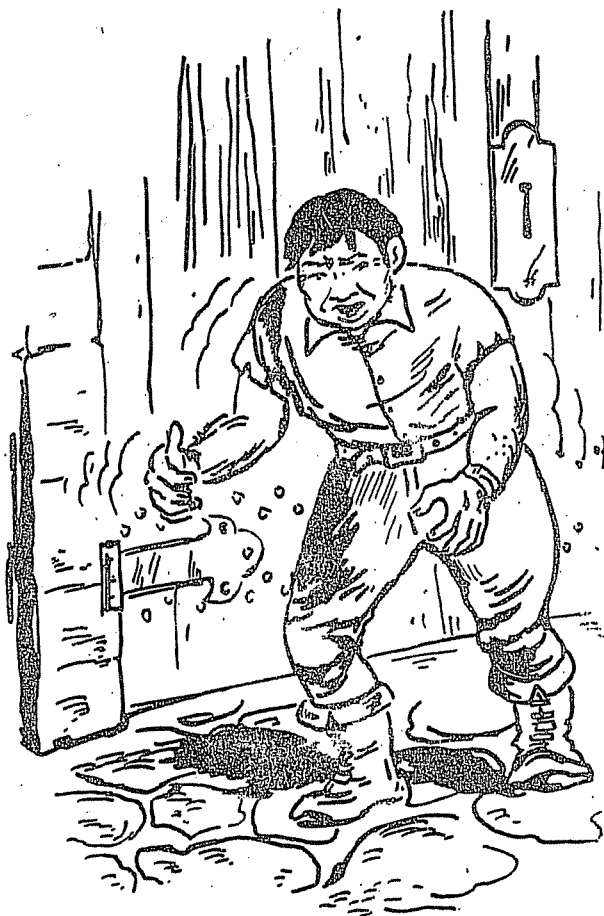
Tôi tin là chúng ta có thể mở bất cứ ổ khóa nào
trong lâu đài Hoài Nghi này. »

Hy Vọng liền bảo : « Lấy ra và thử xem ! »

Cơ Đốc Nhân sử dụng chìa khóa

Khi Cơ Đốc Nhân thử tra chìa vào ổ khóa cửa ngục và vặn một vòng, cánh cửa bật mở ra dễ dàng. Hy Vọng và Cơ Đốc Nhân liền trốn ra ngay. Nhưng đến cánh cửa sắt lớn, ổ khóa hơi kẹt nên rất khó mở. Cuối cùng, họ đã mở được nhưng tiếng động rít lên khiến tên không lồ thức giấc.

Thế là thoát nạn!

Tên không lồ nghe động vọt nhảy lên, không may hấn trượt chân té khụy xuống khiến hai chân đau đớn kinh-khủng, hấn đề yên cho hai lữ khách trốn thoát không đuôi theo được. Trong khi đó Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng chạy một mạch ra đến đường chánh. Thế là thoát nạn!

Họ dựng nên một trụ bia

Khi Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng vượt qua cổng để vào đường chánh. Họ liền nghĩ ngay đến việc làm một cái gì để ngăn những lũ khách khác rơi vào tay tên không lồ. Họ quyết định dựng lên một trụ bia và viết vào đấy mấy hàng chữ: « Qua cổng này là đường đến lâu đài Hoài Nghi, chủ nhân lâu đài là một tên không lồ gọi là Tuyệt Vọng, hắn khinh dể Vua Thiên Thượng, chuyên tim và tiêu diệt các thánh đồ. »

Hoa quả ở giữa núi Lạc Sơn

Hai lữ khách lại tiếp tục lên đường và sau đó họ đến Lạc Sơn. Giải núi này thuộc quyền kiểm soát của Chúa lâu đài Mỹ-Cung. Đến đây họ thả bộ từ từ vừa đi vừa ngắm cảnh, chiêm ngưỡng khu vườn đẹp đẽ cũng như ngắm đủ thứ trái ngọt ngon.

Họ gặp bốn người chăn chiên

Trên đỉnh núi thuộc giải Lạc Sơn có bốn người chăn chiên đang canh giữ bầy chiên. Đó là các ông : Trí Thức, Kinh Nghiệm, Thức Canh và Thành Thực. Hai lữ khách lên gặp họ, hỏi thăm về dải núi và kể cho họ nghe những kinh nghiệm đời mình. Nghe xong, các người chăn chiên liền đưa hai người về lều của họ. Họ mời Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng cùng dùng với họ bữa cơm thanh đạm và lưu lại Lạc Sơn ít lâu.

Hai lữ khách viếng núi Tà Giáo

Sáng hôm sau, bốn người chẵn chiến mời Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng đi leo núi. Sau khi ngoạ cảnh đó đây họ đến đỉnh núi Tà Giáo. Nhìn xuống dưới, hai người rùng mình khi thấy bộ xương của những kẻ đã té nhào xuống dốc đá thăm thẳm bên sườn núi. Cơ Đốc Nhân thấy lạ bèn hỏi : « Sự việc này có ý nghĩa gì vậy ? »

— « Đây là xương cốt của những người xây bỏ lẽ thật nên đã té xuống dốc đá và chết ở đấy. »

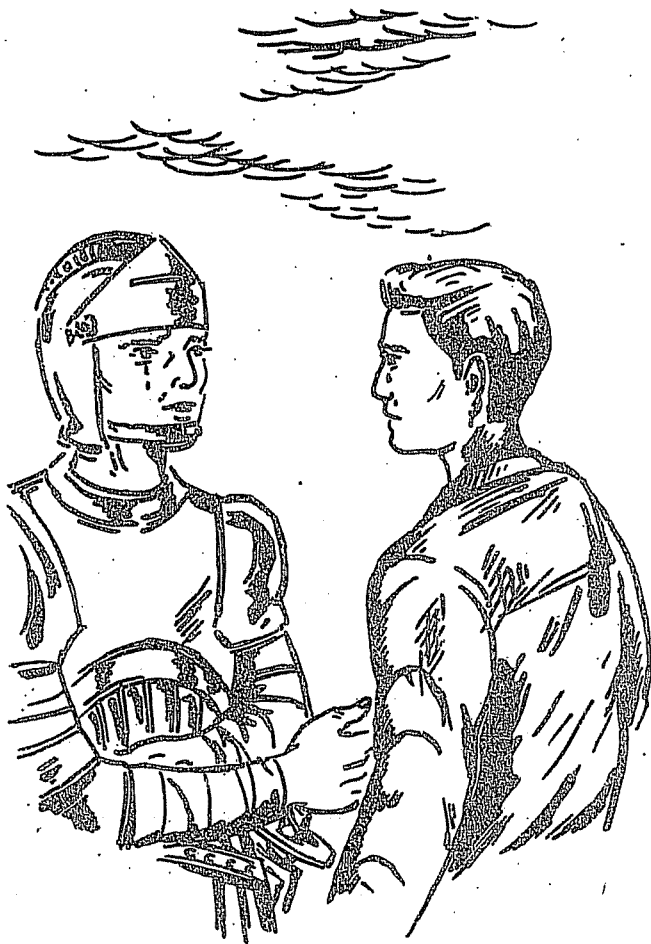

Đỉnh núi Cần Trọng

Kể đó các người chẵn chiến đưa Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng lên đỉnh núi Cần Trọng. Tại đây họ trông thấy đằng xa có những người mù đang quờ quạng giữa những năm mờ.

— « Tại sao họ lại lâm vào hoàn cảnh đau thương như thế ? » Cơ Đốc Nhân buột miệng hỏi.

— « Gần ngay dưới những ngọn núi này, anh có thấy một công dẫn vào một đồng cỏ xanh tươi tiếp giáp với đường chính chứ ? Công này dẫn vào lâu đài Hoài Nghi đó. » Những người đang quờ quạng ấy trước kia cũng là những lữ khách như các anh, nhưng vì thấy đường chính gồ ghề khó đi nên họ tẻ bước vào cánh đồng và bị tên không lồ Tuyết Vọng bắt giam. Hắn móc mắt họ và dẫn họ ra bãi tha ma. Suốt đời họ chỉ biết quờ quạng giữa những năm mờ !!! »

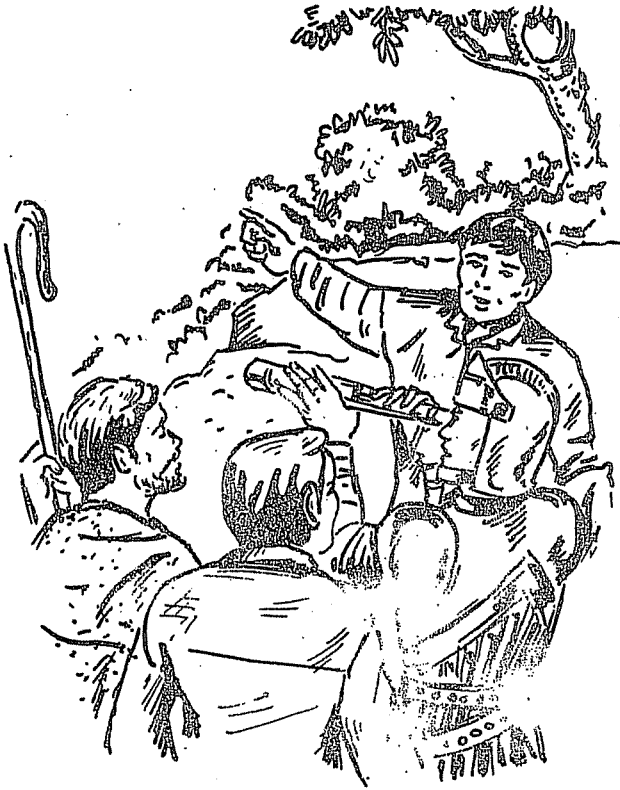
Hồi tưởng những ngày qua
Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng nhìn nhau mắt ngấn lệ
nhưng không nói lời nào cả.

Con đường tắt dẫn đến địa ngục

Kể đó tôi thấy những người chần chừ dẫn Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng đến một cánh cửa bên chân núi. Họ mở cửa ra và bảo hai người nhìn vào trong. Hai lữ khách trông thấy bên trong là một vực sâu tối om có những đám khói cuộn lên và tiếng lửa cháy xa xa. Họ ngửi thấy mùi diêm sinh và nghe có tiếng rên la kêu cứu từ dưới vực vọng lên.

Cơ Đốc Nhân lại thắc mắc : « Vực sâu này dẫn đi đâu vậy ? « Đây là cánh cửa dành riêng cho những kẻ giả hình. Đây là đường tắt dẫn đến địa ngục đây. »

Quan sát Thiên Thành bằng viễn vọng kính

Lúc các lữ khách tỏ ý muốn tiếp tục đi, bốn người chẵn chẵn liền đưa họ lên tận chót núi Thanh Cảnh. Các người chẵn chẵn nói với nhau : « Chúng ta hãy chỉ họ cách quan sát Thiên Thành bằng viễn vọng kính. » Những lữ khách thử nhìn nhưng tay run run nên họ không nhìn thấy rõ. Tuy nhiên họ cũng trông thấy mờ mờ công Thiên Thành cùng sự vinh hiển của nơi ấy.

Phút chia tay

Lúc hai lữ khách từ già, một người chẵn chiến liền trao cho Cơ Đốc Nhân một bức họa đồ, một người khác khuyên họ coi chừng lão Ninh Hót, người thứ ba bảo họ không được ngủ ở đất Mê Khí và người thứ tư chúc họ thượng lộ bình an.

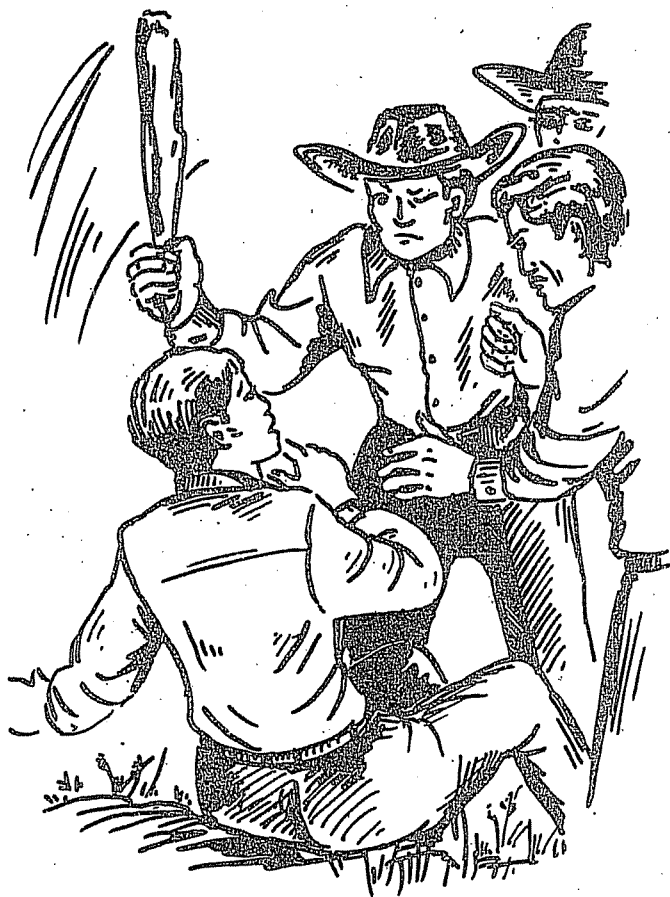
Anh chàng Vô Tri

Kể đó tôi thấy hai lữ khách đi xuống núi. Ngay dưới chân núi là xứ Tụ Mãn ở phía bên trái đường chính có một con đường mòn nhỏ ngoằn ngoèo ăn thông với đường họ đang đi. Tại đây hai người gặp Vô Tri, một chàng trai trẻ dáng điệu kiêu căng từ xứ Tụ Mãn đi ra. Hắn chẳng biết tí gì về lẽ thật nhưng lại tự kiêu và tin rằng mình đã biết hết mọi sự. Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng cố khuyên can hắn nhưng vô ích, dù vậy hắn cứ lẻo đẹo theo sau hai người.

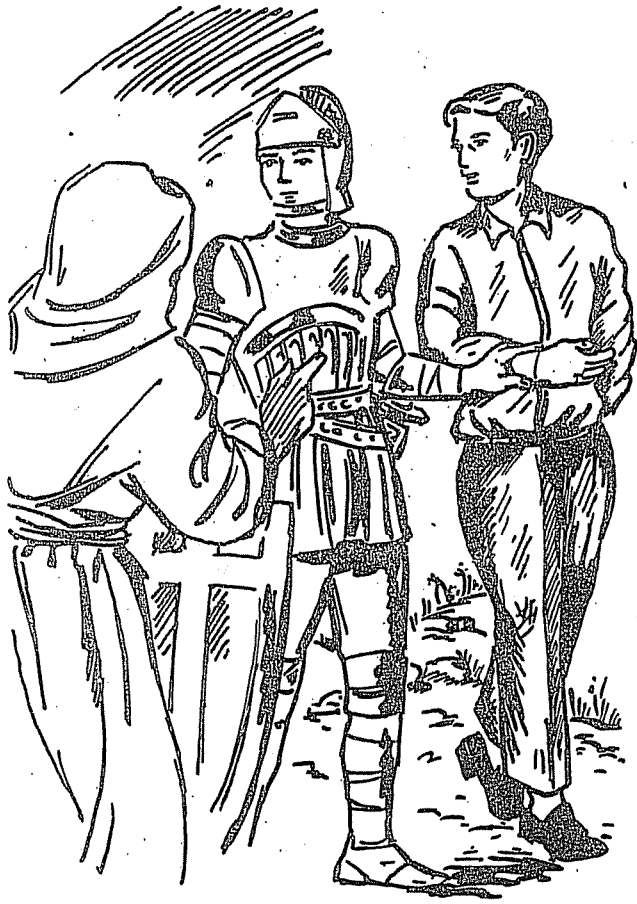
Anh chàng Thối Lui

Đi được một lúc, hai người chợt nhìn ra phía trước thấy một người đàn ông đang bị bảy con quỷ dùng bảy dây thừng lớn trói lại kéo đi về phía cái cửa dưới chân núi ăn thông với Địa Ngục. Hai người nhận ra đó là anh chàng Thối Lui nên bắt đầu run sợ.

Tự Tín bị hành hung

Cơ Đốc Nhân phá tan bầu không khí nặng nề ấy liền thuật lại cho Hy Vọng nghe chuyện Tự Tín bị ba tên côn đồ là Nghi Tâm, Kiệt Tâm và Cáo Tội tấn công. May nhờ đại ân người làng Xác Tín can thiệp kịp thời nên chúng mới bỏ chạy.

Người mặc áo trắng

Họ lại vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, Vô Tín vẫn lẻo đẻo theo sau. Đi một lúc, họ gặp một ngã ba đường. Còn đang lưỡng lự không biết chọn đường nào, chợt có một người mặc áo trắng đến gần họ và hỏi thăm hai người tại sao đứng yên đó.

«*Hãy theo tôi*»

Hai người trả lời xong, hần liền bảo: «*Hãy theo tôi!
Tôi cũng đang đi đến Thiên Thành đây!*»

Hắn dẫn họ về khỏi đường chánh.

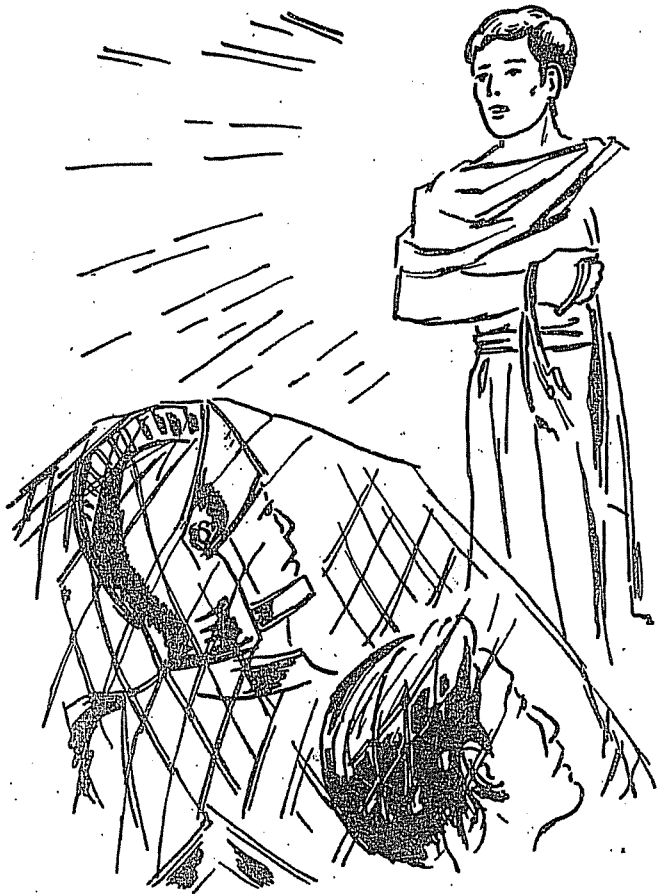
Hai người liền theo hắn không chút nghi ngại. Nhưng con đường hắn chọn là đường lầm lạc. Vì thế, chẳng bao lâu, hai người càng lúc càng đi xa khỏi Thiên Thành.

Bị vướng vào lưới.

Họ vừa nhận ra điều này thì một màn lưới lớn đã chụp ngay lên đầu, khiến họ vùng vẫy không biết phải làm sao. Liền khi ấy, chiếc áo trắng trên mình hẳn cũng chọt bay đi, hai người lúc bấy giờ mới biết là mình đã bị đánh lừa. Nhưng đã quá muộn, họ chỉ còn biết la hét chứ không làm sao gỡ mình ra khỏi lưới!

Cơ Đốc Nhân bảo Hy Vọng: «Người chân chân đã bảo mình coi chừng lão Nịnh Hót, thế mà cả hai đứa mình đều quên mất! Thế mới biết lời người khôn ngoan đã nói trong Thánh Kinh thật không sai: «Người nào đua nịnh kẻ lân cận mình, giăng lưới trước bước người» (Châm ngôn 29 : 5).

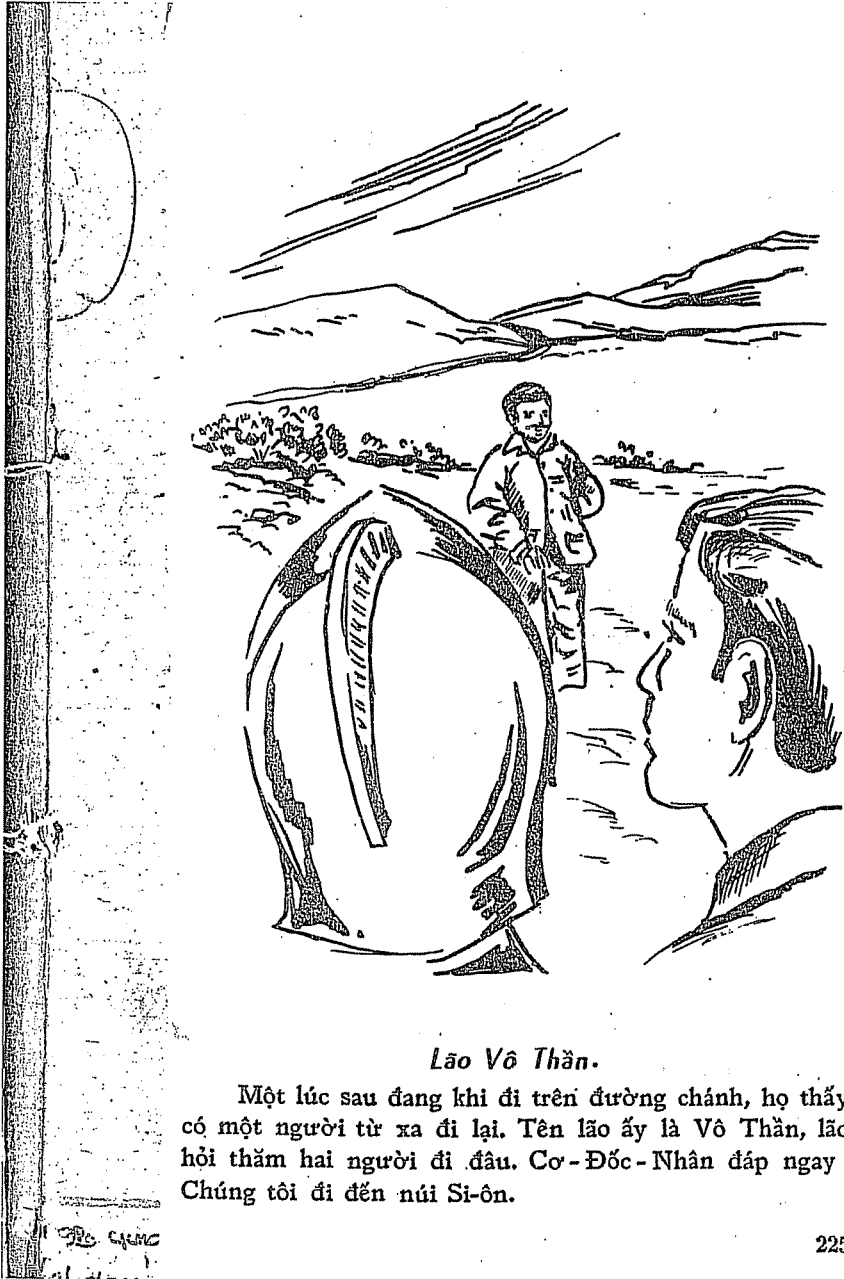
Đấng sáng láng với roi da nơi tay.

Một lúc lâu, hai người thấy một Đấng sáng láng đi về hướng họ trên tay cầm một roi da bện thành nhiều tao. Đấng ấy cắt lưới cho hai người ra xong liền nói: «Kẻ mà các ngươi đã đi theo đó tên là Nịnh Hót, hẳn là một sứ đồ giả mạo làm thiên sứ sáng láng (II Cô-rinh-tô II : 13, 14).

Đấng sáng láng đánh phạt họ.

Kẻ đó Đấng sáng láng bảo hai người quỳ xuống và đánh họ khá đau để dạy họ không được đi tẻ tách trong đường làm lạc nữa. Đánh xong Đấng ấy bảo hai người: «Hãy theo Ta, Ta sẽ đưa các ngươi trở lại đường chánh.»

Lão Vô Thần.

Một lúc sau đang khi đi trên đường chánh, họ thấy có một người từ xa đi lại. Tên lão ấy là Vô Thần, lão hỏi thăm hai người đi đâu. Cơ-Độc-Nhân đáp ngay: Chúng tôi đi đến núi Si-ôn.

Lão Vô Thần chế nhạo đức tin hai người.

Nghe xong, lão ta cười ngất: « Bộ thế gian này không còn nơi nào cho các cậu mơ tưởng đến sao ? »

— « Nhưng núi Si-ôn thuộc thế giới tương lai » Co-đốc-đô trả lời. Lão Vô Thần ngắt ngay:

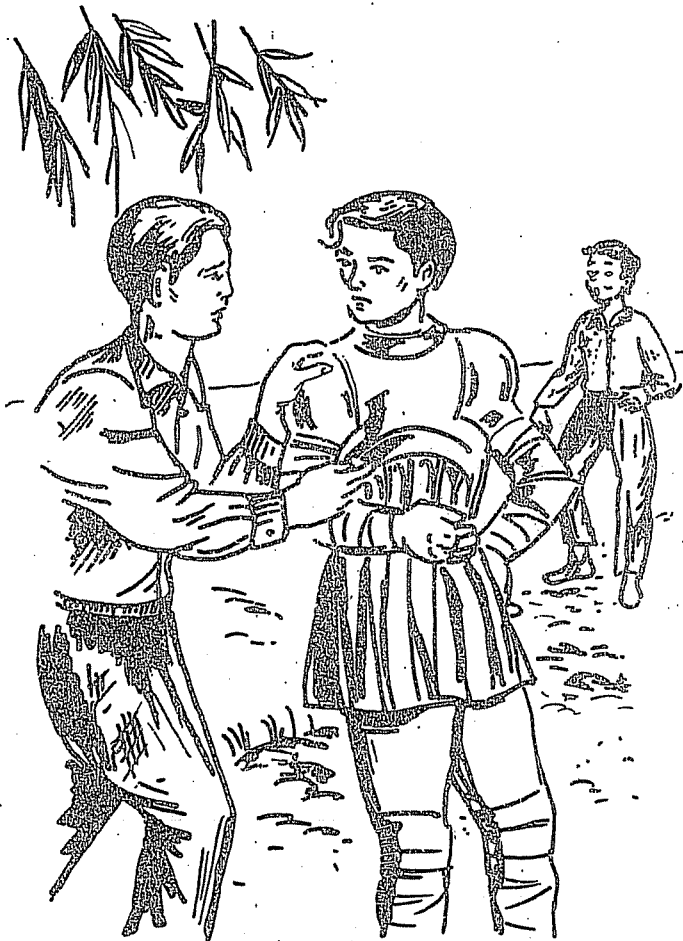
— « Ta đã khổ công tìm kiếm nơi ấy khá lâu rồi, nhưng chẳng thấy tâm dạng nó đâu cả! Bây giờ ta đành trở về với những điều ta đã từ bỏ trước kia !!! »

Nhưng Co-Đốc-Nhân biết rõ rằng lão ta đã bị các thần thế gian làm mù mắt rồi nên hai người liền tránh xa lão và tiếp tục lên đường.

Đất Mê Khí: U-ám, rã-rượi.

Địa danh kế tiếp mà họ đặt chân đến là vùng đất Mê-Khí. Bầu không khí nơi đây thật âm-đạm, ngột ngạt khiến Hy Vọng thân thể như muốn rã rời, cơn buồn ngủ từ đầu chọt kéo đến khiến anh chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc cho khỏe. Nhưng Cơ Đốc Nhân kịp thời nhắc anh lời những người chần chừ đã cảnh cáo lúc chia tay rằng không được ngủ ở đất Mê Khí nhưng phải thức canh. Do đó hai người cố mở mắt thật to và cùng thảo luận với nhau về ân tứ của Đức Chúa Trời thì thỏ trên đời sống mình.

Vô Tri lèo-dẻo theo sau.

Cư Đốc Nhân nói chuyện với Vô Tri.

— «Này, Vô Tri! Lên đây đi! Làm gì cứ lẻo-đẻo
đằng sau vậy».

— «Tôi chỉ thích» «độc hành» !!.

— «Thế anh có mời Đức Chúa Trời cùng đi với
anh không?»

— «Tôi có những ý tưởng tốt đẹp, một tấm lòng
thanh sạch và một cuộc sống tốt lành y như điều răn của
Đức Chúa Trời. Ngàn ấy chưa đủ sao? ?»

Lời Đức Chúa Trời phán rằng:...

— « Có lời chép rằng : « Chẳng có một người công bình, dầu một người cũng không » (Rô-ma 3 : 10). Tên anh là Vô Tri bởi vì anh không biết sự công bình của Đấng Christ và sự cứu rỗi của Ngài ban cho những kẻ tin nhận ».

— « Tôi chẳng bao giờ có thể tin được rằng lòng tôi xấu xa. Đức tin của anh không thể là Đức tin của tôi. Và... chưa chắc ai tốt hơn ai! »

«Tôi không thể cùng đi với anh».

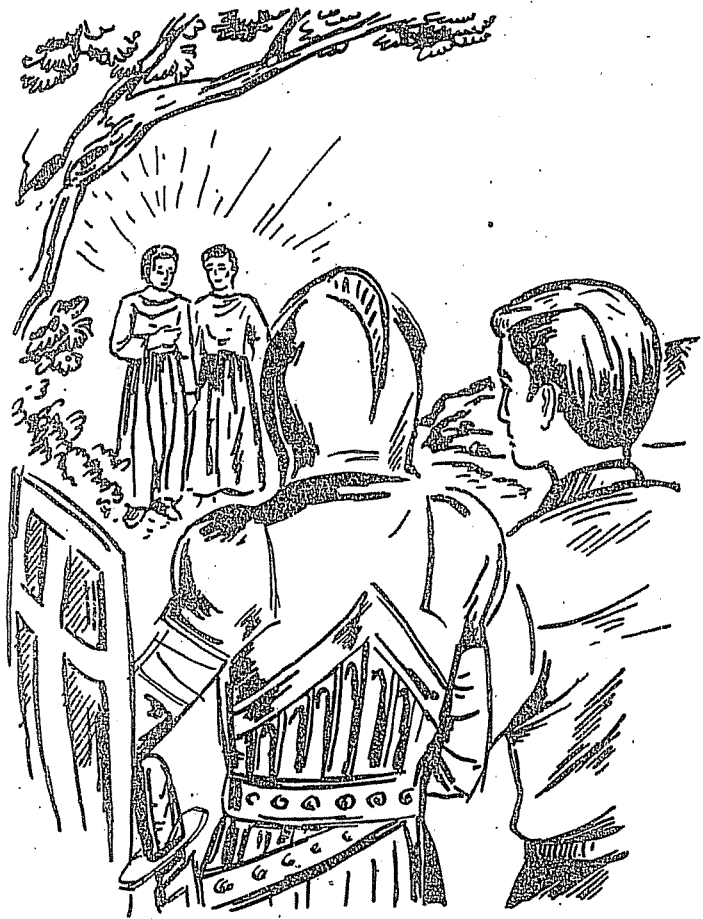
Cơ Đốc Nhân đáp lại ngay : «Không ai có thể biết được Đức Chúa Giê-xu Christ, nếu không có sự khai thị của Đức Chúa Cha. Hãy mau giác ngộ ! Nhận chân sự khốn khổ của mình và chạy đến với Cứu Chúa Giê-xu. Nhờ sự công bình của Ngài, anh mới được cứu khỏi sự đoán phạt».

— «Anh đi mau quá, tôi không thể cùng đi với anh được. Thôi ! Anh đi trước ! Tôi phải ở lại sau một chốc !»

Miền Lạc Tâm Bu-La (Ê-sai 62:4)

Lúc ấy, hai lữ khách cũng vừa ra khỏi đất Mê Khí để bước vào miền Lạc Tâm. Bầu không khí ở đây thật dễ chịu và trong lành. Họ nghe tiếng chim luôn ca hát líu lo và thấy những bông hoa nở ra trên đất. Và cũng tại đây mặt trời chiếu sáng cả ngày lẫn đêm.

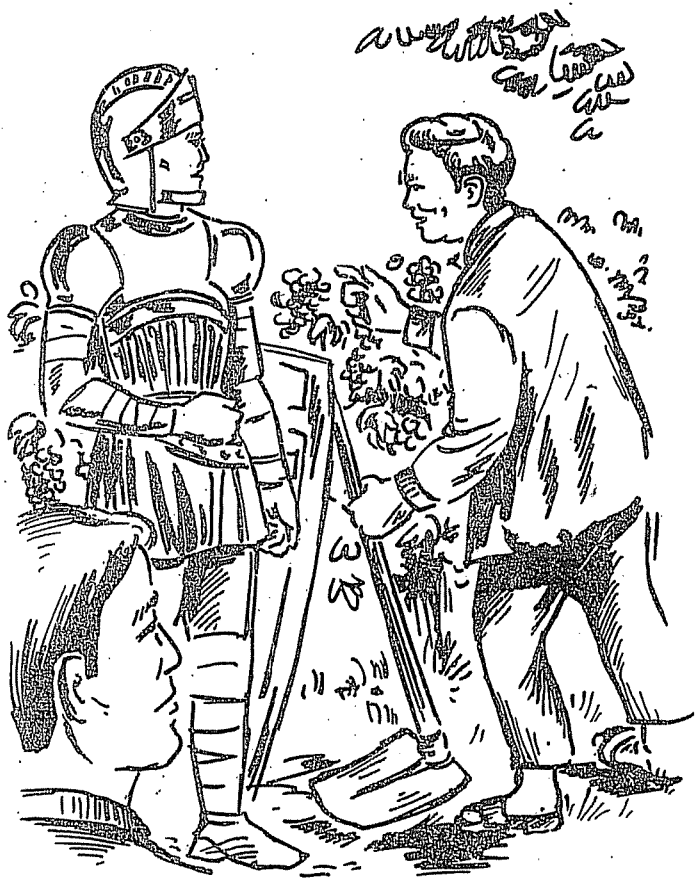
Trong khuôn viên Thành Thánh

Hai lữ khách biết mình đang ở trong khuôn viên của Thành Thánh vì họ thấy có những đấng sáng láng đi lại trong vườn. Đến đây, hai người chẳng còn ao ước chi nữa, bởi vì họ đã tìm thấy sự phong phú của tất cả những gì mình đang tìm kiếm.

Thiên Thành ngay trước mắt

Càng bước tới, hai người càng thấy Thiên Thành rõ hơn. Thành được xây bằng những trâm châu, bửu thạch và đường trong thành cũng bằng vàng ròng, giống như thủy tinh trong suốt (Khải-huyền 22 : 21). Họ nghe từ trong thành có tiếng vọng ra : « Đây ! Sự cứu rỗi người đến ! Phần thưởng đi theo Ngài » (Ê-sai 62 : 11).

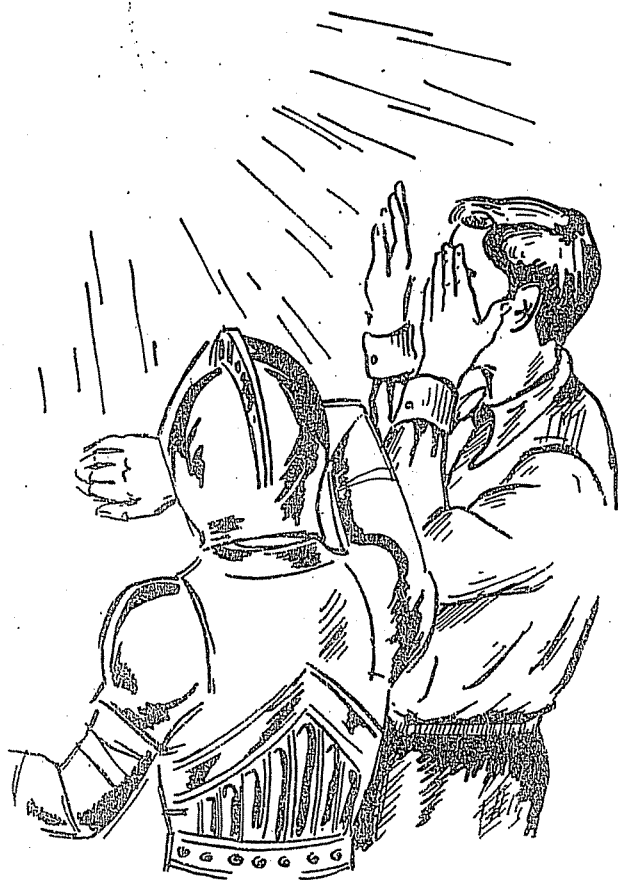
« Những vườn này của ai »

Đến gần hơn, họ thấy những vườn cây ăn trái, những vườn nho và những khu vườn cây cỏ xanh tươi. Hai lữ khách gặp bác làm vườn đang đứng bên đường liền hỏi thăm : « Những vườn này của ai vậy bác ? » Bác làm vườn trả lời : « Các vườn này thuộc về Đức Vua. Ngài trồng cây cối ở đây vừa để Ngài thưởng thức, vừa để những lữ khách có chỗ giải lao ! »

Hai lữ khách nằm ngủ

Bác làm vườn vui vẻ đưa họ vào vườn nhỏ và cho họ thưởng thức những trái ngon ngọt. Bác cũng chỉ cho họ xem lối đi và bệ đá của Đức Vua. Họ đến đó nghỉ và nằm ngủ quên lúc nào không hay.

Sự Vinh hiển của Thiên Thành

Sau khi thức dậy, các lữ khách lại tiếp tục cuộc hành trình. Nhưng sự phản chiếu của ánh mặt trời trên Thiên Thành quá chói lọi khiến họ không thể nhìn bằng mắt trần.

Hai đấng sáng láng

Đang đi, họ gặp hai người trên đường. Hai người này mặc áo rực-rỡ như vàng và mặt họ chiếu sáng như mặt trời. Hai người hỏi thăm những lữ khách: « Các anh chỉ còn hai trở ngại cần phải vượt qua. Sau đó các anh sẽ được vào thành nội. Nói xong họ liền hướng dẫn Cơ-Đốc-Nhân và Hy Vọng cho đến khi bốn người cùng thấy cổng thành bên kia sông.

Hai người bước xuống nước.

Có một dòng sông ngăn cách giữa công thành và nơi hai lữ khách đang đứng. Giòng nước rất sâu mà lại không có cầu bắc ngang. Các lữ khách bối rối không biết phải làm thế nào nhưng hai đấng sáng láng cùng đi với họ khi nãy liền nói: « Các anh phải xuống nước và lội qua, bằng không các anh không thể nào đến được công thành! » Dù run sợ, Cơ-Đốc-Nhân và Hy Vọng cũng liều nhảy xuống nước.

Cơ-Đốc-Nhân bắt đầu chìm.

Khi thấy nước bao phủ bốn bên, Cơ-Đốc-Nhân sợ hãi nên bắt đầu chìm, anh ta la cầu cứu: Hy Vọng ơi! Tôi bị chìm trong giòng nước sâu, những lượn sóng phủ trên đầu tôi »

Hy Vọng khuyến khích Cơ-Đốc-Nhân.

Hy Vọng lên tiếng: « Anh Cơ-Đốc-Nhân ơi! Can đảm lên! Tôi đã dựng được dây rồi. Nó vững chắc lắm! Đừng sợ! »

« Hy Vọng ơi! Sự buồn thảm của sự chết yểu phụ tôi, tôi không thể nào thấy được miền đất đơm sữa và mật. » Cơ-Đốc-Nhân nói xong sự kinh hãi của bóng tối liền bao trùm lấy anh.

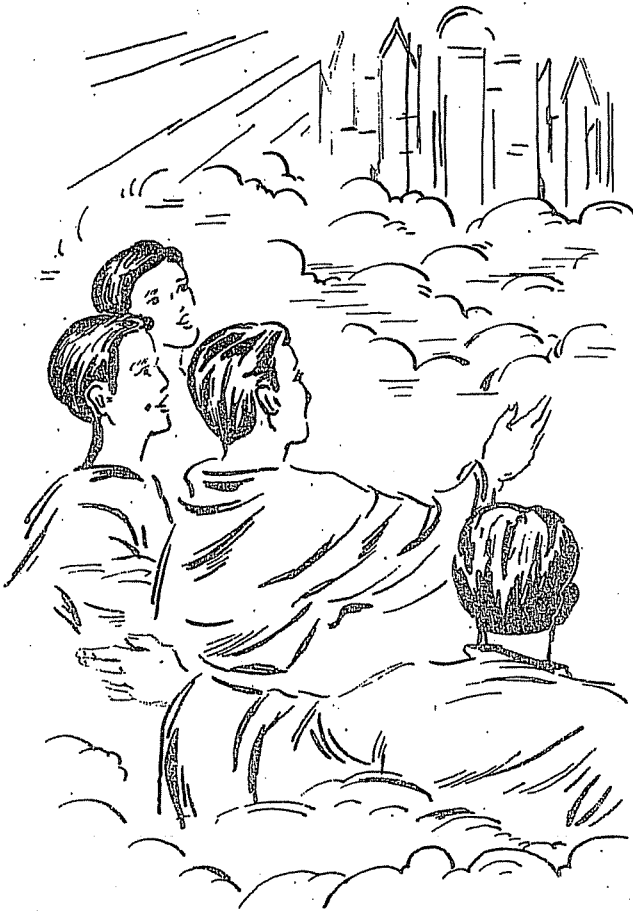
Cơ-Độc-Nhân ngắt xiu.

Cơ-Độc-Nhân nao núng và sợ hãi xâm chiếm tâm hồn anh đến nỗi anh suýt bỏ mạng dưới giòng sông, không vào được Thiên Thành. Lúc ấy anh chẳng còn nhớ hoặc đề cập gì đến Ân điển hay sự Bình an cả.

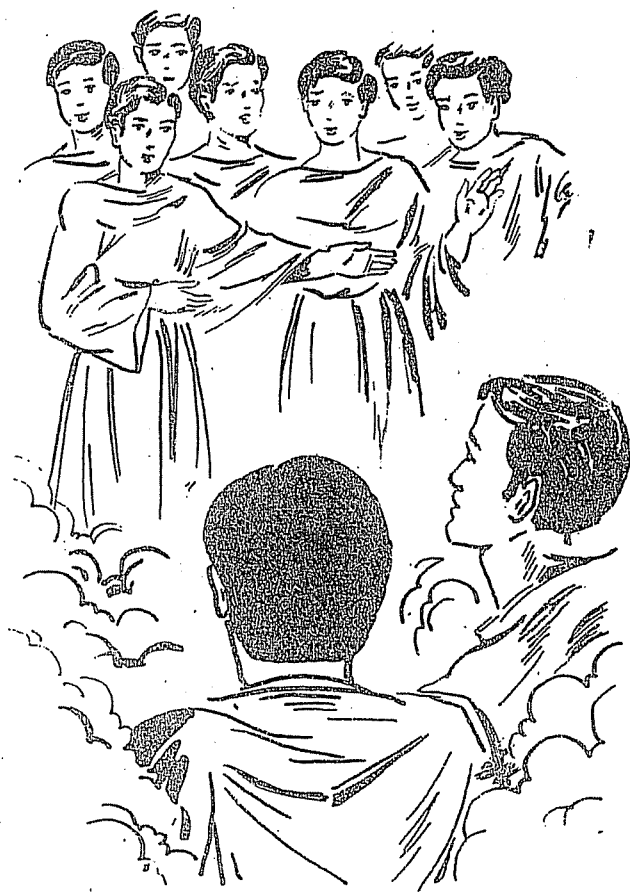
An toàn qua bên kia bờ.

Hy Vọng phải cố nâng đầu Co-Đốc-Nhân khỏi mặt nước nhưng anh vẫn chưa an tâm. Mãi đến khi anh nghe Hy Vọng nói: « Chính Đức Chúa Trời sẽ ban sức cho anh ». Ngay lúc ấy, Co-Đốc-Nhân liền lấy lại được can đảm đi tới, hai người thấy chân mình đã đứng được mặt đất rắn chắc ở đáy sông. Nhìn sang bờ bên kia, Co-Đốc-Nhân và Hy Vọng thấy có hai đấng sáng láng đang đứng chờ để tiếp rước họ. Hai đấng sáng láng chào hai lữ khách và nói: « Chúng tôi là những lính phục dịch của Đức Chúa Trời, được sai đến để giúp đỡ các anh ».

Thiên Thành trước mặt, áo giáp bỏ lại sau.

Bấy giờ trong giấc mơ tôi trông thấy Thiên Thành đang tọa lạc trên một ngọn đồi khá cao. Tuy nhiên những lũy khách trèo lên đồi rất dễ dàng bởi vì có những đấng sáng láng hướng dẫn họ.

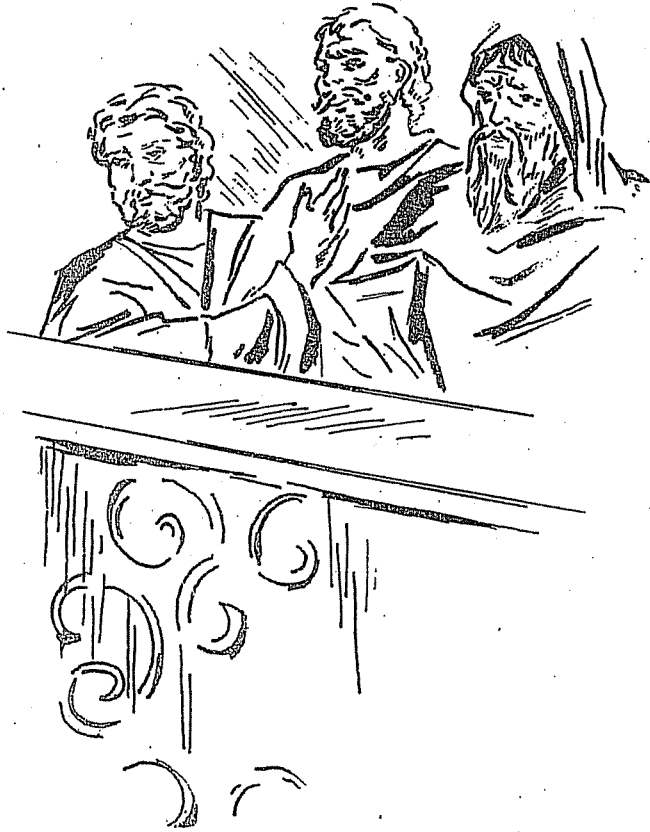
Một đoàn thiên binh chào đón hai lữ khách.

Khi đến gần cổng thành, họ thấy có một đoàn người đi ra mừng đón hai người. Một đấng sáng láng chỉ vào họ và giới thiệu với hai người: « Đây là những người đã yêu mến Chúa khi họ còn ở trong thế gian và họ đã bỏ tất cả vì danh Thánh của Ngài ».

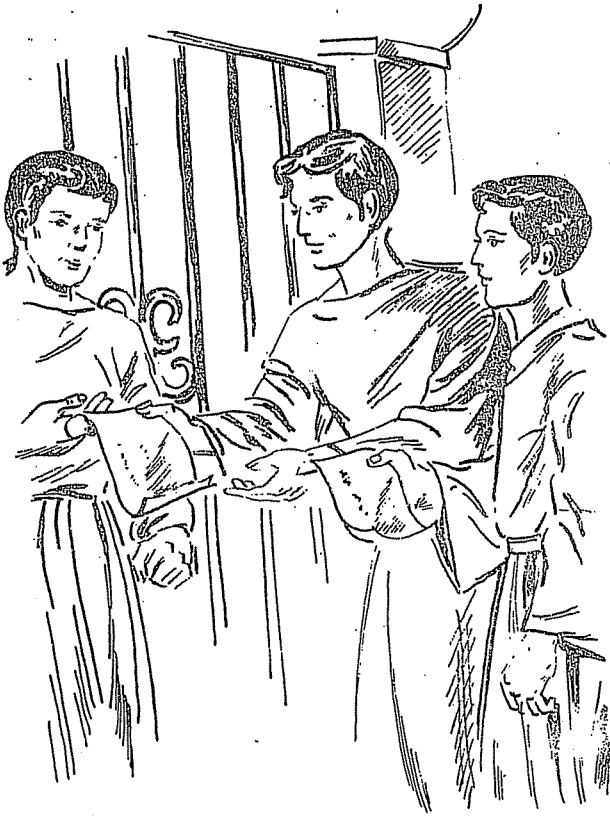
Đội kèn của Đức Vua.

Cùng đi với đoàn Thiên binh có những người thổi kèn khiến Thiên đàng vang rền tiếng nhạc du dương. Họ hoan ca chào mừng Cơ-Độc-Nhân và Hy Vọng với hàng ngàn lời thăm hỏi. Sau đấy hai người đến trước công.

Hê-nóc, Mô-i-se, và Ê-li.

Hai đấng sáng láng bảo Cơ-Đốc-Nhân và Hy Vọng gõ cửa. Khi họ gõ cửa, Hê-nóc, Mô-i-se và Ê-li liền từ trên bờ tường nhìn xuống. Có người liền giới thiệu ngay: « Những lữ khách này đã đến đây vì lòng kính yêu Vua chúng ta ».

Trình giấy chứng cứ

Những lữ khách trao lại những tờ chứng cứ mà họ đã nhận được khi đến dưới thập tự giá. Hai tờ chứng cứ liền được mang đến cho Đức Vua. Đọc xong, Ngài liền bảo: « Hai người ấy hiện ở đâu? »

— « Họ đang đứng đợi ngoài cổng thành »
Đức Vua liền ra lệnh mở cổng và đưa họ vào.

Họ được lãnh dân cầm và mào miện

Trong giấc mơ tôi lại thấy Cơ Đốc Nhân và Hy Vọng đi ngang qua cổng. Và lạ thay ! Khi họ vừa bước qua, thân thể họ liền được biến hóa, họ được mặc lấy áo xống rực rỡ như vàng. Họ cũng được ban cho đòn cầm và mào miện. Tôi nghe hết thầy chuông trong thành đều đồ vang và có tiếng phán cùng họ rằng : « Hãy vào sự vui mừng của Chúa ngươi. » Tôi lại nghe tiếng hát vang : « Chúc cho đấng ngồi trên ngôi cùng Chiên Con được ngợi khen, tôn quý vinh hiển và quyền phép, cho đến đời đời » (Khải huyền 5 : 13).

Vô Tri đấp thuyền qua sông

Tôi nhìn lại sau, thấy Vô Tri vừa đến bên bờ sông.
Hắn qua sông chẳng mấy khó khăn, bởi vì có anh lái đò
Áo-Vọng đưa hắn qua sông.

Vô Tri trèo lên đồi.

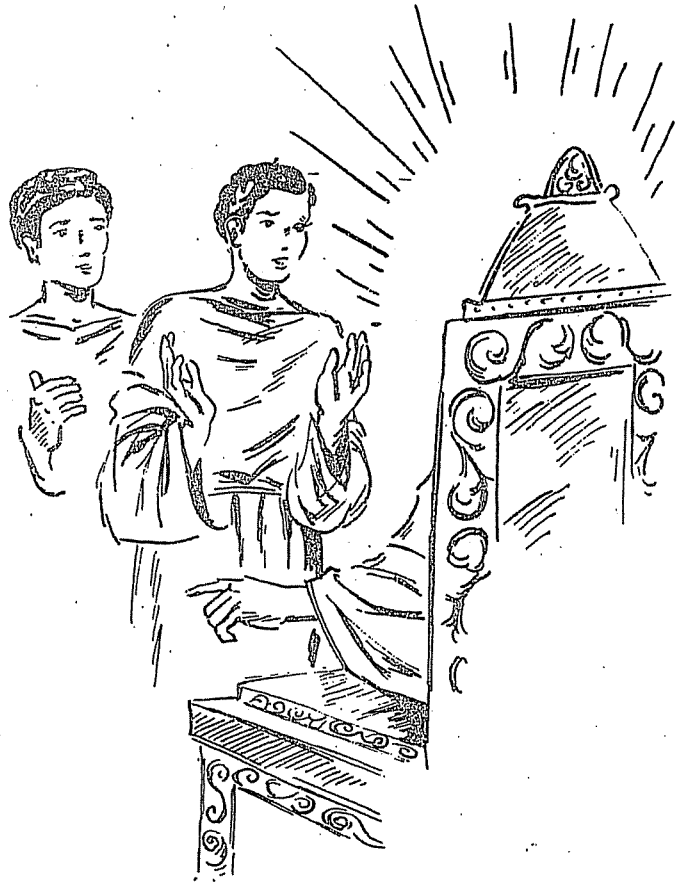
Vô Tri trèo lên đồi vào cổng Thiên Thành nhưng hẳn phải đi một mình vì chẳng có ai chào hỏi hướng dẫn hẳn cả.

Vô Tri không có tờ chứng cứ

Khi Vô Tri gõ cửa, có người nhìn ngang qua tường hỏi hần : « Người từ đâu đến ? Người muốn gì ? »

Vô Tri trả lời : « Tôi đã từng ăn uống trước mặt Chúa và chính Ngài đã giảng dạy trong các đường phố của chúng tôi ». Các Thiên Thần hỏi giấy chứng cứ. Hần lục lạo khắp mình nhưng chẳng tìm được gì cả.

Các đấng sáng láng thuật lại với Đức Vua

Vì thế, các đấng sáng láng liền đến thuật lại cho Đức Vua rằng : « Vô Tri đã đến ». Nhưng Ngài phán : « Đuổi nó ra ! Trói tay chân và quăng nó ra ngoài ! »

Vô tri bị trói chặt và ném ra ngoài.

Có người liền bắt lấy Vô Tri, trói chặt và đem Vô Tri xuyên không gian đến cánh cửa bên sườn núi Lạc Sơn và xô hẳn vào đó. Thế mới biết: ngay công Thiên đàng cũng có một đường dẫn đến Địa ngục.

Tôi giật mình thức giấc mới biết là mình chiêm bao!